C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Madrax_3-Videt_Rim_a_zemrit.pdb

PDB Name: Madrax 3
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.11.1938
Modification Date: 30.11.1938
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

MADRAX 3
Vidět Řím a zemřít

Noc byla chladná jako smrt a plná duchů.
Les se k večeru zdál klesat do temného moře, v němž planul osamocený malý oheň, ztracený v temnotách jako nějaký osamělý ostrov. Na jeho břehu, tvořeném odleskem měděně zbarveného třepetavého světla, ležely dvě postavy. Podobající se ztroskotancům, úzce k sobě přimknuté a nehybné jako mrtvé.
Ale nebyly mrtvé a ani nespaly. Protože v této noci se na spánek nedalo pomyslet. Místo toho jejich ostražité pohledy klouzaly kolem, namáhajíce se prohlédnout temnotou a oba mlčky naslouchali zvukům, které se pod pláštěm noci šířily všude kolem nich.
Larnova paže se pevněji ovinula kolem Nooniných útlých ramen. Dívka se třásla a on věděl, že to nebylo jenom zimou. Opatrně se posunul o něco blíže k ohni, s děvčetem stále se tisknoucím k jeho hrudi. Ale plameny se zdály vysílat sotva nějaké teplo. Jako by tato podivná noc pohltila jejich žár.
„Vítr," zašeptal mladý muž konejšivě do vlasů své družky, „to je jenom vítr."
Jeho teplý dech na jejím uchu však nezastavil Noonin třas. Chtěla kývnout, chtěla říct, že mu věří. Že má pravdu, docela určitě! Chtěla sama sobě namluvit, že tu opravdu není žádný důvod ke strachu. Ale nedokázala to. Žádný zvuk nesplynul z jejích rtů.
Protože ten vítr... by nedýchal, nesupěl, nemručel. Vítr by také neměl žádné oči.
A Noone cítila, že ji někdo nebo něco pozoruje! Z noci kolem nich. Něco číhalo tam venku mezi obrovskými stromy a drželo ji zajatou ve svém pohledu. Noone to cítila tak zřetelně, jako by ji svírala

nějaká ruka, která ji už nechtěla pustit. Ať se však namáhala jakkoliv, aby očima pronikla temnotu, neviděla nic než hlubokou tmu.
Nakonec Noone zavřela oči a pocit, že je pozorována, poněkud povolil. Přitulila se ještě těsněji k Larnovi, schoulila se do objetí jeho silných paží jako zvířecí mládě ke své matce a oblila ji důvěrně známá, drsná vůně, směs Larnova vlastního pachu a pachu vydělané kožešiny, kterou – stejně tak jako i ona sama – nosil jako oděv. Larn byl cítit tak mužsky, tak silně. Příjemný, uklidňující pach.
Nooniny rty se zvlnily v nepatrném, něžném úsměvu. Přes všechen strach, který se jí tuto noc vkrádal do srdce, nelitovala toho, co udělala. Bylo to správné rozhodnutí, pomoci Larnovi a zůstat s ním. I když cena, kterou za to musela zaplatit, byla vysoká – a krvavá...
Noone upadla do neklidného polospánku a její myšlenky putovaly zpět do nedávné minulosti. Zpět na sever, k nomádské hordě, k níž ona i Larn ještě před několika málo dny ještě patřili – a která se přes noc stala jejich úhlavním nepřítelem.
Larn už déle nechtěl jít předem určenou cestou. Nechtěl se podřídit starým pravidlům a nechtěl si od starších kmene nechat předpisovat, co, kdy a jak má dělat. Ne, Larn měl svou vlastní představu, pokud se týkalo života hordy a její budoucnosti. Chtěl prosadit společnou dohodu všech kmenů. Výměnu poznatků i zboží, potravin, nářadí a zbraní.
A své mínění si nenechal pro sebe. Stejně tak i názor, že se nemá příliš věřit radám šamanů a přikládat příliš mnoho ceny nařízením jejich bohů. Osud jednotlivého člověka leží přece výhradně v jeho vlastních rukou!
A to se ukázalo jako osudná chyba. I když se mu snad mohlo podařit zasít semeno pochybnosti mezi mládeží, především si však popudil proti sobě ty, kdo v bohy bezvýhradně věřili. A jejich počet byl mnohem větší a jejich slovo mělo větší váhu.
Na příkaz nejstarších z kmene byl mladý buřič chycen, spoután a ústa mu byla ucpána roubíkem. Ortel byl pevně stanoven ještě dřív, než byl skutečně vynesen. Ale Noone nepřipustila, aby byl vykonán!
Vyrostla s Larnem. Chtěla ho, možná ho dokonce i milovala – přinejmenším jako bratra, protože více než tento druh lásky jí Larn nikdy neprojevil. Noone slyšela Larnovy řeči a jeho slova v ní něco vzbudila, i když jim úplně nepropadla. A také to nebyly Larnovy myšlenky a ideály, kvůli nimž udělala své rozhodnutí. Ne, udělala to jedině kvůli Larnovi.
Noone zajatce osvobodila, než ho mohli ukamenovat nebo zabít. A ještě víc, ona také připravila jejich společný útěk.
Až do okamžiku, kdy se ona a Larn dostali k oběma frekům, které Noone ukryla kousek stranou od tábora hordy, šlo všechno dobře. Pak ale bylo zmizení zajatce objeveno a než ještě Noone a Larn stačili nasednout na svá jízdní zvířata, už tu byli dva členové hordy!
Larn se jim postavil. Byl dobrý bojovník, jeden z nejlepších v hordě. Oba pronásledovatelé se o tom ke své škodě brzy přesvědčili. V krátkém, zuřivém zápase přišli o život.
Jak se jim odtud nakonec podařilo dostat se bez úhony, to Noone ještě ani teď nevěděla. Prožila celý ten útěk jako v transu, ochromená hrůzou kvůli oběma obětem. Jenom matně si vzpomínala na divokou honbu, na šílený úprk na frecích. Ale připadalo jí, jako by ona sama se toho vůbec neúčastnila, že snad jenom o tom slyšela někoho vyprávět.
A teď už to všechno bylo pryč.
Od jejich útěku uplynulo už několik dní; opustili chudou a nevlídnou severní zemi a zatím to vypadalo, že je nikdo nepronásleduje.
Jenom strach sledoval ještě jejich cestu; aspoň Noone se pevně držel. Jako dravec, jehož trpělivost je už u konce, který ale nechce upustit od své kořisti a číhá jen na ten správný okamžik. A potom udeří, kdykoliv, nečekaně...

Neuplynul jediný den, který by nepředložil nové otázky. A jediná noc, v níž by velitel Matthew Drax nepřemýšlel o odpovědích. Aniž by je ovšem nacházel.

Od jeho zážitků v Boluně se pro Matta stal spánek něčím zcela vzácným. Jakmile se uložil ke spánku, pro jeho mozek jako by to byla výzva, aby zahájil přímo horečnou činnost. Pak si prostě nemohl pomoci, aby nezačal o své situaci přemýšlet. Pouštěl se do dobrodružných úvah, konstruoval absurdní teorie. Až mu připadalo, že zase blouzní v nějakém horečném deliriu.
Proto si Matt navykl spánek odkládat. Čekal, až jeho tělo bylo tak vyčerpané, že už stěží poslouchalo jeho vůli. Teprve potom si lehl a propadl se do stavu, který se podobal spíše bezvědomí než normálnímu (a zdravému) spánku.
A než k tomuto stadiu dospěl, Mattew Drax jel. Jeho prsty svíraly volant obojživelného džípu, jako by to bylo něco, čeho se musel pevně držet. Pálícíma očima zíral přes kapotu motoru do noci, kterou osvětloval pouze bledý měsíční úplněk. Reflektory vozu už dávno nefungovaly. Vypadalo to jako by okolní temnota byla ještě něčím víc než pouhou nepřítomností světla.
Jako by černočerná tma mezi stromovými velikány byla nějaká houževnatá, lepkavá hmota, která pomalu stékala odněkud shora k zemi.
Čemuž se Matthew Drax vlastně už ani nedivil. Protože neexistovalo téměř nic, čemu by se musel divit. Například les, do něhož se dnes dostali. Z větší části sestával z obrovitých stromů. Nebylo to nic neobvyklého a Matt Drax také neviděl tyto obří mamutí stromy poprvé. Když byl ještě chlapec, bral ho otec často s sebou na túry, při nichž navštěvovali stále ještě civilizací nedotčené končiny amerického Západu. Tábořili zde pod hvězdnou oblohou a táta ho naučil mnoho o přírodě a o jejích zákonech. A kromě nespočetných dalších věcí poučil svého syna také, že mamutí stromy bývají až sto dvacet metrů vysoké, a že jejich kmeny mohou mít v průměru až deset metrů – a že tyto stromy – obří sekvoje – se vyskytují pouze v západní části Severní Ameriky.
Nyní ale tehdejší syn projížděl Itálií – mezi mohutnými kmeny těchto mamutích stromů!
Šílené. A nemožné.
Ale hodilo se to. Zapadalo to naprosto dokonale do obrazu, který Matthew Drax viděl před svýma očima stále zřetelněji. Obraz, který mu ukazoval, co se zde stalo, kde to vlastně přistál a jenž se skládal z nespočetných jednotlivých dílků, které – když byl každý z nich brán jednotlivě – vlastně nemohly vůbec existovat! Ale ve své celistvosti dávaly smysl, i když ho Matt Drax ještě nechápal – nebo spíš ještě nechtěl chápat.
Všechny ty věci a detaily, na něž během uplynulých týdnů narazil, dávaly obraz nového světa. Světa, který povstal z trosek toho starého. Ze zbytků toho světa, z něhož pocházel Matt Drax. Světa, který se nezdál uplynulý, ale zaniklý. Zničený kometou „Christopher – Floyd“, obrovským vesmírným kolosem ze skály a ledu o průměru osmi kilometrů, který se zřítil z vesmíru na Zemi před...
Ano, to byla ta největší a rozhodující otázka. Otázka, na niž Matt Drax ze všeho nejméně dokázal odpovědět. Kolik času uplynulo od nárazu komety?
V každém případě o mnoho víc, než zprvu předpokládal. To mu už mezitím bylo jasné. Ten „velký třesk“ se musel odehrát mnohem dál v minulosti než před pár týdny a také ne před pár měsíci, nýbrž lety.
Drax ztěžka polkl.
Samotný tento předpoklad musel být ještě podceněný. Ach jistě, byla to zatracená lež! Jeden z těch žalostných pokusů, jak sám sebe ukolébat a obalamutit! Bylo to, jako by mu v uchu seděl nějaký malý mužíček, který nebyl nijak líný se mu pořád vemlouvat a každým slovem se tenhle imaginární bastard snažil udělat věci lepšími než byly. Přikrášlit pravdu.
Ale Mattu Draxovi nyní stačilo jenom se podívat kolem sebe, aby věděl, že zde není nic, co by se dalo vymluvit nebo okrášlit. Potřeboval jen přivolat vzpomínky na to, co všechno se stalo od té doby, co se probral z bezvědomí ve vraku svého havarovaného tryskového letadla.
Němě potřásl hlavou. Ne, všechno souhlasilo. Všechno zapadalo dohromady. A existoval jen jediný závěr: On – velitel Matthew Drax, pilot US Air Force – se dostal do budoucnosti! Nacházel se sice ještě stále na dobré staré Zemi, ale její tvář se poté, co do ní „Christopher – Floyd“ vší silou udeřila jako titánská pěst nějakého rozzlobeného boha, podstatně změnila. A od té doby uplynulo... mnoho, velmi mnoho času.
Desetiletí, chtěl si Matt říct. Nebo mu to chtěl říct ten druhý hlas (možná to byl hlas jeho soudnosti či rozumu, který ho chtěl uchránit před tím, aby se nezbláznil). Ale on sám to věděl líp, už dávno. A

konečně tuto jistotu vyslovil nahlas, tiše a s trpkostí.
„Staletí...“
Musely uplynout stovky let od osudného nárazu komety, bez pochyby. Příliš mnoho se toho změnilo, než aby se to mohlo odehrát v kratším čase! Geografie už neodpovídala té, kterou Matt znal. Flóra i fauna se výrazně změnily. Hemžilo se to tu rostlinami a zvířaty, které nebyly zaznamenány v žádné encyklopedii světa. Matt viděl obří krysy, které chodily po dvou nohou, obrovské kobylky a... ještě víc. Zakázal si vyhrabávat ze svých vzpomínek další úděsné obrazy. Jinak by ho možná dohnalo šílenství, před nímž se zdál prchat v tomto nejmodernějším vojenském džípu, který přesto byl snad několik set let starý...

Noone se s úlekem vytrhla z lehké dřímoty. Její oční víčka se prudce otevřela jako když praskne slupka přezrálého plodu. Všechna únava byla náhle ta tam a už znovu napjatě slídila očima kolem sebe – a nenacházela nic než tmu.
Ale byla to tma, v níž jako předtím cosi chrastilo, vrzalo, praskalo. V níž se pohybovaly věci, bezejmenné a neviditelné.
Nebo snad konec konců vůbec nebyly bezejmenné? Nesly snad ona pochmurná jména, která byla šamanům tak důvěrně známá a běžná? Plížili se to venku kolem nich démoni nebo vyslaní služebníci bohů, vykonavatelé jejich všemocné vůle?
Noone cítila, jak v ní toto podezření každým okamžikem houstne. Chladné jako led, usadilo se jí v hrudi a nechávalo ji znovu třást se hrůzou.
Mohl by to být pravý důvod, proč za nimi horda neposlala žádné lovce. Možná se tohoto problému ujal šaman. Možná přivolal bohy, nebo ještě hůř, démony, aby se sami vypořádali s rouhačem Larnem a s jeho pomocnicí!
A teď tedy byli zde, našli své oběti. Hráli si s nimi. Rozněcovali jejich strach už svou pouhou přítomností. Předtím, než udeří, nemilosrdně a krutě!
„Klid,“ uslyšela Noone Larnův hlas a teprve teď si uvědomila, že se po celém těle třese. „Jen klid,“ šeptal mladý muž dále, „nemusíš mít žádný strach. To nic není. A já jsem u tebe.“
„Ale,“ namítla Noone třesoucím se hlasem, „copak to neslyšíš?“ Zmlkla, zadržujíc dokonce i dech, aby jim neunikl ani ten nejmenší zvuk ve tmě.
Larn naslouchal stejně jako ona, i když spíš jenom proto, aby to udělal Noone k vůli, a aby ji uklidnil. Pak potřásl hlavou. Noone, která ležela přitisknutá zády k němu, to viděla na Larnově stínu, který nad nimi vytvářely pomalu uhasinající plameny ohně.
„To nic není,“ prohlásil Larn a zopakoval znovu: „Je to jenom vítr. Tady na zeleném jihu mluví jinými hlasy než ve studených severních zemích.“
Noone pomalu a váhavě přikývla. „Ano, to je možné. Ale něco se tam ve tmě pohybuje.“
„Frekové,“ mínil Larn. „Tato nová země je i pro ta zvířata cizí. To bude to, co tě znepokojuje.“
„Ano, máš určitě pravdu.“
Uvázali obě svá zvířata stranou od jejich tábora, ve vzdálenosti asi tak půl hodu oštěpem. Frekové měli silný pach a přitahovali k sobě komáry a další obtížnou havěť, a proto nebylo příliš moudré utábořit se v jejich bezprostřední blízkosti.
Noone se trochu uvolnila a lehla si pohodlněji.
„Nejsi unavená?“ šeptl Larn a posunul se blíže k ní. Noone si všimla, že si svlékl svou koženou bederní zástěrku. Něco se horce a tvrdě dotklo jejích hýždí. Larn sám očividně nebyl nijak unavený, naopak...
Noone se vůči jeho žádostivým nárokům neukázala odmítavá. Zaprvé to zaplašilo její strach a odvrátilo její pozornost od strašidelných nočních zvuků.
A za druhé už dlouho čekala, že se Larn bude tímto způsobem o ni zajímat, než aby si nyní tuto příležitost nechala ujít.
Od té chvíle, kdy to v druhé noci po jejich útěku dělali poprvé, Noone věděla, že Larn ji má rád více a jinak než bratr, a že s ním tuto lásku navzájem sdílí.

Larn byl první muž, kterému dovolila se k sobě přiblížit, spojit se s ní.
On naproti tomu měl už jisté zkušenosti, ale Noone mu to nepředhazovala. Buď jak buď, Larnova zkušenost v milování jí byla jen k prospěchu.
Této noci však mělo být jejich spojení naprosto jiné než v té předchozí. Protože příliš brzy našlo nenaplněný konec...
Noone se křečovitě napjala v Larnových pažích a on se zarazil.
„Co je?“ zasupěl, obličej tak těsně nad jejím, že jeho horký dech mohla nejen cítit, ale téměř i chutnat.
Noone se podívala stranou, tam, kde tušila freky. „Tam! Poslouchej přece!“
Larn sledoval její pohled, aniž by ve tmě něco viděl – slyšel ale to, co slyšela Noone! Rozčilené podupávání, bzučení a škrábání křídel a k tomu drsné, tlumené řinčení. Bručení a vrčení jako od nějakého zvířete. Nakonec suché trhání a skřípot a pak zvláštní bublavý zvuk, který se hladce napojil k těm předchozím... a pak něco vyletělo z temnoty – přímo na ně!
Něco tmavého, co před nimi prudce narazilo na zem s tupým, mlaskavým zvukem. Na oba stříklo něco teplého a lepkavého, přímo do obličeje. Tmavá věc se dvakrát otočila kolem své osy a pak se zastavila.
Němí strachem a hrůzou, ale stále ještě se těsně objímajíce, setkali se Larn a Noone s pohledem jako z leštěného černého kamene.
Byly to mrtvé oči jednoho z jejich freků, jehož utržená hlava k nim byla mrštěna ze tmy!
Noone nebyla schopna pohnout jediným údem. Jako zhypnotizovaná zírala do černých očí frečí hlavy, pod níž se půda barvila do tmava, mokvajíc vytékající krví.
Larn ale své zděšení dokázal přemoci během jednoho úderu srdce. Reagoval. A udělal to rychle a cílevědomě. Odvalil se od Noone blíže k ohni. Zvíře – jenom nějaké zvíře mohlo udělat něco takového, takovou hroznou věc, o tom byl Larn přesvědčen. A zvíře se bude bát plamene.
Ve stejném okamžiku, kdy vyskakoval na nohy, hmátl Larn po své zbrani, našel ji a pevně popadl. Sám si ji zhotovil: hůl dlouhá asi jako poloviční výška člověka, zpevněná v ohni a dobře padnoucí do ruky, na jejíchž obou koncích do ní byla zapracována a upevněna čepel, asi jeden loket dlouhá, lehce zahnutá a po obou stranách nabroušená.
Larn držel mečovou hůl, jak zbraň nazval, oběma rukama šikmo před sebou a rozhlížel se na všechny strany. Nedalo se nic dělat. Vypadalo to, že noc úplně pohltila zem. Ale to, co se pořád prohánělo kdesi tam venku a zabilo minimálně jedno z jejich jízdních zvířat, bylo ještě zde. Bylo to ještě slyšet. A neznělo to tak, jako by jeho hlad – nebo také jenom chuť po zabíjení – byly příliš utišeny.
Z temnoty se dralo jakési hrdelní dunivé rachocení a hlasité, vrčivé oddechování spolu se zvuky, které se nedaly nikam zařadit. Ani Noone ani Larn nikdy předtím nic podobného neslyšeli.
A kroky. Tahavé, nemotorné kroky. Které se jednou obracely napravo, pak zase nalevo. A při tom se pořád blížily, sice bez zvláštního spěchu, ale pořád.
„Při všech bozích,“ šeptala Noone. „Co jenom to může být?“
„Zvíře,“ odpověděl Larn stručně, aniž by se na svou družku obrátil.
Zúženýma očima zíral do tmy. Ještě pořád nic neviděl. Ale hned, jak by se mu to podařilo, kdyby postřehl nějaký pohyb, hned by reagoval. Pohnul trochu svou zbraní, jako by stál už připraven proti nějakému soupeři. Čepele na koncích hole se červenavě třpytily ve světle plamenů, jako by už okusily krev.
„Jaké zvíře?“ zeptala se Noone bez dechu.
„To brzy uvidíme,“ odpověděl Larn. Počítal s nějakým druhem, který se na severu nevyskytoval.
„Mohl by to být také nějaký démon, Larne,“ pokračovala Noone třesoucím se hlasem. „Z Orguudoovy říše. Horda ho mohla přivolat, aby nás pronásledoval a potrestal.“
Larn neurčitě přikývnul. Ano, to by bylo šamanovi a starším podobné...
Přesto tomu příliš nevěřil. Za prvé proto, že jeho víra v bohy a démony už beztoho stála na hliněných nohou – a za druhé tu věc teď právě ucítil!
A to, co se tu kolem nich plížilo, páchlo jednoznačně jako zvíře, ostře a štiplavě, po výkalech a moči, po krvi a mršinách. Drželo se to ve skrytu, pátralo to po slabých stránkách svých obětí a čekalo to na okamžik, kdy udělají chybu nebo polevíve své ostražitosti.
Larn skočil nazpět, přistál vedle ohniště a strčil jednu z čepelí své mečové hole do žároviště. Pak s ní v

něm zamíchal jako v nějakém kotli. Hořící kousky dřeva se seskupily do užšího kruhu a plameny znovu vyšlehly do výše. Noc couvla o kousek zpět, světelný ostrůvek se rozšířil.
Larnův pohled teď dosáhl o pět až šest loktů dál než dosud. Dost daleko. Protože uviděl – tu věc. To, co před dvěma, třemi údery srdce považoval ještě za zvíře.
Stálo to přesně tam, kde světelný odraz ohně a temnota noci přecházely navzájem do sebe. A nebylo to žádné zvíře, o tom nemohlo být ani těch nejmenších pochyb.
Larn nevěděl, co to je...
...ale v každém případě to byla stvůra, která na tomto světě neměla vůbec být!

Mattovy prsty semkly volant džípu a on se snažil veškerou svou pozornost soustředit na jízdu.
Nepodařilo se mu to. Protože musel přemýšlet o lidech.
Lidé prožili snad největší zlom ve své historii. Katastrofa, kterou způsobila kometa, je připravila o roli koruny tvorstva. Už nebyli vládci Země. Jejich život se stal každodenním bojem o přežití v nepřátelském světě. A tento boj byli nuceni vést těmi nejprimitivnějšími prostředky.
To byl právě ten problém, nad kterým si Matthew Drax nejvíce lámal hlavu: Lidé se přestali dál vyvíjet. Víceméně to dokonce vypadalo, že se evoluce dala opačným směrem. Lidé, které Matt Drax poznal, mohli pocházet přímo z doby železné. Byli... barbaři.
Ale právě to bylo přece nemožné! Nemožné, i když všechno ostatní, co si až dosud srovnal dohromady, odpovídalo přesně této skutečnosti.
Lidstvo této doby muselo vzniknout z toho, jež přežilo kometární katastrofu. Ale ať už od oné události uplynulo kolik chtělo času, technické znalosti a všechny ostatní vědomosti a poznatky přeživších nemohly být přece úplně ztraceny! Know – how by muselo být předáváno z generace na generaci. I v tomto novém světě by mělo existovat něco jako technický vývoj a vymoženosti, založené na tom, co znalo lidstvo začátkem 21. století.
Ale tak tomu nebylo. Dnešní lidé neměli pro techniku, jak ji znal Matt, žádný smysl; naopak, považovali vše, co s ní mělo třeba jen náznak něčeho společného, za čáry a kouzla. Vypadalo to, jako by všechno vědění a zkušenosti, které lidstvo během svých dlouhých dějin shromáždilo, byly náhle vymazány.
Jakoby vše začínalo znovu.
A Matt Drax přistál v jedné z prvních kapitol nové historie, nebo lépe řečeno, ztroskotal tam.
Když se kometa„Christopher – Floyd“ – pojmenovaná podle svých objevitelů, dvou skotských amatérských astronomů – 8. února 2012 přihnala k modré planetě, byl Matthew Drax velitelem letky tryskových stíhaček, která operovala nad Evropou. Spolu s posádkami dalších dvou letadel měl pozorovat, jaký účinek bude mít bombardování komety interkontinentálními dálkovými raketami.
Nic. Tato zoufalá akce na záchranu světa nezpůsobila vůbec nic. „Christopher – Floyd“ zůstala nedotčena a pokračovala ve svém smrtonosném kursu. A přesně jak bylo předtím propočítáno, v 16,44 hodin středoevropského času se srazila se Zemí. Matt si na ten náraz vzpomínal jen velice matně. Něco se tehdy stalo. S ním, s jeho letadlem. Tlaková vlna, jistě. Ale bylo tu ještě něco jiného. Ale – co?
Když se probral ze zdánlivě krátké mdloby, nacházelo se jeho letadlo nad jižními Alpami. A zatímco jeho vědecký kopilot prof.dr.Jacob Smythe se zachránil v katapultovacím křesle, Matt nouzově přistál.
Tím začaly nekonečně dlouhé dny, určované a vyplňované úděsnými nočními můrami, horečkou a bolestí.
Až ho oni nalezli a zachránili.
Lidé.
V každém případě lidé, jaké Matt v životě ještě neviděl. Protože vypadali, jako by pocházeli z nějaké prehistorické doby. Zahalení v kožešinách, ozbrojení jednoduchými meči a kopími a hovořící svou vlastní podivnou řečí, kterou nikdy předtím neslyšel.
Barbaři ho vytáhli z letadla a ošetřili. Ne ovšem, jak Matt Drax brzy zjistil, z čisté lásky k bližnímu a z ochoty pomoci někomu v nouzi, nýbrž protože ho pokládali za boha. Nebo aspoň za jakéhosi posla svých bohů, který k nim byl od bohů ve svém „ohnivém ptáku“ vyslán.

„Madrax“, tak ho pojmenovala horda, která táhla od severu na jih, protože tam doufala najít něco jako zaslíbenou zemi; tomuto cíli svých snů říkali Jižní země. A nějaký čas Matt Drax táhl s nimi.
Před dvěma dny se od nich odloučil, poté co byl kmen nedaleko Bologny napaden strašlivými, až čtyři metry dlouhými podzemními hady. Poštval je na ně bývalý šaman hordy, sžírán žárlivostí na boha Madraxe. Horda musela zaplatit vysokou cenu na životech. Ale i Baloor při tom zahynul.
Náčelník Sorban potom prohlásil, že tato země je opuštěná bohy a prokletá, a rozhodl, že se kmen vrátí na sever. Matt Drax chtěl ale najít své kamarády a oba vědce – a stopy vedly k jihu.
Džíp objevil Matt v areálu někdejších boloňských kasáren. V olejem naplněné montážní jámě přečkalo vozidlo celou tu dobu až překvapivě dobře, a tak Matt džíp zachránil a podařilo se mu ho zprovoznit. Starý vůz sice ještě pořád protivně páchl po oleji, ale motor běžel, i když ne úplně bez chyby. Sedadla vycpal Matt provizorně kožešinami. A v nákladním prostoru leželo osm dobře zajištěných kanystrů s benzínem.
Teď tedy jel k jihu. Směrem, kterým údajně letěl další „ohnivý pták.“
Tuto informaci získal Matt v Bologni a rozdmychávala oheň jeho naděje, kterou choval už po celé týdny: že obě další letadla, která tvořila jeho průzkumnou letku, se nějakým způsobem také dostala do tohoto času.
Musel si přiznat, že tato naděje je v podstatě dost egoistická. V týdnech, jež následovaly po jeho ztroskotání, se sám sebe ptal více než jednou, zda by smrt nebyla lepší alternativou. Byl polapen ve světě, který už nebyl jeho. A pokud šlo o jeho budoucnost... no, ta byla v nejlepším případě nejistá. Směl tedy přát někomu dalšímu, aby s ním sdílel tento osud?
„Každý život je lepší než smrt,“ zašeptal Matt Drax do noci. Ale jeho uším to stále znělo tak, jaké to skutečně bylo: planý a ubohý pokus, kterým se vší mocí snažil dodat si odvahu.
A ještě jedno si byl nucen přiznat. Hledal ty druhé ne jenom z kamarádství. Přirozeně přátelství a z toho vyplývající pocit povinnosti byly hlavním motivem. Ale existoval i další: kdyby ty druhé našel, nebyl by už jediným cizincem v tomto světě a čase. Nebyl by už tak sám.
Ale i tato myšlenka nebyla tak úplně fér, uvědomil si. Protože on přece nebyl sám.
Otočil hlavu a podíval se vedle sebe, na sedadlo spolujezdce. K Aruule.
Aruula, barbarská dívka. Ta, která z lásky k Madraxovi opustila svou hordu, aby ho mohla doprovázet. Aruula spala, i když džíp neustále kodrcal přes nerovnosti lesní půdy a Matt byl nucen obtížně kličkovat mezi stromy. Trochu své společnici tento tvrdý spánek záviděl. A zároveň i zalitoval, že ji nemůže o trochu déle pozorovat, zalitou bledou září měsíčního světla, když ihned musel zase obrátit veškerou pozornost dopředu na cestu před sebou.
Protože Aruula byla krásná. I přes své zplsťnatělé vlasy a zástěrku z taratsí kůže, kterou nosila. Byla krásná, byla inteligentní, odvážná a silná.
V nějakém jiném světě a čase by Aruula byla žádoucí dívkou na vdávání.
Matt Drax se pousmál a znovu se soustředil na jízdu. Měl za sebou jedno rozvedené manželství... Na druhé straně, ten rozvod už byl za ním pěkných pár set let. Možná že už zatím dozrál pro nějaký nový vztah...
Klukovsky se zašklebil a téměř bezděky natáhl pravou ruku k Aruule a jemně se dotkl její nahé kůže. Byla hebká a sametová i přes tvrdý život, jaký Aruula vedla.
Na okamžik měl Matt dojem, jako by její oční víčka zamžikala. Ale když se podíval lépe, zůstávala nehybná. Jedině její dech se jakoby maličko zrychlil a kolem jejich úst se objevil náznak úsměvu.
Myšlenka, že se snad jenom staví, že tvrdě spí, a že dotek jeho ruky na její holé kůži jí působí potěšení, vyvolala v Mattově těle mravenčení, jaké už dlouho nepocítil. Velice dlouho.
Aruula mu věnovala víc než jenom přátelství. Ještě když ho pokládala za boha, byla dokonce připravena bez váhání se mu dát, aby od něj měla dítě. Tehdy Matt její nabídku odmítl.
Ale i teď, když už Aruula věděla, že muž, kterému říkala Madrax, není žádný bůh, nýbrž jen člověk (i když podle ní ne obyčejný), cítila se k němu stále přitahována. Buď jak buď, opustila kvůli němu hordu, která byla její rodina.
A ani Matt si nemohl nijak zapírat, že pocity mladé barbarky sdílí. Ještě více, cítil se s ní spojen tak jako ještě s žádným člověkem předtím. Což v neposlední řadě souviselo i s tím, že Aruula ho jistým způsobem

znala zvenku i zevnitř. I když od jejich prvního setkání uplynulo sotva několik týdnů.
Aruula disponovala zvláštním nadáním, či spíše darem. Mohla vidět za povrch věcí, mohla člověka zcela prohlédnout. Cítila nálady a myšlenky druhých. Naslouchat, tak říkala této své schopnosti. V čase, z něhož Matt přišel, se tomu říkalo telepatie.
Díky této své schopnosti dělala také Aruula pozoruhodné pokroky v angličtině. Ještě když oba byli s hordou, dokázala se, i když jen lámaně, domluvit. A v krátké době, co byli na cestě jenom spolu, se dívka naučila zase o mnohem víc.
Matt nepochyboval o tom, že svou znalost jeho jazyka získala pomocí svého daru přímo z jeho myšlenek. Nikdy se zvlášť nezabýval jasnovidectvím, každopádně však nikdy nezpochybňoval jeho existenci. A Aruula toho byla živoucím důkazem.
On sám nebyl nijak zvlášť jazykově nadaný. Vedle své mateřštiny se dokázal docela dobře domluvit německy, konečně v posledních letech byl přidělen na vojenskou základnu nedaleko Berlína. Kromě toho mluvil i obstojně francouzsky.
Přesto – i když se skládal alespoň částečně právě z těchto tří řečí – se dosud nenaučil plynule se dorozumět v jazyce tohoto času. Znal už sice řadu pojmů, ale stále ještě byl odkázán na gesta, když se potřeboval vyjádřit.
Aruula však nikdy nebyla unavená, když se jednalo o jeho výuku. A dokud nenarazí na stopu druhého „ohnivého ptáka“, budou mít také sotva co jiného na práci, než jeden druhého učit své řeči.
Mattovy myšlenky uvázly, když šikmo vpředu mezi stromy zahlédl slabé plapolající světlo. Co to bylo – snad táborový oheň?
A co jiného? Matt se musel smířit s tím, že věci všedního dne jako žárovky nebo svítilny v tomto světě už neexistují. Jedno ale přesto zůstalo stejné: kde byla noc ozářená světlem, tam většinou byli lidé!
Matt změnil směr jízdy a současně sáhl po Aruule a jemně jí zatřásl. Mladá barbarka se vytrhla z dřímoty – a okamžitě byla bdělá. Ve svém životě se už velmi brzy naučila, že každé vyrušení ze spánku může souviset s nějakým akutním nebezpečím.
Matthew na okamžik podržel ruku na jejím rameni. „V pořádku,“ uklidňoval ji. „Vidíš tam ten oheň?“ Ukázal dopředu. „Podívejme se, co je to zač.“
Nedostal se už k tomu, aby řekl něco víc. Protože v témže okamžiku zazněl v dálce výkřik, jasný a pronikavý, který přehlušil i hrčení motoru.
Panický výkřik nějaké ženy!

Jeden nekonečný okamžik se nedálo vůbec nic. Všechno se zdálo náhle strnout, dokonce i vítr se utišil a všechny zvuky kolem utichly.
Pak začala Noone křičet. Ne hlasitě a ostře. Křik jako by jí kus po kuse stoupal v hrdle vzhůru, aby se pak náhle prolomil hradbou jejich rtů. A měl účinek jako nějaké startovní znamení.
Najednou se do scény vrátil pohyb. Bylo to, jako by sám svět předtím zadržel dech a teď znovu nabral dech a srdce všech věcí začalo tlouct rychleji a mocněji než předtím.
Larn se jedním skokem přenesl mezi Noone a monstrózní stvůru, aby svou družku zakryl vlastním tělem. A také ta... věc se pohnula.
Aniž by se ve skutečnosti hnula z místa. Nahrbila se, takže působila dojmem, jako by se scvrkla do sebe, ale přesto stále zůstávala obrovská jako nějaký titán.
Na první pohled by se dalo soudit, že to jeden ze sukovitých stromů, které vroubily okraj světliny, se znenadání probudil k životu. Kůže tohoto hrůzu vzbuzujícího stvoření vypadala barvou i strukturou jako stromová kůra. Pod ní se vlnily pletence svalů podobné uzlovitým větvím či kořenům, tak napjaté a pružné, že hrubá, zjizvená kůže se zdála praskat pod jejich mohutným tlakem.
Larn samotný nebyl žádný střízlík, naopak. Byl to jeden z nejstatnějších mladých mužů ve své hordě. Ale kreatura, proti níž stál, ho převyšovala téměř o dvě hlavy – i když stála lehce sehnutá, s hlavou poněkud vtaženou mezi ramena.

Ta hlava...
Larn měl co dělat, aby se celý nerozklepal. Protože hlava této stvůry byla právě to, co v něm vyvolávalo největší odpor a nevolnost, i když už sama obrovitá, silou překypující postava toho druhého byla děsivá. Protože tato hlava – i přesto, že její rysy byly zdeformované a zkřivené – bez jakýchkoliv pochyb náležela člověku!
K dalšímu pozorování či dokonce úvahám už Larn neměl čas. Protože stvůra zaútočila!
Přímo z místa skočila na Larna. Už jenom síla, kterou měla v nohou, musela být obrovská. Protože se kolos vymrštil do vzduchu tak lehce, jako by ani nic nevážil, a s neuvěřitelnou rychlostí se řítil vzduchem, ruce napřažené a s doširoka otevřenými ústy, z nichž se dral ryk, hlasitý jako snad ze sta hrdel.
Ale i Larn byl rychlý a v tomto prvním měření sil úspěšnější než jeho protivník. Uskočil stranou, napřáhl však svou zbraň a rychle s ní otočil, čímž dal svému soupeři ochutnat obou čepelí. Jedna mu přejela přes obličej a zanechala po sobě na prst dlouhý šrám, druhá zasáhla jeho nahá ramena – a nedokázala nic víc než vůbec nic!
Bylo to jako by Larn zasáhl skálu. Svaly a maso pod kůží tohoto stvoření se zdály jako ze železa.
Na okamžik se Larn překvapeně zarazil. Okamžik, který jeho soupeři stačil.
Tak rychle a svižně, jak by nikdo od jeho nemotorné postavy neočekával, zavířil kolem svého soka!
Larn jenom stačil zvednout zbraň a nastavit čepele proti útočníkovi – vlevo, vpravo, vlevo – ale obr rány ignoroval, ba vypadalo to, že je ani nevnímá.
Pěst soupeře byla tak velká jako Larnova hlava. A když se naň náhle přihnala, zdála se mu ještě o mnohem větší.
A když ho pak zasáhla, přímo doprostřed obličeje, měl Larn strašlivý pocit, že se mu hlava utrhla z krku. Ztratil půdu pod nohama, byl vymrštěn vzhůru a letěl vzduchem tak na dvě tři délky člověka. Pak narazil na zem, tak tvrdě, že myslel, že si snad zlomil všechny kosti. A jako stékající čerň se na něj spustila noc – i když jen tak po dobu dvou či tří úderů srdce.
Tato krátká doba však stačila nestvůrnému stvoření, aby obrátilo svou pozornost k Noone a děvče popadlo. Byl to její pronikavý křik, který Larna vyburcoval z jeho omámení. Přesto si připadal jako řízený nějakou cizí vůlí, když vyskočil na nohy, sám s výkřikem na rtech, a rozběhl se směrem k útočníkovi.
Ohyzdná věc držela Noone pevně v jedné své pracce. Její prsty svíraly dívčin krk a vypadalo to, že se chystá sbalit svou druhou obrovskou ruku v pěst a bez nějakých okolků jí rozdrtit šíji i hrdlo. Už nyní visela v netvorově sevření jako mrtvá, bez pohybu a zvuku.
Larn se vymrštil ke skoku. Letěl vzduchem téměř naplocho, vpřed ke kreatuře, zbraň napřaženou jako kopí. Čepel se jí musela zarýt do zad – teď!
Pohyb netvora se téměř nedal postřehnout. Aniž se vůbec obtěžoval zašilhat Larnovým směrem, vykopl svou mohutnou nohou právě v tom správném okamžiku, aby Larna zasáhl a srazil k zemi. A v pokračování téhož pohybu postavil svou nohu napříč přes týl mladého muže a zatlačil.
Larn myslel, že už slyší, jak se jeho krk láme. Bolest rostla. Žhnoucí šípy vystřelovaly z jeho zátylku a zarývaly se do jeho lebky. Chtěl křičet, ale hlína, která mu vnikla do úst, utlumila každý zvuk.
Šlápnutí obra vyrazilo Larnovi z ruky jeho mečovou hůl. Nataženými prsty se pokusil ji znovu uchopit. Marně. Od jeho zbraně ho dělilo ne víc než půl lokte, ale stejně tak mohla být vzdálena jeden hod oštěpem.
Pak pocítil, že půda pod ním začala vibrovat. Nejdřív úplně lehce, pak silněji. Do uší mu pronikl dunivý rachot, který stále sílil. Teď už to bylo jakési řvaní a vytí. Zřejmě nebyl ten strašlivý obr jediný svého druhu.
Vypadalo to, že přicházejí další. Snad aby ho podpořili. Snad aby se s ním porvali o kořist...
Jediná myšlenka přinesla Larnovi ještě trochu úlevy: že to musí už brzy skončit. Že jeho vaz musí už každou chvíli prasknout pod tíhou netvora. A doufal také, že je Noone už mrtvá. Že ten netvor snad nenechá děvče dlouho žít, aby její utrpení ještě prodloužil...
Myšlenky mu sklouzly jiným směrem. Směrem, který mu byl nezvyklý a téměř cizí.
Němě volal ty, o nichž tak často pochyboval. Úpěnlivě prosil bohy, aby mu odpustili, aby jemu a Noone nějak pomohli – i když by to měla být jen rychlá smrt!

Matt sešlápl plynový pedál. Motor zavyl jako smrtelně zraněné zvíře a džíp přímo poskočil kupředu. Ještě stále se zdálo, že se ve vzduchu zachvívá ten panický výkřik. Kousek na druhé straně před vozidlem žhnulo mezi stromy rudozlaté světlo táborového ohně. Před nimi se vynořili dva frekové, kobylky velké jako velbloudi, které barbaři používali jako jízdní a nákladní zvířata. Leželi mrtví v kaluži vlastní krve, která se žíznivě vpíjela do lesní půdy. Jedno zvíře mělo utrženou hlavu, druhé bylo zřízené ještě mnohem hůř.
Na pozadí třepetajícího se světla se nyní vykrojily temné obrysy, jako siluety vystřižené nůžkami z černého papíru. Nad řevem motoru slyšeli Matt i Aruula další, téměř podobný zvuk. Zněl hrůzostrašně, jako hrdelní ryk hladové šelmy.
Pak džíp dorazil na malou světlinu a přejel okraj ostrůvku, tvořeného měděným světlem.
A tam...
Scéna, osvětlená bledým měsícem, vypadala tak na půl sekundy jakoby zmrazená. Nic se nehýbalo. Matt Drax to vnímal jako zastavený obraz na monitoru.
Titánská stvůra svírala jednou rukou krk nějaké mladé ženy. Dívka visela v sevření obra úplně nehybně, asi tak metr nad zemí. Kolos drtil svou nohou šíji mladého muže, ležícího na zemi obličejem dolů, odsuzuje ho tak k naprosté nehybnosti.
Na první pohled bylo nemožné určit, zda ti dva ještě žijí. Nehýbali se a kromě toho veškerou Mattovu pozornost zaujal ten obr. Jako očarovaný zíral muž z minulosti na tohoto nafouklého svalovce.
Přičemž výraz nafouklý svalovec byl ještě značně podhodnocen. Proti tomuto chlapíkovi vypadal každý kulturista jako splihlá košile. Pod jeho kůží se doslova tyčily hory svalů. Působily deformovaně, cize a bizarně, takže vypadal jako monstrum.
Ale když otočil hlavu, byl si Matt na sto procent jistý, že se jedná o člověka. Jeho obličej, i když zkřivený do groteskní masky, byl nepochybně obličejem muže.
Matt musel pomyslet na Neuvěřitelného Hulka, jehož komiksová dobrodružství hltal jako kluk. Týpku před ním chyběla jen zelená kůže, pak by mohl onomu zuřivému gigantu směle dělat konkurenci.
Překvapený postranní pohled, který naň vrhla Aruula, právě když mu toto srovnání proběhlo hlavou, Matt spíše tušil než skutečně viděl. Jeho pohled zůstal upřen dopředu, jeho koncentrace patřila výhradně řízení džípu.
Mattovou první myšlenkou bylo do hrůzného obra vrazit a prostě ho přejet. Ale toho se nemohl odvážit, aby neublížil i mladému muži a dívce.
Proto tedy změnil směr. Hnal džíp přes roztroušeně ležící hořící větve. Rozstřikovaly se pod koly a z obrova pohledu to mohlo vypadat, jako by to prskala nějaká železná nestvůra, která se tu s řevem řítí proti němu, chrlíc kouř a oheň.
Krátce předtím, než toho chlapíka doslova nabral na rohy, dupl Matt na brzdu, aniž při tom spustil nohu z plynu a otočil volantem. Džíp se napůl obrátil kolem své vlastní osy. Kola se zarývala do půdy a vyrvané kusy hlíny létaly až k obrovi. Ten reflexivně škubnul rukou vzhůru, aby si chránil obličej.
A Aruula skočila.
Svůj meč spolu s koženou pochvou měla uložen na sedadle vedle sebe. Zatímco Matt najížděl na obřího muže, vytáhla zbraň z pochvy. A když se džíp nyní otáčel, odrazila se ke skoku.
Její pronikavý bojový výkřik proťal vzduch. Pak se vrhla proti obrovi. Matt zaslechl tupý zvuk, jak na sebe narazili.
Aruulina váha stačila k tomu, aby soupeře přivedla z rovnováhy. Ale nepadl, pouze se zapotácel. Přesto však své oběti pustil, i když reagoval také jen čistě reflexivně.
Aruula dopadla na zem, prodloužila svůj pád do kotoulu a když se k ní gigant obrátil, stála už zase na nohou. Napřáhla proti němu svůj meč, přehmatávajíc ho z pravé ruky do levé a zase nazpět.
Pak naznačila útok vpřed, předstírajíc, že chce na svého protivníka přímo naběhnout. Jeho pěst vystřelila dopředu. Aruula uskočila stranou, a pak se skokem octla po boku svého soka. Její čepel se v odrazu

ohně změnila v červenozlatý blesk, který se zdál přicházet ze dvou či tří směrů současně, tak rychle mávala barbarka svou zbraní.
Dvakrát udeřila a ostřím meče zasáhla. Pokaždé se přitom ozval podivný tupý zvuk, jako by čepel vší silou udeřila do tvrdě upěchované hlíny. Třetí ránu vedla Aruula hrotem svého meče. Nastavila kolosu svou zbraň a...
... v příštím okamžiku jí byla z ruky nelidskou silou vyrvána!
Hrot čepele se zabořil téměř na délku prstu do mohutného bicepsu obra. Zřejmě musel pocítit nějakou bolest – zařval totiž, když ho Aruula zasáhla – ale nezdálo se, že by mu to způsobilo nějakou vážnější újmu.
Aniž by zaváhal, vyrazil proti ní pěstí. Aruula stačila jen uhnout hlavou na stranu. Pěst obra se jen otřela o její obličej, ale síla úderu byla přesto taková, že barbarku srazila k zemi. Aruula tvrdě narazila do kmene stromu a svezla se po něm k zemi.
Jednu, dvě sekundy hrozila ta nejtemnější noc zaplavit její vědomí. Odrazila ji veškerou železnou silou své vůle.
Když už zase viděla jasně, vyplnila její zorné pole obrovská pracka. V příštím okamžiku se do jejích dlouhých vlasů zaryly ohromné, hrubé prsty a trhly s ní vzhůru, až vykřikla bolestí.
Druhý s ní mávl, aniž pustil její hřívu. Chtěl dívkou mrštit o nejbližší strom, aby zlomil její odpor a také i nějaké kosti v jejím těle. A Aruula byla bezmocná, nedokázala tomu nijak zabránit. Tak obrovské síle nebyla schopna vzdorovat. Už téměř cítila náraz, který ji usmrtí...
... když tu se náhle ozvalo prásknutí podobné úderu hromu! Několikrát se ozvěnou odrazilo, než se rozplynulo v temnotě.
A kolos strnul uprostřed pohybu.
Ale nebyl mrtev. Nepadl. Jen slabě zakolísal a zůstal prostě stát, jako by se změnil v kámen.
Pak se z něj vydral dunivý zvuk, který stoupal jeho hrdlem vzhůru a přešel pak přes jeho odulé rty jako divoké zamručení a netvor se jako ve zpomaleném filmu otočil.
Matthew Drax zůstal nehybně stát. V bojovém postoji, nohy lehce napjaté, paže napřažené vpřed a armádní pistoli v pravé pěsti, kterou podpírala levá. Beretta 98G patřila k těm několika málo věcem, které Mattu Draxovi ještě zbývaly z „jeho“ světa. Nalézala se – vedle dalších potřebných věcí – v kontejneru s nouzovým vybavením, který Aruula vyzvedla z vraku jeho letadla.
Monstrózní balík svalů zíral do černého otvoru hlavně, jako by tam bylo k vidění něco obzvlášť zajímavého.
Aruulin boj s gigantem trval jen několik vteřin. Všechno se odehrálo nesmírně rychle. Matt se předtím nemohl odvážit vystřelit. Nebezpečí, že zasáhne Aruulu, bylo příliš vysoké.
Výstřel prorazil obrovi otvor o velikosti nehtu těsně pod levým ramenem. Matt doufal, že kulka zasáhne srdce. Ale tato naděje se nesplnila – tak jako Aruulin meč nedokázal obra nijak vážně zranit, ani výstřel nebyl o nic úspěšnější. Svaly a maso tohoto tvora se zdály tvrdé a pevné jako skála. Kulka v nich prostě musela uvíznout, než mohla proniknout k srdci.
Tento chlapík byl o málo víc než stroj. Nezničitelný, nezadržitelný. A jediným smyslem jeho existence se zdálo zabíjení. V jeho znetvořeném obličeji četl Matt pouze divokou, nezkrotnou nenávist, bezcílnou zuřivost a čirou chuť vraždit. Dohromady to vše dávalo šílenství v té nejčistší formě.
Mručení a chrochtání jakoby od nějakého zvířete se ozvalo Mattovi vstříc. Pak ten druhý udělal krok směrem k němu a chystal se v postupu pokračovat.
Vypadalo to, že strach nebo alespoň opatrnost jsou mu zcela neznámé.
Matt věděl, že mu monstrum nebude rozumět. Slova mu ale sama od sebe přišla na rty: „Už ani krok!“
Varování samozřejmě nemělo žádný účinek. Druhý se přiblížil, v ruce stále svíraje Aruuliny vlasy a táhna dívku s sebou.
Matt ještě zkorigoval zaměření pistole a posunul cíl o pár centimetrů nahoru. Pak stiskl spoušť. Beretta dvakrát vyštěkla. Dvě ohnivá kopí vyšlehla z hlavně.
Na čele obra se objevily dvě dírky, asi tak půl šířky prstu nad jeho křovinatým obočím. Zůstal stát jakoby narazil na příslovečnou zeď. Jeho rysy ztuhly. Obrátil oči vzhůru, jako by chtěl zjistit, co ho to udeřilo do čela. Pak z jeho výrazu vymizela veškerá zuřivost a její místo nahradilo něco jako nechápavý

úžas.
A pak konečně zemřel. Převrátil se dopředu jako skácený strom a padl na obličej.
Matt pocítil, jak se půda pod ním otřásla.
Zatímco Aruula se s námahou stavěla na nohy, věnoval Matt svou pozornost mladému páru. Očekával, že v jejich tvářích uvidí ulehčení, možná i vděčnost, ale byl zklamán.
Oba se stáhli na okraj světliny a tam se schoulili, objímajíce se a zírajíce na něj rozšířenýma očima. Jejich třesoucí se rty formovaly téměř neslyšitelně jediné slovo, stále znovu a znovu, bez přestávky.
Jedno slovo z těch, které už Matt z barbarské řeči znal. Připadlo mu, jakoby to k němu šeptala sama noc a temný les kolem nich.
Démondémondémon...
DÉMON!

Aruula se ujala úkolu uklidnit rozbouřené vlny, jinými slovy rozehnat bázeň ze zlých duchů. Delší dobu do obou mladých lidí neúnavně mluvila a zdálo se, že to, co jim říkala, začalo přinášet ovoce. Mladý muž a jeho družka vypadali už podstatně klidněji. A z pohledů, které vrhali na Matta a na džíp, poznenáhle mizely nedůvěra a strach.
Matthew neměl zdání, co Aruula těm dvěma řekla. Zaprvé se ještě nevyznal v jejich řeči natolik, aby mohl porozumět detailům, a za druhé to stejně poslouchal jenom tak na půl ucha.
Jeho pozornost platila teď především mrtvému.
Předtím, v polosvětle nízko kouřících plamenů ohně, byl sotva schopen rozeznat detaily. K tomu vše proběhlo příliš rychle, než aby si mohl monstrum přesněji prohlédnout. Zatím však už Matt Drax stačil rozdmýchat nový, větší oheň, jehož záře sahala až k okrajům světliny a dále do lesa.
Hned nato zatáhl mrtvolu až k ohni. Dalo mu to pořádně zabrat, protože kolos musel vážit přibližně až 300 liber. Při tom by se na jeho těle sotva našlo aspoň deset gramů tuku.
Matt by nebyl ani příliš překvapen, kdyby zjistil, že se jedná o nějaký druh stroje. V tomto světě existovalo sotva něco, co by ho mohlo ještě překvapit.
Ale jeho domněnka se nepotvrdila. Nebylo pochyb, že tu před ním leží bytost z masa a krve. Člověk.
Jak přišel ke svému neobyčejnému, monstróznímu tělu, o tom Matt v každém případě mohl jen spekulovat. Nabízela se teorie, že jde o nějakou mutaci, způsobenou zářením. Konečně byl celý svět po nárazu „Christopher – Floyda“ doslova obrácen naruby. Ale Matt už tuto myšlenku dále nerozvíjel. V této chvíli nebyla konkrétní příčina podivného vzhledu a nepřirozené síly tohoto muže nejdůležitější prioritou.
Pokožka obra vypadala jako vydělaná kůže a pokrývala svaly a maso, které se zdály tvrdé jako kámen. Že však nebyly skutečně z kamene, viděl Matt na místech, kde zely čerstvé rány. Pod tvrdým obalem se zřejmě nacházela normální tkáň, dostatečně prokrvená, i když krev tekla nepřirozeně rychle.
Když se odhlédlo od těchto zranění, nalezl Matt na mrtvém těle nespočet dalších. Jizvy se křížem krážem táhly po celém těle až k bederní zástěrce jinak nahého muže. A některé z nich se zdály svědčit o takových zraněních, která musela být téměř smrtelná.
Nejvíce však Matta zaujaly řetězy.
Jak kotníky rukou, tak i nohou obra vězely v železných kruzích, na nichž ještě visely krátké kousky řetězů. Nejdelší z nich sestával z šesti článků. Každý z těchto fragmentů vypadal poničený, jednotlivé články byly zkřivené a zohýbané.
Z tohoto faktu vyplývaly už samy od sebe jisté závěry. I když se zdálo, že nedávájí žádný smysl.
Na Matta Draxe padl stín. Přiblížila se Aruula, která se vedle něho spustila na kolena. Střetl se s jejím pátravým pohledem.
Matt ukázal na řetězy na končetinách mrtvého. „Vypadá to, že byl v zajetí.“
„Kdo by osvobodil takového netvora?“ namítlo barbarské děvče udiveně.
„Myslím si, že se ten chlapík asi osvobodil sám,“ řekl Matt. „Dalo by se říct, že ta bestie zlomila své

řetězy, a to doslova.“
Aruula bezpochyby nerozuměla přesně slovo za slovem, co řekl. Ale musela vidět odpovídající obraz v jeho myšlenkách, protože zamyšleně přikývla a pak zamumlala: „Ano, to je možné. Dost silný tenhle muž.“
Matt se zvedl a ponořen v myšlenkách si mechanicky smetl prach z nohavic své už dost poničené letecké uniformy. Jeho pohled přelétl po světlině a mohutných stromech kolem ní. „Jenom doufám, že jich tady není víc,“ dodal polohlasně.
Aruula se rovněž zvedla a rozhodně zavrtěla hlavou. „Necítím nic. Všechno tiché a – “ Chviličku hledala správné slovo. Pak s malým pousmáním dokončila: „ – pokojné.“
Matt opětoval její úsměv. Toto děvče bylo opravdu úžasné. „Modleme se, aby to tak zůstalo,“ řekl potom.
„Ke tvým nebo k mým bohům, Madraxi?“ Nepatrné zvlnění Aruuliných rtů propůjčilo jejímu obličeji až uličnický výraz.
„Ty jsi opravdu číslo.“ Matt se zašklebil a přimhouřil jedno oko.
Na to neodpověděla Aruula nic. Ale z jiskřiček, které se zakmitly v jejich tmavých očích, si zřetelně přečetl: Však ty taky!
Matt si odkašlal a zatvářil se nechápavě, jako by jejímu pohledu nerozuměl. Což ovšem vzhledem k Aruulinu mimořádnému daru byla zbytečná námaha...
„Co je s těmi dvěma?“ zeptal se, snad až příliš rychle. Bradou ukázal na mladého barbara a dívku, které zachránil před oním svalnatým monstrem.
„Na útěku,“ odpověděla Aruula a pak Mattovi stručně povyprávěla, co se od mladé dvojice dozvěděla. Že Larn byl za buřičství odsouzen staršími ze své hordy k smrti. Že ho Noone osvobodila a že od té doby prchají směrem k jihu.
Zatímco Aruula mluvila, přišli Larn a Noone blíž. Stále ještě civěli na Mattův stejnokroj a džíp s jistou stísněností, ale předchozí propastná hrůza přece jen z jejich tváří zmizela.
Aruula se ujala představování a Matt s povzbudivým úsměvem na rtech podal přátelsky ruku jak Noone, tak i Larnovi. Váhavě ji oba přijali. Larn ji dokonce stiskl tak pevně, jako by musel svému protějšku dokázat, že mu na síle nechybí. Matt dělal, že mu mladý muž skutečně způsobil bolest a s přehnanými gesty třepal rukou. Přitom se zašklebil, Larn úšklebek opětoval a ledy byly prolomeny.
Z malé zásoby, kterou vezli v džípu s sebou, přinesla Aruula čtyři motýlí kukly – lišety, jak už Matt mezitím věděl, i když tyto kokony byly nesrovnatelně větší než kterákoliv hmyzí kukla, kterou ve své době znal. Mezi barbary platily tyto lišety za delikatesu, poté co byly pořádně opečeny nad otevřeným ohněm.
Aruula nabodla lišety na ulomené větve a rozdělila je v jejich malém kruhu. Když pak konečně všichni zaujali svá místa u ohně, vynořila se Mattovi v mysli vzpomínka na uplynulé časy, kdy jako chlapec se svým otcem nebo s přáteli sedával u táboráku a opékal si nad plameny různé dobroty.
Kdyby si byl tehdy nabodl na rožeň motýlí housenky, platil by mezi mládeží určitě za toho nejotrlejšího drsňáka...
Bolestný úsměv přelétl přes jeho obličej. Stěží k uvěření, že tento svět zde může existovat už i pár staletí...
„Kam?“ zeptal se pak v řeči barbarů, obrátiv se k Larnovi a Noone.
„Landa de midaa?“ To poslednější znamenalo “Jižní zemi.“ Tam putovala i Aruulina horda. Bylo dost možné, že i tento mladý pár si tuto vybájenou zemi zvolil jako cíl.
Ale Larn zavrtěl hlavou. „Villaga.“
To znamenalo „město“, jak Matt už věděl. Larn mluvil dále, ale Matt nedokázal jeho řeč sledovat. Soudě podle jeho gest vyprávěl o jednom velmi velikém městě, kde se dá bohatě jíst a pít. A kde jsou žádáni silní muži – tak aspoň tomu Matt rozuměl, když Larn napjal paže a jednou rukou si pyšně poklepal na svůj pořádně vyvinutý biceps.
Matt se tázavě podíval na Aruulu. Tak dobře jak dokázala, zopakovala mu Larnova slova v angličtině.
„Velké město na jihu jejich cíl. Tam není žádná nouze. Žádný hlad a žádná žízeň. Žádná nebezpečná zvířata. Stany z kamene. Velké... „ zde se zarazila, podívala se Mattovi do očí, jako by v nich něco

hledala a pak pokračovala:
„...paláce?“
„Velké paláce?“ napověděl jí Matt, aniž se už nějak zvlášť divil tomu, že Aruula pojem “palác„ očividně vytáhla přímo ze slovní zásoby v jeho vědomí.
„Ano, velké paláce,“ kývla. „A silní muži mohou v tom městě najít velké štěstí.“
Mattovi to všechno znělo dost povědomě. Zvlášť když si vzpomněl na staré příběhy o vesnickém chasníkovi, který se vydal buď do širého světa nebo do velkého města, aby tam udělal štěstí. Některé věci se přece jen nezměnily...
„Odkud vy dva víte o tom městě?“ zeptal se a Aruula jeho otázku přeložila. Larn odpověděl a Aruula se zase obrátila k Mattovi.
„Poutníci o tom vyprávěli. Muži, kteří to město viděli vlastníma očima.“
Matt si vzpomněl, co mu Aruula teprve před několika dny o současných městech vyprávěla. Že jsou nebezpečná. A že tomu tak skutečně bylo, o tom se mohl v někdejší Bologni přesvědčit i sám.
Aruula věděla i tentokrát, co mu probíhá v mysli. Položila mu ruku na rameno. „Města různá. Dál na jih snad i jiná než na severu.“
Matt zamyšleně kývnul. „Tys o tomto městě neslyšela?“ Neurčitým pohybem hlavy ukázal směrem k Larnovi a Noone.
„Možná ano, možná ne,“ odpověděla Aruula. „Putující národy si vyprávějí tolik příběhů, že je nikdo nemůže spočítat. Možná i o tomto městě. Ale já nikdy neslyšela tento příběh... možná také zapomněla.“
Pokrčila rameny a sundala lišetu z konce svého rožně. Pak kuklu několikrát poválela v kypré hlíně, aby ji ochladila. Konečně rozlomila pevnou slupku, aby pak chutný vnitřek vybrala špičkami prstů a dopravila do úst.
Matt se obrátil k Larnovi. „Má to město nějaké jméno?“ zeptal se znovu v řeči této doby – s nadějí, že zvolil ta správná slova.
To se mu zřejmě podařilo, protože Larn pokývnul a s plnou pusou odpověděl: „Rooma.“
Nepatrný úšklebek zkřivil koutek Mattových úst.
Rooma – to bylo pro změnu slovo, které nepotřebovalo žádné zdlouhavé vysvětlování. Bylo úplně jasné, o jaké město se jedná.
Mattův úšklebek se ještě o poznání prohloubil, když si připomněl, jaký přívlastek se kdysi tomuto městu připisoval. A hodil se k němu jako žádný jiný, vzhledem k tomu, že Řím stále ještě existoval, po tom všem...
Věčné město.

„Feii fegaashaa.“
„Fegaashaa?“ opakoval Matt chabě.
„Fegaashaa.“ Aruula kývla a podívala se přitom směrem k Noone a Larnovi. Mladý párek ležel o něco stranou od ohně a vůbec se nenamáhal skrývat to, co dělal. Ale i kdyby to Matt sám neviděl, zvuky, které Larn a jeho družka vydávali, byly naprosto jednoznačné.
„Fegaashaa,“ tak se tomu tedy dnes říkalo.
Zase jsem se něco naučil, pomyslel si Matt a zašklebil se. Mohl ty zvláštní zvuky, vznášející se ve vzduchu, nejenom slyšet, ale vyloženě i cítit. A nebylo to jen praskání ohně... Cítil, jak ty další zvuky po něm jako by sahají, jak v něm vyvolávají mravenčení a...
...a aby od nich odvrátil pozornost, obrátil pohled do tmy, obklopující jejich světelný ostrůvek a nechal si v mysli proběhnout předchozí den.
Ke spánku se uložili ihned, co snědli lišety. Nikdo té noci však dobře nespal. Přesto se Matt cítil odpočatý, když časně ráno vstávali a chystali se k odjezdu.
Poté, co jejich frekové padli za oběť monstróznímu útočníkovi, přijali Larn i Noone pozvání, aby s nimi cestovali dál v džípu. Matt se rozhodl také zamířit k Římu; v jeho momentální situaci se mu jeden cíl zdál

stejný jako druhý. K tomu přispělo i to, že byl zvědavý, jak vypadá Věčné město nyní.
Aruula vysvětlila mladému páru, že Madrax přišel z jedné velice vzdálené země, kde lidé nejezdí na frecích, ale v džípech. Vyslovovala slovo „džíp“ jinak, mnohem měkčeji, takže znělo spíše jako anglický výraz pro ovci – „sheep“. Larn a Noone beztoho považovali vozidlo za nějaké podivné zvíře a když Matt musel cestou zastavit, aby natankoval, jejich domněnka se ještě utvrdila – věřili totiž, že dává svému zvířeti pít.
„Tvůj sheep má velkou žízeň,“ poznamenal Larn, když Matt vyprázdnil do nádrže obsah celého jednoho kanystru a pohladil zaolejovanou karoserii jako srst nějakého zvířete.
Matt ponechal mladého muže v jeho víře. Jak by mu také měl vysvětlit, jak funguje stroj? Kromě toho si oba mladí už zřejmě na to „divné“ zvíře zvykli a dokonce se i zdálo, že mají z tohoto způsobu cestování potěšení. Byla to především Noone, která během jízdy několikrát zajásala, připomínajíc tím Mattovi dítě, které poprvé jede na horské dráze.
„Všechny cesty vedou do Říma“ – Matt jenom doufal, že toto staré přísloví ještě stále platí. Protože nevěděl jistě, zda se nacházejí na té správné trase.
Předtím zabočili na jednu otowajii a teď jeli po ní. Otowajii – to byly cesty, které různými směry křižovaly krajinu, většinou se táhly rovně jako šňůra a byly daleko méně zarostlé stromy než lesy po obou jejich stranách. Předtím se už Matt dověděl, co to vlastně je – jednalo se o někdejší dálnice! Nepříliš hluboko pod nově navrstvenou zeminou zde stále ještě existovaly asfaltové vozovky. Putující národy používaly tyto otowajii na svých cestách. Jméno se skládalo z německého a francouzského výrazu pro „auto“ a z anglického pro „cestu“, spojených dohromady.
Za předpokladu, že se Matt nezmýlil a správně přečetl svou mapu – protože i nadále ukazoval kompas směr posunutý na východ – by měli být na někdejší Autostrada del Sole, A1, která kdysi vedla z Florencie do Říma.
Les mamutích stromů nechali za sebou hned časně ráno. Potom projížděli rozsáhlými jehličnatými lesy a uprostřed jednoho takového rozbili za soumraku tábor. Aruula složila šípem jednu shassu, což bylo svišti podobné zvíře, jehož maso chutnalo tak trochu jako králičí, aspoň Matt si to tak namlouval.
Po jídle se Larn a Noone stáhli stranou. Matt se rozhodl vzít si první hlídku. Po útoku vraždychtivého monstra z předchozí noci se mu zdálo záhodno zachovávat tu nejvyšší opatrnost.
Jakmile o něco později začal mladý párek docela otevřeně prožívat své sblížení, přidružila se k Mattovi Aruula. Teď seděli oba vedle džípu, naslouchali dechu noci, praskání a šustění ohně a zvukům, které přicházely z místa, kde se Larn a Noone milovali. A oba cítili ono Něco, co za tu dobu, kdy byli spolu, už mezi nimi vzniklo, vlastně už v okamžiku, kdy spolu poprvé promluvili. Bylo to neviditelné a bez jména, a přece oba věděli, že to existuje. Něco, čemu žádný člověk nemůže ve skutečnosti odolat. Moc, které jsou muži i ženy vydáni bez obrany, tehdy i dnes.
Ale přesto bylo mezi nimi stále ještě něco, co pocity obou brzdilo a nenechávalo je vyvrcholit. Byla to snad ona falešná „božskost“, která Matta stále ještě obklopovala a činila nepřístupným? Jeho cizost v této době a v tomto světě?
Matt cítil až nezvyklou blízkost k Aruule. Žádná žena, kterou kdy poznal, se s ní nedala srovnat.
Objal ji jednou paží a Aruula přitáhla k sobě nohy a opřela se o jeho hruď. Tak zde seděli a beze slova zírali do plamenů táborového ohně.
Slova nebyla potřebná. Aruula věděla, cítila každou žilkou svého těla a každou částí své duše, co k ní Madrax cítí.
Po jednu noc se Matt Drax necítil v tomto čase jako cizinec. Jednu noc se necítil bezmocně polapen v bizarním snu, ve který se proměnil jeho život.
Druhého dne ho však znovu dostihla skutečnost a strhla ho nazpět do neúprosné reality.
Protože toho dne našli to, po čem Matt Drax po celou tu dobu tak zoufale pátral.
Odkaz na jeho zmizelé kamarády.
Stopu po přistání jednoho z „ohnivých ptáků“.

Matt Drax rozpoznal místo, kde se zřítilo letadlo, na první pohled. I když po nějakém vraku letounu široko daleko nebylo ani stopy. Ale všechny známky jednoznačně vylučovaly jakýkoliv jiný závěr. Něco velkého, těžkého a nesmírně silného vyrylo v řídkém keřovitém porostu otowajii široký průsek, který ústil do téměř kulaté mýtiny o průměru zhruba padesáti metrů. Zde byla půda rozryta a roztrhána jako po výbuchu granátu. Mýtina byla vroubena černými, zuhelnatělými kmeny stromů.
Matt Drax měl na okamžik před očima přímo úděsný detailní obraz toho, co se zde asi muselo odehrát. Pilot zřejmě ze vzduchu rozpoznal otowajii a nějak se mu podařil přímo mistrovský kousek, využít někdejší autostrády jako nouzové plochy pro přistání. Z nízko letícího stroje musela však unikat pohonná látka, která se vznítila. Nakonec se letoun zřejmě točil kolem své vlastní osy, čímž vznikla tato kruhová mýtina.
Jenom – kam se tedy podělo letadlo?
První a nejvíc pravděpodobné vysvětlení, které ho napadlo, Matt hned zase odvrhl. Nejenom proto, že se mu vůbec nezamlouvalo. Jednoduše nepřicházelo v úvahu. Kdyby totiž stroj explodoval, musely by se zde někde najít stopy exploze. Nějaký kráter nebo jáma. Ale tady nebylo nic. Ani špička ocasu nějakého „ohnivého ptáka."
Vypadalo to, že se zřícený stroj doslova rozplynul ve vzduchu!
Beze slova a naplněn pocitem chladu, který pramenil z hlubokého zděšení, stál Matt na místě, kde průsek přecházel do mýtiny a rozhlížel se kolem sebe. Cítil se prázdný, jakoby dutý. Jako by mu bylo vzato něco, co vlastně ani vůbec nevlastnil, aspoň ne opravdu: snad naděje ...
Před jeho očima se mýtina zdála změnit v propast. Stál na jejím okraji a myslel, že se každou chvíli musí zřítit dopředu, do té temnoty, která zela pod ním, hluboká a bezedná. A už ho to neděsilo. Nechal to přijít k sobě a přijal to...
...a tiše vykřikl, když se ho náhle dotkla čísi ruka. Neudělala nic jiného, jen se položila na jeho paži, docela lehce, aniž by ji stiskla nebo za ni zatahala.
A ten dotek přivedl Matta Draxe k sobě. Propast před ním zmizela. S téměř viditelným trhnutím se svět zastavil a měl ho zase.
Vedle něj stála Aruula. Její prsty se svezly dolů po jeho paži a vklouzly do jeho. V jejích teplých tmavých očích nalezl porozumění a soucit. Znovu věděla, co se v něm odehrává. I když to snad nemohla vytušit až do těch nejjemnějších detailů. Avšak cítila jeho zklamání a bolest a její upřímná účast mu dělala dobře.
„Žádný ohnivý pták," řekla, když pak nechala svůj pohled sklouznout přes mýtinu.
Matt zavrtěl hlavou. „Ne, a také..." Víc už neřekl.
„...žádní mrtví," doplnila Aruula větu, jinak než jak to měl v mysli.
Věnovala Mattovi slabý úsměv, z nějž mluvila naděje. A to bylo to, co mu pomohlo znovu uspořádat své myšlenky. Znovu jasně a logicky uvažovat.
Aruula měla pravdu, samozřejmě! Ať už bylo zmizení havarovaného letadla jakkoliv divné – znamenalo to buď jak buď také, že pasažéři mohli být ještě naživu! Znamenalo to... novou naději.
Kdo? ptal se Matt v duchu sám sebe. Čí stroj se to zde zřítil?
Celkem tři trysková letadla odstartovala, aby pozorovala kometu, která byla předtím z mezinárodního kosmodromu bombardována interkontinentálními raketami. Na palubě letadel s dvoučlennými posádkami byli: v prvním kapitán Irvin Chester a poručík Hank Williams, ve druhém poručice Jennifer Jensenová a profesor David Mc Kenzie a třetí pilotoval on sám, velitel Matthew Drax s Jacobem Smythem, podle titulu profesorem astrofyziky a doktorem medicíny jako pasažérem. Smythe měl kromě toho vědecké velení této mise.
Matt se ve skrytu duše tak trochu styděl, že na Smytha téměř ani nevzpomněl. Ten chlapík byl ale úplný mor! Nemohli si spolu vyměnit téměř ani větu, aby se nepohádali. Příčinou toho, že se spolu nemohli snést, byly především profesorovy aktivity v posledních měsících milénia.
Pak... poté co něco zasáhlo letadla a smetlo je z jejich časoprostoru, se profesoru Smythovi podařilo uvést v činnost své katapultovací křeslo, zatímco Mattovo selhalo. Neměl ani tušení, co se s vědcem stalo. A ani se nijak nesnažil se nějak blíže zajímat o jeho osud. A za to se styděl, jak už řečeno, přinejmenším aspoň trochu.

Jinak tomu však bylo v případě Irvina Chestera, Hanka Williamse a Jenny Jensenové. Ti tři byli kamarádi, best buddies, spojení navzájem nejenom vojenskou službou, nýbrž dalo se říci, že jsou i naladěni na stejnou vlnu. Což ovšem neznamenalo, že to mezi nimi občas nezajiskřilo. Ale jejich přátelství bylo natolik silné, že se dokázalo přenést i přes občasné napětí.
A toto přátelství znamenalo pro Matthewa Draxe ještě i dnes zatraceně mnoho! Dnes – potom co uplynula staletí a svět se naprosto změnil...
Čí to tedy bylo letadlo, kladl si otázku, které zde nouzově přistálo? Kdo se to zde se svým „ohnivým ptákem“ snesl z nebe? Big black boy Irvin Chester? Nebo Jenny, která si kvůli svému kanadskému původu vysloužila přezdívku „canucklehead“*?
Více než co jiného však Draxe zaměstnávala další otázka: kde pro všechno na světě vězela posádka? Co se to zde vlastně stalo? Havarovaný stíhač nemohl přece jen tak beze všeho zmizet ze světa! Ani ne tady, ve světě, v němž Matt musel znovu vymezit definici pojmu „nemožné“...
A letoun také nezmizel. Každopádně ne beze stop.
Byla to Noone, která objevila tu první. Ona a Lark se o něco vzdálili od džípu a zašli kousek dál do průseku, který vyrylo letadlo v porostu na otowajii. Nyní přiběhli se vzrušenými výkřiky nazpět.
Noone držela obě dlaně u sebe jako misku a v nich se cosi lesklo a třpytilo i v obvyklém kalném slunečním světle. Podle jejich rozzářených obličejů považovali Noone i Larn svůj nález za něco obvzlášť drahocenného.
Ale bylo to jenom...
„Sklo!“ vypravil ze sebe Matt.
Noone držela v rukou hromádku skleněné drti. Maličké, zakulacené střepy. Zbytky roztříštěného bezpečnostního skla. A zřejmě pocházely ze ztroskotaného letadla!
Matt ihned zorganizoval pátrání po dalších částech. Přirozeně Larn ani Noone nevěděli, co vlastně mají hledat, ale to nevadilo, protože Matt i Aruula jim to uměli vysvětlit. Matt dal mladému páru ve stručnosti na srozuměnou, že mají pátrat po všem, co jim bude připadat neobvyklé. Pak se všichni nahrnuli do průseku po zříceném letadle a na uměle vzniklou světlinu.
A měli úspěch.
Objevili značný počet úlomků z vraku letadla, některé z kovu, jiné zase z plastu a další skleněné střepy. Nic z toho nebylo tak velké, že by to jeden neunesl. Ale žádný z nalezených předmětů neposkytl žádné vodítko, které by nějak napomohlo k identifikaci ztroskotaného stroje. Nenašlo se žádné číslo a vůbec nic, z čeho by se dalo usoudit, které z obou letadel zde přistálo.
Avšak našli i víc než úlomky letadla. Aruula objevila na mýtině místo, na němž se letadlo konečně zastavilo – a stopu po táhnutí.
„Ohnivý pták byl odvezen,“ vysvětlovala to, co bylo zřejmé!
Matt k tomu mohl jen kývnout. Stopa, kterou našli, neponechávala žádný jiný závěr: vrak byl odsud nějakým způsobem odvlečen. Odpovídající linie byly hluboko zaryté do země jako od mohutných radlic nějakého pluhu. A vedly k jihu.
Ani to nebylo ještě vše. Našli také stopy – stopy nohou. Otisky lidských nohou a také otisky kopyt a pracek. A šlépěje lidských nohou, které zde musel zanechat nějaký obr.
„Neuvěřitelné,“ mumlal Matt Drax, objížděje jednu z těchto stop bosých nohou prstem, „to musí být velikost bot minimálně 57...“
Aruula na jeho poznámku nereagovala. Mezitím už zjistila, že ne každá z Madraxových poznámek dává smysl.
„Ty myslíš, co já myslím?“ zeptala se místo toho.
Drax přikývl. Závěr byl docela jasný. Jako Aruula pomyslel i on na monstrózního obra, který napadl mladý pár. Neobyčejně velké stopy nohou na tomto místě mohly s velkou pravděpodobností patřit jemu. Zneklidňující bylo ovšem zjištění, že otisky nepocházely jen od jednoho páru nohou. Existovalo tedy více jedinců tohoto druhu.
Matt se snažil udělat si nějaký obraz o situaci. „Co se tady vlastně stalo?“ zeptal se polohlasně.
Aruula chvíli uvažovala. „Mnoho lidí bylo zde. Viděli ohnivého ptáka přistát a odvezli ho odtud s pomocí zvířat a... obrů. Jeden z obrů se osvobodil a utekl.“ Ukázala k severu.

„Ano, to zní logicky," připustil Matt. „Ale kdo to letadlo odvezl? A kam?" Polkl a pokračoval o něco tišeji, zamyšleně. „A co se stalo s mými přáteli?"
„Sanguu!"
Matt se prudce otočil. Přibíhal k nim Larn. V ruce držel něco tmavého, co nyní Mattovi podával.
Vzal to. Kousek látky, asi tak jako dlaň. Část pilotní uniformy. Tmavá a ztvrdlá od zaschlé krve. Mattovi přejel po zádech mráz.
Ve stejném okamžiku na ně z okraje mýtiny cosi zavolala Noone, vzrušeně při tom gestikulujíc. Pospíšili za ní. Děvče nataženým prstem ukazovalo na val z hlíny a vyrvaných rostlin, vysoký asi tak k bokům, který zde zřejmě navršilo točící se letadlo. A za ním cosi leželo – cosi kulatého, tmavého, velkého jako lidská hlava.
„Ó můj bože!" uniklo Mattovi.
Rozčilený a s třesoucími se koleny přelezl val a shýbnul se k tam ležící pilotní helmě. Ale váhal ji zvednout. Protože ho jeho představivost zaplavila děsivými obrazy; možná že uvidí, až helmu obrátí, obličej zalitý krví a ohlodaný zvířaty, s ústy zkřivenými k ohyzdnému mrtvému úšklebku. A nakonec třeba ani nepozná, koho to vlastně vidí.
Nakonec se přece jenom odhodlal – a nic. Helma byla prázdná. Nehledě na krev, která tu a tam zaschla na plastu. Ale nebylo jí tolik, aby z toho Matt mohl usuzovat na nějaké smrtelné zranění.
Ne, poručík Hank Williams mohl být ještě naživu! Protože tohle byla jednoznačně jeho helma, kterou Noone našla. Na její přední části se nalepenými písmeny skvěla přezdívka mladého Texasana: Redneck.*
Kam však majitel helmy zmizel? A co se stalo s kapitánem Irvinem Chesterem? Matt nechal svůj pohled klouzat kolem, spíše bezděky než vědomě, s nadějí, že najde něco, co by mu řeklo něco víc o místu pobytu obou mužů.
Nic takového však nenašel a nakonec hledání nechali.
Zůstali při svém původním směru cesty. Protože přesně tím směrem bylo zřejmě také odtaženo havarované letadlo, ať už kýmkoliv a k jakémukoliv účelu.
K jihu.
Snad dokonce i do Říma.

Další cesta uběhla bez zvláštních příhod až na to, že džíp měl občas své mouchy a že ho Matt Drax s trochou šikovnosti a s mnohem větší dávkou štěstí zase dal jakž takž dohromady. A když nebereme v úvahu smečku gerulů.
Dva nebo tři tucty těchto jako králík velkých masožravců se vrhly na džíp, který očividně považovali za obzvlášť chutnou delikatesu.
Aruula a Larn odrazili několik těchto zvířat svými čepelemi, než Matt udělal všemu rychlý konec. Jednoho gerula zastřelil a druhý výstřel z pistole obrátil zbytek smečky na útěk.
Na dalším úseku otowajii byly lesy řidší, světlejší a také charakter půdy se změnil. Stopy po vlečeném vraku a po těch, kdo za to byli zodpovědní, se chvílemi ztrácely. Přesto však Matt už dlouho neměl pochyb o tom, že letadlo bylo dopraveno do Říma.
Cestou se Matt snažil domluvit se s Larnem. Mladý muž si vyměnil místo s Aruulou a seděl teď na místě spolujezdce, stále ještě trochu užaslý nad tímto prazvláštním jízdním zvířetem.
Matt se od něj pokoušel zjistit, zda neví o Římu ještě něco víc. Aruula se zezadu přidržovala obou sedadel a dělala tlumočnici. Ale mladý barbar mohl říct jen málo konkrétního. Ze všeho, co se od něj dověděli, vysvítalo jen jediné: ten, kdo Larnovi řekl o tomto městě, mu nasadil do hlavy pořádného brouka. Mladý chlapík pořád blouznil o Roomě, zdál se být tím městem přímo posedlý.
„Co chceš dělat v Roomě?" zeptal se Matt.
„ Dobře žít s Noone," odpověděl Larn. „Ona je dobrá dívka a zaslouží si lepší život. A být šťastná."
„A jak si to představuješ?"

„Budu bojovník. Kdo dobře bojuje, může v Roomě dobře žít.“ Larn se zašklebil, plný důvěry, a v očích mu zakmitaly podnikavé jiskřičky.
Matt znal tenhle výraz. Často ho vídal ve tvářích mladých mužů, kteří vstupovali do US Army. Sebevědomí chlapíci, jejichž heslem bylo: Kdo chce nakopnout USA do zadku, bude si to muset napřed vyřídit s námi!
Matt viděl, jak se pár těchto mužů stalo hrdiny. Ale větší část z nich také viděl zemřít v náboženských válkách v roce 2005.
Z toho, co Larn říkal, nebyl Matt nijak moudrý. Věděl toho o Římě a tamějších poměrech příliš málo. Ale měl jisté mlhavé podezření, a jestli se se svými odhady vzdáleností příliš nespletl, bude zanedlouho vědět víc. Tak asi za dva dny.
Ukázalo se však, že postupovali rychleji, než Matt předpokládal.
Protože ještě téhož dne ležel Řím u jejich nohou.

Věčné město se změnilo.
To byl každopádně první dojem Matta Draxe, když stanuli na jednom pahorku severně od Roomy a nechali svůj pohled volně putovat po skýtající se scenerii, každý ponořen do svých vlastních myšlenek. Periferie a okrajové části Říma zmizely. Ne snad že by byly prostě zbořeny nebo jenom ponechány zkáze, ale přímo odstraněny. Proto vypadalo město menší než si je Matt pamatoval, i když jeho rozloha byla stále ještě velká. Na jeho společníky, kteří město jako bylo toto nikdy ve svém životě neviděli, musel však i takto změněný Řím působit jako svět sám pro sebe, a nevýslovně cizí svět.
Matt Drax kdysi Řím navštívil, ve své době. Využil tehdy svého služebního přidělení v Německu k příležitostné krátké dovolené, kdy navštívil velká evropská města. Bylo by přehnané tvrdit, že se v Římě vyznal, ale jeho vzpomínky každopádně stačily, aby poznal, že se tvář města pronikavě změnila.
Řím nebyl jenom menší, také už neležel na sedmi pahorcích; následky nárazu komety tři z nich srovnaly se zemí. Ale tyto změny připadaly Mattovi jen jako malicherné. Podstatně nápadnější bylo něco jiného – Matt měl téměř pocit, že zažil další časový skok. Tentokrát však ne do budoucnosti, ale o víc než tisíc let nazpět. Doprostřed časů starého Říma, do dob největší slávy římského impéria.
Tak daleko, jak jen mohl dohlédnout, vypadaly staré římské dominanty nejenom zachovalé, ale dokonce se zdály i renovované! Patrně byl k tomu použit stavební materiál, získaný z likvidace okrajových částí města.
Tento Řím poskytoval bizarní pohled. Matt musel nechtě pomyslet na pestře slátaný koberec, na architektonický quilt. Pestrý a zvláštní. Plný facet. Tajemný. Sotva se slovy dala vyjádřit tato nová podoba tohoto města, které všechna očekávání, jež Matt Drax tajně hýčkal, ještě daleko předčilo.
A to byl teprve začátek! Jen dojem, který Matt tady venku měl, už ve vzdálenosti asi tak půl druhého kilometru od bran Říma.
A jak to muselo vypadat teprve tam uvnitř?
Hořel dychtivostí, aby se to dozvěděl.

Aruuliným mečem vysekal Matt v rozsáhlém křovinném komplexu průlom. Pak do vzniklé mezery schoval džíp a jeho úkryt zamaskoval odsekanými větvemi.
Z Říma se mohlo vyvinout neobyčejně zvláštní město a jeho obyvatelé byli jistě na neobyčejné věci zvyklí, přesto chtěl Matt snížit riziko nápadnosti na minimum. A s džípem by byli nápadní docela určitě.
Kontejner s nouzovým vybavením nechal ve vozidle, když si z něj napřed vybral pár věcí, o nichž soudil, že by je mohl potřebovat, a uložil si je do kapes své pilotní uniformy. Pak se vydali na cestu. Dolů z pahorku a k Římu.

Věčné město leželo dál než to na první pohled vypadalo. Trvalo jim skoro dvě hodiny, než dorazili k někdejším okrajovým částem.
Další poznatek uvedl Matta do stavu mírného úžasu. Zde se provozovalo zemědělství! Sice ne ve velkém měřítku, ale skutečnost, že se vůbec někdo zabývá obděláváním půdy, ho přece jenom dost překvapila poté, co až dosud poznal jenom primitivní život kočujících národů a zvířecí Wulfany v Bologni.
A viděli také lidi, kteří to pole obdělávali. Tito lidé se však ani v nejmenším nezdáli zajímat o čtyři příchozí, stěží jim věnovali pohled. Kdyby město už nebylo na dosah a nepřitahovalo Matta jako nějaký magnet, určitě by se pokusil si s těmito zemědělci promluvit. Takto ale pokračoval v cestě dál, k městu, v němž – ano, co tu vlastně doufal najít?
Přirozeně vrak zříceného letadla. A možná i své přátele.
Ale to nebylo vše. Matt cítil, že je zde ještě něco jiného, co doufal v Římě získat. Ale nebyl schopen toto něco pojmenovat.
Odpovědi, šeptal hlas bez těla do jeho ucha. Doufáš, že najdeš odpovědi na všechny ty otázky, které tě už týdny připravují o spánek.
No a? opáčil Matt v duchu. Najdu je?
Hlas mlčel.
Matt cítil na sobě spočívat Aruulin pohled. V chůzi se k ní obrátil. Výraz v jejím hezkém obličeji ho zmátl. Četl v něm nejistotu, cosi jako neurčitý strach, i když se to Aruula snažila zakrýt úsměvem. Nepodařilo se jí to však a on ani nepotřeboval nějaké telepatické schopnosti, aby ji prohlédl.
„Co je?“ zeptal se, ne příliš hlasitě, i když Larn a Noone by je stejně sotva mohli slyšet. Oba pospíchali dobře tak deset kroků před nimi. Larn vypadal, že má ještě více naspěch než Matt, aby se už dostal do Říma.
„Teď vím, jak se musíš cítit,“ odpověděla Aruula. Znovu se podívala dopředu. Matt porozuměl, co tím myslela. Řím musel na Aruulu působit jako úplně jiný svět. Ve svém životě určitě nic takového neviděla, možná že ani nevěděla (nebo aspoň nevěřila) že takového něco může vůbec existovat.
A právě tak se vedlo Matthewu Draxovi poté, co byl zachráněn ze svého havarovaného letadla. Všechno kolem něj bylo nové a jiné. Nepředstavitelné a nemožné. Úděsné a cizí.
„To přejde,“ řekl, „myslím ten strach a pocit, že jsi cizí.“
Byla to lež. A ani ne nějak zvlášť zdařilá. A on si byl jist, že to Aruula poznala. Ale přesto se naň vděčně usmála, sáhla po jeho ruce a pevně ji stiskla.

Když konečně dorazili tam, kde kdysi stávaly okrajové části Říma, zjistil Matt Drax, že ho jeho první dojem ještě z dálky neklamal. Skutečně zde byly téměř všechny domy a ostatní stavby strženy a trosky odklizeny. Zachovány zůstaly pouze ulice, i když také z větší části zmizely pod nánosem hlíny a plevelem.
Po chvíli narazili na první domy. Nebo spíše na jejich ruiny. Bylo těžké, ba téměř nemožné říct, jak mnoho z toho lze přičíst zubu času a jaký podíl na této celkové destrukci měla kometa „Christopher – Floyd.“ Většina domovních střech se zřítila, ale jejich místo zaujal porost plazivých rostlin, které se pnuly vysoko po venkovních zdech a místy vytvářely nové zelené střechy.
Okna beze skel zela jako prázdné otvory ve zdech, za nimiž sídlily jen hrůza a tma.
Avšak pocit, že prochází městem duchů, nevydržel Mattu Draxovi dlouho. Zmizel ve chvíli, kdy pocítil, že je pozorován. Zevlovaly naň neviditelné oči. A posléze i rozpoznal tu a tam za okny a dveřmi náznak pohybu, něco jen jako mihnutí stínu, ale bylo to neklamné. Bezděky sáhl po berettě 98G, kterou měl ukrytou v kapse své uniformy. Ale nevytáhl ji. Protože mu Aruula uklidňujícím gestem položila ruku na rameno.
„Žádné nepřátelství,“ šeptla. „Jenom zvědavost.“ Přitom se však i dále nenápadně, ale ostražitě rozhlížela a Matt věděl, že ví více než mu prozradily její oči.
Noone se těsněji přivinula k Larnovi. Oba šli stále ještě o něco před Mattem a Aruulou, i když už v menším odstupu než předtím. Larnovy pěsti sevřely pevněji ratiště jeho dvojitého meče. Nezdálo se

však, že by měl nějaký strach, ani jednou se v jeho obličeji neukázal nějaký náznak znepokojení.
Rozhlížel se kolem sebe žasnoucíma očima dítěte, které se poprvé octlo v Disneylandu.
Matt se při této myšlence bezděky usmál. Tak daleko od pravdy snad toto srovnání ani v této době nebylo.
A pak, když se už dostali až na dosah nedotčeného města, začali zase potkávat lidi.
Matt u nich pozoroval stejné chování jako u těch venku na polích.
Věnovali jim jen minimální pozornost. Z čehož Drax konec konců vůbec nebyl nějak nešťastný. Ale přemýšlel o tom a došel k závěru, že v Římě musejí být cizinci obvyklým zjevem. Z toho ovšem vyplývala další otázka – odkud všichni ti cizinci přicházejí? Mattův myšlenkový aparát „šrotoval“ dál, spřádal představy a domněnky, že do Říma snad mohou přicházet lidé z celého světa! Což zase znamenalo, že tam venku musí existovat ještě jeden svět! A lidé, kteří ho obývají!
Na okamžik v něm převládla dychtivá touha hledat tyto lidi a zbytek světa. Z pahorku severně od města zahlédl předtím po své pravé ruce ocelově šedý záblesk vzdáleného Tyrrhénského moře. Možná existovala možnost po lodi...
Dřív než se však stačil ještě hlouběji ponořit do dalších teoretických úvah, se Matt zase vzpamatoval. Jedno po druhém, řekl si. Buď jak buď, Rooma mu mohla jistě nabídnout dost, aby se jeho žízeň po poznání aspoň načas utišila.
Konečně se dostali do samotného srdce Věčného města. A Matt měl pocit, že skutečně překročil jakýsi pomyslný práh a prošel branou do jiného, dávno uplynulého času. Do času, který kolem počátku křesťanského letopočtu zažíval dobu svého největšího rozkvětu.
Avšak tento dojem dlouho nevytrval; postupně mizel při každém novém vjemu, který Matt zaznamenal, sám teď užaslý jako dítě. A překonal ho další, stále se utvrzující pocit: že to nějaký od boha nadaný (nebo také šílený) zahradník tento dávno už zaniklý rozkvět znovu přivedl ke květu – ještě malebnějšímu než kdy předtím!

Matthew Drax prožíval to nejpodivnější déj? vu ve svém životě. Z hlubin jeho paměti vystoupily obrazy z oné krátké dovolené, kterou kdysi strávil v Římě, a částečně překryly jeho skutečné vnímání. Viděl ty nejvýznamnější stavby Věčného města, viděl toulající se turisty, místní lidi před malými tavernami a, a, a...
...a všechny ty obrazy se jaksi pomíchaly se skutečností. S touto skutečností. Navzájem se překrývaly jako při dvojité expozici. Zvláštním způsobem se zde vyskytovaly shody, a dokonce až neuvěřitelně často!
Řím tohoto času se zdál stále ještě přetékat lidmi. Lišili se ovšem podstatně od oněch z Mattových vzpomínek, především pokud šlo o oblečení a někteří... no, u některých si Matt nebyl jist, že se na ně ještě hodí pojem „člověk“. Zahlédl kreatury ještě bizarnější než ty, které nechal vytvořit George Lucas pro své „Hvězdé války III“. Tvor, který právě míjel Matta ve vzdálenosti asi tak dvou kroků, nebyl ještě ten nejpodivnější: divoce tetovaný chlápek, dlouhý a vychrtlý jako chmelová tyčka, který měl z nějakého důvodu svou holou lebkou protaženy rezavé šrouby.
Možná má málo železa v krvi, pomyslel si Matt v záchvatu černého humoru. Nebo je to nějaký archaický způsob rozšiřování vědomí.
Někteří lidé kolem byli oblečeni podobně jako barbaři ze severu, v kožešinách nebo v kůži. Jiní však měli na sobě něco úplně jiného a Mattovi znovu přišla na mysl představa slátaného koberce. Výstroj se zdála být pospojována dohromady z věcí, které přetrvaly staletí. Nebo byly tyto modely převzaty podle starých vzorů.
Nejnápadnější však byly různé exotické zbroje. Matt zde objevil až dobrodružné kombinace, u nichž vedle zvířecích pancířů nacházel uplatnění i kovový šrot.
Pokoušela se o něho chvílemi až závrať, tak mocný byl nápor nových bizarních dojmů. Měl co dělat, aby se přinutil neprohlížet si každý detail ve svém okolí. Ale byl to ten jediný způsob, jak zabránit, aby nepozbyl smyslů.

Jak šli dále, snažil se tedy Matt všechno nové kolem sebe ignorovat. Byla to námaha, vyžadující téměř fyzickou sílu. Ale nějak se mu přece jen podařilo už se ničemu nedivit a necivět.
Snad mu v tom také pomohl pocit, že je pozorován.
Nebylo to tak, jak Matt zprvu myslel, že si ledaskdo z davu může prohlížet jeho nebo jejich malou skupinu. Cítil čísi určitý pohled, tak zřetelný a nepříjemný jako nějakou studenou ruku, položenou na své šíji.
Podíval se po Aruule. Zdálo se, že si zatím ničeho nevšimla, a tak Matt připsal tento svůj pocit svým podrážděným nervům.
Došli na velké prostranství, někdejší Piazza di Spagna. Na jeho druhém konci se zvedaly Španělské schody a jako všude jinde i zde se to hemžilo lidmi.
Matt s překvapením zjistil, že se zde obchoduje. Na prostých stáncích byly vyloženy věci denní potřeby, které se buď vyměňovaly nebo kupovaly a on se ptal sám sebe, zda tu neexistuje nějaké oběživo; zda se tu snad znovu nevynalezly peníze.
To by se dalo zjistit, kdyby se vmísil mezi vybírající a smlouvající dav. Ale k tomu se už Matt Drax nedostal. Protože náhle se nálada kolem něj změnila a to tak výrazně, že se tato změna přenesla i na něho.
Na piazze se náhle, během několika málo vteřin, rozhostilo ticho.
Napjatá atmosféra se rychle šířila. Zdálo se, že každý jednotlivec něčemu naslouchá, a mnozí dokonce jako by tajili i dech.
A když se pak konečně ozval hluk, ještě vzdálený, proběhl okolím zvuk jako když náraz větru zašelestí listím.
I Matt ten zvuk slyšel. Ale nemohl nijak určit, kdo nebo co ho způsobilo. Vypadalo to jako vzdálený křik, pronikavý, jakoby zvířecí, a k tomu tupé dunění jakoby od velkého počtu nohou.
A bylo to stále hlasitější, blížilo se to.
Aruulina ruka pevně sevřela Mattovu paži. Na krátký okamžik se jejich pohledy střetly. Matt četl v očích své družky obavu. Otevřela ústa, aby něco řekla. Ale než to stačila udělat, byli zde.

Štíhlé postavy se zelenou kůží, fantasticky ozbrojené. Jejich tváře vypadaly jako obličeje plazů, jakoby potažené malými zelenými rohovinovými destičkami. Kulaté oči byly tak hluboko zapadlé v důlcích, že se zdály téměř neviditelné. Matt odhadoval počet těchto hrůzných postav asi na půl druhého tuctu.
Vzhled zvířat, na nichž jeli, nezůstával za nimi v ničem pozadu.
Byly to jakési obrovské ještěrky, minimálně tři a půl metru dlouhé, nepočítaje v to ocas. Ten byl zhruba stejně tak dlouhý jako tělo. A zvířata mrskala těmito ocasy sem a tam, aby každého, kdo by se k nim příliš přiblížil, smetla a zneškodnila.
Zvedl se pokřik. Do až dosud strnulého davu vjel pohyb.
Ale ne každý ze shromážděných lidí hledal spásu v útěku.
Matt tak napůl očekával hromadnou paniku, něco jako lidské stampede.
Obával se, že dav bezohledně ty slabší podupe, že zde budou mrtví, jejichž smrt nepůjde na konto těchto hrozivých jezdců, ale na úkor všeobecné hysterie.
Ale nestalo se tak. Aspoň ne v tom měřítku, jak se Matt obával.
Větší část davu se sice stáhla zpět, ale stalo se tak bez nějaké paniky. Lidé uhnuli tak daleko dozadu, že olemovali okraje piazzy. Velká část si jich si našla místo na Španělských schodech. Jiní se vyšplhali na sochy a kamenné sokly nebo zmizeli v okolních domech, aby se pak o chvíli později zase vynořili v okenních otvorech.
Vypadalo to, jakoby všichni ti lidé hledali něco jako místo v lóži.
Ale na co se to měli dívat?
Odpověď na tuto otázku dostal Matt téměř ve stejném okamžiku. A mnohem důrazněji, než mu bylo milé. Tak říkajíc přímo na vlastní kůži.

Ne všichni lidé stáli na okraji piazzy. Značný počet zůstal tam kde byl. Matt se rozhlédl kolem sebe a viděl se obklopen muži, v jejichž tvářích četl jediné: bojechtivost, rozhodnost. A v jejichž očích plál fanatický lesk.
Mladí muži, tak v Larnově věku nebo jen o málo starší, tvořili většinu, jen několik málo mužů bylo starších. Ale všichni byli ozbrojeni a všichni měli své zbraně připravené: meče, bojové sekery, oštěpy...
Jezdci na ještěrkách vjeli do mezery mezi skupinou a kruhem přihlížejících na okraji náměstí a obklopili ji. Pak zaútočili.
A Matt si v té chvíli zoufale přál, aby on a jeho společníci byli mezi těmi diváky – ale ne, oni trčeli přímo uprostřed! Mezi oběma frontami.
Až po krk v...
Do prdele!

Ještěří jezdci byli vyzbrojeni zbraněmi podobnými kopím, jejichž hroty začali bodat proti mužům. Ti se začali bránit – a to s takovou dychtivostí, jako by platilo, že nestačí pouze uchránit si život a tělo, nýbrž se i nějak zvlášť vyznamenat.
Matt vytáhl svou pistoli, držel ji však zatím ukrytou pod svým kožešinovým pláštěm. Aruula měla už také v ruce svůj meč, ale do šarvátky se nemíchala. Protože zatím je ještě jezdci nenapadli.
Zato Larn vypadal, jako by stál na žhavém uhlí. Přešlapoval nervózně na místě a v jeho očích plál přímo horečný třpyt.
„To je ono," řekl chraptivě a ještě jednou to zopakoval.
„To je co?" zeptala se Aruula.
„Ti jezdci," opáčil Larn, aniž se na ni podíval. Jeho pohled byl stále upřen na podivnou bojovou scénu. „Oni vybírají."
„Vybírají?" opakovala barbarka nechápavě.
Mladý muž kývnul a vzrušeně polkl. „Vybírají ty nejsilnější."
A pak byl najednou ten tam! Vrhl se do bojové vřavy s rykem na rtech jako ti ostatní bojovníci.
„Larne, ne! Ne!" Noone zoufale vykřikla a udělala jeden dva kroky, aby Larna následovala a zadržela. Aruula ji však popadla za paži a strhla ji zpět. Přitom mladé dívce říkala něco, čemu Matt nerozuměl. Ale Noone se pak přece jen trochu uklidnila, jenom tiše vzlykala.
Matt Drax se snažil sledovat Larna. Mladý barbar se dychtivě tlačil dopředu, aby se dostal k jednomu z jezdců. Jiný bojovník se rozpřáhl svou archaickou sekerou – ale ne, aby se s ní obořil na ještěřího jezdce, nýbrž na Larna!
Mladý muž zpozoroval koutkem oka útok a bleskurychle reagoval. Zablokoval úder sekery svou mečovou holí. Rychlostí myšlenky pak svou zbraní otočil. A bodl!
Jedna z čepelí zajela útočníkovi mezi žebra a ven vyšla rudá od krve. Matt si byl jist, že i přes vzdálenost a řev, který bojovníci vydávali, zaslechl ten odporný, čvachtavý zvuk.
„Můj bože, co se to tu děje?" šeptal otřesen. „Co to jen do těch chlapů vjelo?"
Ale v hloubi jeho mysli už zrála patřičná odpověď. A onen druhý, vnitřní hlas mu potvrdil, že je pravdě blíž než mu je milé.
Něco se zatím změnilo. Vlna útočníků protiještěřím jezdcům opadla. Muži se shýbali a brali si zbraně od mrtvých a zraněných.
Pak jezdci o něco ustoupili, až na jednoho. Ten nataženým prstem ukazoval na jednotlivé muže a při tom cosi volal, čemuž Matt nerozuměl.
Vypadalo to, že mluví jiným dialektem než severní lid.
„ Co říká?" obrátil se Matt na Aruulu, aniž odvrátil svůj pohled od scény před ním.
Neodpověděla mu. Stejně jako on byla plně zaujata působivostí této jak absurdní, tak i zrůdné scény.
Co pak následovalo, vysvětlilo Mattovi dodatečně, co vlastně ten opancéřovaný chlapík nařídil. Zřejmě rozdělil zbylé muže do dvojic, takže každému přidělil osobního soka.

A ani Matt z toho nebyl vynechán. Někdo připadl i na něho. Mladíček, ještě mladší než Larn. Patrně mu ještě někde za ušima zůstaly zbytky skořápky, ze které se vylíhl. Ale byl ozbrojen dvěma meči a tvářil se tak zuřivě a zarputile, že Matt téměř ucukl nazpět.
Se zběsilým výkřikem se mládenec vyřítil vpřed, rozmáchl se mečem – a začal se chechtat jako šílený, když Matt napřáhl proti němu pistoli!

Matthew prostě nedokázal toho chlapce jen tak zastřelit. Místo toho uhnul ráně mečem, kterou na něj vedl jeho sok.
Pistolí se chlapec samozřejmě nedal nijak zastrašit. Zbraň mu musela připadat směšná. Nevěděl, co to je. A odkud by to také měl vědět?
Ale nezdálo se, že by mu nějak vadilo, že jeho soupeř je zdánlivě beze zbraně.
Naopak, zřejmě to jeho dychtivost ještě víc popíchlo. Věřil, že bude mít snadnou práci. Měl Matta patrně za hlupáka, za zbabělce, který se prostě odevzdal svému osudu.
Chlapík divoce točil meči v rukou, jako by nic neváţily. Jeho příští rána projela tak těsně nad Mattovou hlavou, že ten měl pocit, že mu uťala nějaký pramínek vlasů.
„Okay, chlapče, tak to stačí!“ zamručel. A pak konečně přece jen stiskl spoušť.
Výstřel zanikl v hluku boje, který kolem nich zuřil podoben bouři bičovanému moři. Kulka vykřísla jiskry z dlažby piazzy, dvě šířky dlaně od chlapcových nohou. Zakvičel jako podsvinče, uskočil dozadu a ohromeně zíral na Matta tak dvě, tři sekundy. Pak sklopil oči a jeho pohled utkvěl na pistoli.
„Zmiz,“ řekl Matt a hlavou kývnul k okraji piazzy. Současně trochu pozvedl zbraň a hrozivě ji namířil na svého mladého soupeře.
Ten ucouvl o další krok. Pak se jeho dlaně otevřely a meče s řinkotem dopadly k zemi. A nakonec se chlapec dal na ústup. Nejdřív pomalu, stále se ohlíţeje po Mattovi, pak rychleji a pak už běžel, jako by mu sám ďábel byl v patách.
Ještě než se však mohl dostat z piazzy, zastavilo ho kopí jednoho z jezdců.
Vynořil se jakoby z nicoty, zablokoval mladíkovi cestu a nechal ho přímo naběhnout na hrot své zbraně.
Krvavá špice kopí se vynořila z chlapcových zad. Byl okamžitě mrtev.
Jezdec trhnutím odstrčil tělo stranou a vyškubl z něj své kopí. Zdánlivě prázdný pohled jeho tmavých očních důlků zůstával však přitom pevně upřen na Matta Draxe.
Krátké škubnutí otěžemi, pak se jeho jízdní ještěrka těžkopádně otočila a na svých krátkých nohou dusala směrem k Mattovi.
Matt pozvedl berettu, zamířil. Výstřel.
Ještěrka trhla hlavou vzhůru, začala prskat a syčet. Kulka projela zvířeti levým okem přímo do mozku. Jako ve zpomaleném filmu se nahnulo na stranu a začalo se kácet, až těžce narazilo na zem. Jezdec byl přitom vymrštěn ze sedla, kutálel se mezi nohama bojujících a zmizel Mattovi z očí. Aspoň na chvíli.
Ohlédl se po Aruule a zavolal ji jménem. Její hlas mu odpověděl mezi třeskotem a řinčením křížících se zbraní. Matt ji zahlédl o něco dál, rovněž zapletenou do souboje a rychle spěchal k ní.
„Ne tak úplně fér, ne úplně jemně,“ zamručel, když zezadu přiskočil k Aruulinu soupeři a uhodil ho do zátylku pažbou své pistole. Bez hlesu se muž sesunul k zemi.
„Madraxi, pozor!“
Aruulino varování téměř ani nepotřeboval. O zlomek vteřiny dříve se již jeho oči zděšeně rozšířily a on sebou instinktivně hodil stranou.
Ani o okamžik příliš brzy!
Jezdec, jehož jízdní ještěrku Matt předtím složil, se náhle vynořil za ním. Kopí, které se Mattovi mělo zapíchnout do zad, bodlo do prázdna.
V lehu zaklesl Matt nohy do nohou svého soupeře a povalil ho na zem.
Aruula mu přišlápla nohou kopí, které držel stále v ruce. A Matt úderem pažby pistole vyřadil i tohoto chlapíka z boje.

„Larn a Noone?“ vypravil ze sebe. „Kde jsou? Musíme ihned zmizet!“
Aruula se rozhlédla kolem sebe. Ale v bojové vřavě bylo téměř nemožné někoho najít. A k tomu nastaly další, naléhavější problémy!
Ještěří týpek, kterého Matt právě srazil, se zdál mít pověstnou železnou lebku. Vyskočil náhle na nohy jako čertík z krabičky, kopí znovu v pěsti!
Tentokrát zaútočil proti Aruule.
Matt byl rychlejší.
Beretta krátce vyštěkla. Kulka prorazila chlapíkovi díru v jeho rohovinou plátovaném čele a on se převrátil a zůstal ležet.
„Tam!“ vykřikla Aruula.
Mattův pohled sledoval její napřaženou ruku. Další ještěří jezdec přijížděl směrem k nim. Zřejmě přece jen výstřely nezůstaly tak nepozorovány, jak Matt doufal.
Pozvedl znovu berettu, zamířil, přiblížil prst ke spoušti – a zarazil se.
Někdo ho předešel. Někdo nebo – něco...!
Jakýsi temný stín se vynořil jakoby z nicoty. Zdál se přiletět odkudkoliv, třepetavý a beztvarý. A především – pohyboval se až s neuvěřitelnou rychlostí!
Stín vyrazil proti jezdci a srazil ho ze hřbetu jeho ještěrky. Bylo slyšet tlumené, zuřivé, jakoby zvířecí mručení...
...a pak k nim náhle přiletěla ohyzdná jezdcova hlava, asi dva kroky před Mattovýma nohama narazila na zem, přikutálela se ještě o něco blíž a zůstala konečně ležet tak, že její škaredý obličej vzhlížel nahoru k němu s groteskním úšklebkem na rohovitých rtech, lemujících zelenou ústní dutinu. Hluboko v očních důlcích se ještě zatřpytilo cosi jako poslední jiskra.
Mattův pohled pátral po torzu jezdce, nenašel ho však. Zato uviděl onu podivnou stínovou postavu, která se předtím přihnala před něho a Aruulu.
Teď bylo Mattovi jasné, že se nejedná o žádný přízrak či ducha, nýbrž o někoho, kdo je oblečen v tmavé neforemné kutně. Jeho obličej skrýval stín široké kápě a rukávy kutny byly tak dlouhé, že ruce neznámého v nich úplně mizely.
Matt reflexivně znovu zvedl zbraň, ale bleskurychlý pohyb druhého ji odrazil stranou, dřív než vůbec mohl pomyslet na stisknutí spouště.
Zpod kápě naň zablýskly tmavé oči. A ty vyjádřily výmluvněji než slova to, co po nich neznámý žádá: Pojďte se mnou!

Zatímco s Aruulou následovali svalnatou postavu v kápi, razantně si prorážející cestu tlačenicí bojujících, ptal se Matt Drax sám sebe, proč se vlastně svěřil vedení nějakého naprosto cizího člověka. Patrně proto, že v tomto chaosu bylo úplně jedno, za kým jde a kam.
Jak jen dokázali opustit piazzu bez úhony, nemohl Matt dodatečně vůbec pochopit. Důležité bylo jen jedno, a to, že se jim to podařilo.
Jejich tajemný vůdce neúnavně spěchal před nimi a nasadil takové tempo, že mu Matt jenom s námahou a popadaje dech stačil. Dral se davem kupředu jako beran a ještě než se mezery, které prorazil, stačily zase zacelit, byli už i Matt a Aruula za nimi, neznámému těsně v patách.
Piazza de Spagna zůstala vzadu. Ponořili se do labyrintu klikatých, tmavých a úzkých uliček. Nalevo, pak napravo a zase nalevo. Šplhali přes zídky, probíhali ponurými domovními průchody do páchnoucích zadních dvorků a zase ven.
Matt už dávno ztratil veškerou orientaci. Věděl jen, že bez pomoci by potřeboval dny, aby našel cestu z tohoto bludiště. Jestli vůbec ano.
Pak konečně zběsilý útěk skončil. Byli u cíle. Aniž by ovšem Matt měl to nejmenší tušení, kde se tento cíl nachází, ani proč jsou zde.
Octli se v jakési sklepní místnosti. Dospěli sem po sestupu po vyšlapaných schodech, pak tmavými

chodbami a podzemními štolami. Byl to jakýsi...
byt. Přinejmenším prostor, který si takové označení téměř zasluhoval. Někdo si zde zařídil domov.
Muž v kápi byl právě zaměstnán tím, že zapaloval několik svíček. Temnotou proniklo chvějivé světlo, aniž by však ozářilo celý prostor; vytvořilo pouze oddělené ostrůvky jasu.
Matt se rozhlédl kolem sebe. Zařízení bylo prosté. Místo na spaní. Bedny a truhly se zavřenými víky. Na stěnách několik polic, zaplněných prastarými věcmi, z nichž některé byly už rezavé, ostatní jen špinavé. A v jednom rohu rozpoznal Matt neohrabanou, hranatou skříň, kterou hned nepoznal jen proto, poněvadž se na tomto místě dala jen stěží předpokládat: klavír...
Do zatuchlé a vlhké atmosféry sklepa se vmísil ostrý aromatický pach.
Ze tmy zamrkalo k Mattovi červeně žhnoucí oko. Trvalo chvilku, než si uvědomil, co to je: ten druhý si zapálil doutník. Nyní nabídl Mattovi i Aruule otevřenou plochou krabici, kde ležely další. Matt si jeden vzal, ale pouze ho otáčel v prstech, aniž by si ho zasunul mezi rty.
„Kdo jsi?“ zeptal se konečně. Aruula opakovala jeho otázku v řeči barbarů.
„Moss.“
Muž se vynořil ze stínu a konečně stáhl svou kápi dozadu. Světlo svíc ještě prohloubilo a zvýraznilo vrásky a rýhy na jeho podivně bezvěkém obličeji, takže působil temněji a tajemněji než jaký skutečně mohl být. Krátké, ježaté černé vlasy a vousy mu odstávaly od hlavy a tváří jako dráty.
Posléze muž, který se představil jako Moss, odložil i svou kutnu. Pod ní měl koženou kazajku a kalhoty ze stejného materiálu a k tomu kožešinové boty, stažené koženými řemínky.
Moss nebyl vysoký, sahal Mattovi právě jen o něco nad ramena, ale měl až nestvůrně široká ramena a ani jeho svaly nebyly méně působivé.
Také na pažích mu rostly tmavé hrubé chlupy. A jeho ruce byly potřísněny zaschlou krví. Krví ještěřího jezdce, kterému, jak to vypadalo, utrhl hlavu pouze holýma rukama.
Matt nasucho polkl, pak řekl jejich jména a Aruuliným prostřednictvím se zeptal: „Co to má být? Proč jsi nás odtud odvedl?“
Moss pokrčil svými širokými rameny, což vyhlíželo téměř hrozivě.
„Protože jinak byste byli za chvíli mrtví.“ Mluvil pomalu a s důrazem.
„Ale jak jsi nás našel?“ přerušil ho Matt.
„Mám oči i uši otevřené. Tak se žije déle. Obzvlášť v tomto městě.“
Matt si vzpomněl na onen pocit, že je pozorován, když předtím šli ulicemi.
Dost možné, že je sledoval právě tento Moss.
„Ty jsi šaman,“ vmísila se náhle Aruula. Znělo to užasle a jaksi vyčítavě zároveň.
„Jak jsi na něco takového přišla?“ Moss se drsně, chraplavě zasmál.
„Tvoje myšlenky jsou... němé. Necítím z tebe nic. Jako u Baloora. Byl to šaman v mojí hordě. Také dveře k jeho duchu mi zůstaly zavřeny.“ Aruulin hlas zněl jaksi nepříjemně dotčeně.
„Ach, naslouchačka, co?“ V Mossově tónu zazněla mírná ironie. Udělal odmítavé gesto. „Ne, nejsem žádný šaman, srdíčko. Ale měla by sis zvyknout, že si každý nenechá nahlížet do mozku. Tady to chodí trochu jinak než tam nahoře na severu u tvých bratří a sester.“
Matt rozuměl stěží jednomu slovu z toho, co Moss říkal. Ale smysl přece jenom pochopil. A nemohl říct, že tento člověk by se mu tím stal nějak důvěryhodnějším. Právě naopak.
„Kdo jsi?“ zeptal se ještě jednou a jeho tón nedával pochyb, že chce vědět víc než jenom jméno.
„Muž, který se snaží zabránit potížím.“
„To pro sebe a pro jiné, jak?“
Moss jen kývnul a zahalil se do dýmu z doutníku.
Matt sáhl po své pistoli. Z oblaku kouře se ozval tlumený, hrozivý zvuk.
Matt chlácholivě zvedl ruku.
„Žádné strachy,“ řekl a podržel pak zbraň na své ploché dlani. „Věřím, že ty určitě víš, co to je, že?“
Tento dojem každopádně nabyl ještě bezprostředně před tím, než je Moss na piazze přiměl k útěku.
Aruula to přeložila. Moss opět škubl svými širokými rameny. „Věc, která dělá potíže.“
Letmý úšklebek přeletěl po tváři Matta Draxe. Tím, co řekl, Moss ani příliš nelhal. Přesně vzato mělo jeho konstatování v sobě cosi až filozofického.

Matt zasunul zbraň zase nazpět a místo toho zaměstnal své ruce doutníkem. Pak začal přecházet po místnosti. Pozoroval předměty, narovnané v policích, aniž by je skutečně viděl. Nakonec jeho ruce přejely po klavíru. Přirozeně, byl prastarý, celý poškrábaný, a stál nakřivo.
„Tam venku," přerušila Aruula po chvíli ticho, „na tom velkém prostranství, ten boj – co to bylo?"
„Vybírali nové bojovníky," odvětil krátce Moss.
„Bojovníky – proč?"
„Pro arénu."
Aruula to přetlumočila a Matt kývl. Už předtím měl podobné tušení. Jak vidět, starý Řím zde nebyl oživen jen po architektonické stránce...
„Kdo jsou?" navázal nit hovoru znovu. „Ti jezdci."
Moss udělal odmítavé gesto. „Ti jezdci jsou jenom pomocníci. Spíš sluhové."
„A komu pomáhají nebo slouží?" chtěla vědět mladá barbarka.
„Bohům," řekl Moss. Ale v jeho hlase nebylo ani stopy po uctivé bázni. Jenom ironický posměch.
Aruula se však otřásla. Matt měl pocit, jako by mu naskakovala husí kůže. Aruula věřila na bohy a stejně tak i na jejich temné protějšky, démonické bytosti, které podle legend a pověstí přebývaly v propastech a v hlubinách Země.
„Je toto město domov bohů?" zeptala se pak téměř bez dechu.
„V tomto městě," zněla ponurá odpověď, „je doma téměř všechno. A ani to nejmenší z toho se mně nelíbí."
„Proč tu tedy jsi?" zeptal se Matt.
„Protože jsou místa, která jsou ještě horší," odvětil Moss a jeho tón dával jasně najevo, že tím považuje toto téma pro sebe za skončené.
Matt tomu porozuměl a akceptoval to, i když měl na jazyku aspoň tucet dalších otázek. Změnil téma.
„Neslyšel jsi něco o nějakém ohnivém ptáku?"
Změna v předtím zcela nehybných rysech Mossovy tváře mu neušla. Jedno z ježatých obočí tohoto malého, ale neobyčejně silného muže se poněkud pozvedlo.
Matt ihned pokračoval dál: „A viděls někoho, kdo je oblečen jako já?"
Promnul mezi prsty látku své již dost poničené kombinézy.
Moss pomalu kývnul. „Mhm."
„Co mhm? Víš něco o ohnivém ptáku nebo o nějakém člověku jako jsem já?" naléhal Matt dychtivě.
Poté, co to Aruula přeložila, Moss zase kývnul. „Zavedu vás tam. – Zítra."
A s tím také skončil. Přes všechny námitky a otázky, které Matt ještě kladl. Moss je pak zavedl do jedné místnosti, kde měli přespat. Nacházela se o něco níž na chodbě, na druhé straně.
Této noci se Mattovi zdálo o nenávratně uplynulých minulých časech. Viděl sebe sama jako malého chlapce sedět na úzké stoličce vedle matky. Přehrávala mu píseň na klavíru. To dělávala často v naději, že ve svém synovi probudí hudební talent. Nikdy se jí to nepodařilo.
Když Matt otevřel oči a pohlédl do tmy, zdálo se mu, že sen není ještě u konce. Doznával ještě tak pár sekund. Protože by byl přísahal, že ve tmě ještě stále slyší hru na klavír, jak se tichounce rozplývá a ztrácí do nicoty. Melancholická melodie písně, kterou znal a která v této době již dlouho byla zapomenuta.
As time goes by...

Ještě nikdy v životě nebyla Noone obklopena tolika lidmi, musely jich být tisíce. A přece se nikdy necítila tak osamělá a ztracená.
Kolem ní stále ještě bojovali tihle absurdní a strašliví duelanti. Zbraně řinčely, tekla krev a muži řičeli a řvali bolestí i vítězoslávou. A mezi bojujícími projížděli ti ohavní jezdci na svých ještěrkách a bezvýraznýma černýma očima všechno pozorovali.
Nikdy předtím neměla Noone tak hrozný sen. Přála si, aby se už probudila. Nebo aby aspoň mohla věřit, že je tohle všechno jenom sen.

Ale byla a zůstala bdělá. Dokonce bdělejší než kdy předtím. Každý z jejích smyslů se zdál fungovat s nikdy předtím nepoznanou ostrostí. Byla schopna vnímat až tucet různých dojmů současně. Její strach už dlouho předtím přešel v paniku. Třásla se a vzlykala, šeptala slova nemající žádný smysl, a její slzy se jí zdály vřelé, tak ji pálily v očích a na tvářích.
Madrax a Aruula zmizeli. A Larn...?
Chvíli Noone svého přítele ještě viděla. A stěží ho poznávala! Byl celý od krve, většinou ovšem cizí; jeho oči vypadaly kulaté a nepřirozeně bílé v tmavé masce, v niž se změnil jeho obličej. Počínal si tak, jako by pozbyl i ten poslední kousek rozumu. Jako nějaké... divoké zvíře.
Noone si zoufale přála, aby byla co nejdál od tohoto hrozného města. Nedokázala si představit, že by zde měla žít. Nechtěla žádný život, co by začínal takto, krví a smrtí.
A téměř si přála, aby byla Larna neosvobodila. Pak by nikdy nepřišla do Roomy a stále by ještě byla pod bezpečnou ochranou své hordy, kde byl život sice primitivní, ale dobrý.
Ale to už však bylo pryč, navždy.
A když si na sebe nedá pozor, pak také i její nový život bude brzy pryč. Protože Noone se ještě stále nacházela uprostřed bojové vřavy a muži kolem ní se oháněli svými zbraněmi tak bezohledně, že až dosud jen s velkým štěstím unikla zranění.
Právě teď hvízdla zase znovu jedna čepel meče tak těsně nad její hlavou, že Noone mohla přímo cítit závan vzduchu, který způsobila. Odpotácela se o něco dál. V naději, že se jí nějak podaří dostat se z bojiště, udržovala stále jeden směr. Ale moře zápasících těl jako by nemělo žádný konec, i když už Noone mohla jasně vidět domy, lemující velké náměstí. Ale zdálo se jí, že se k nim vůbec nepřibližuje.
Noone třesoucími se rty začala šeptat modlitbu. Úpěnlivě se obracela ke všem bohům. Prosila je, aby jí pomohli a ukázali jí cestu z tohoto pekla...
...a stal se zázrak. Kdosi ji vzal za ruku a řekl jí klidným, sametově hladkým hlasem: „Pojď!“
Noone zůstala ohromeně stát, zprvu nereagujíc na jemný tah cizí ruky. Její pohled se vyjasňoval tak pomalu, jako by se dívala do rozbouřené vody, která se postupně uklidňuje. A pak konečně uviděla obličej osoby, která stála před ní. Vynořila se tak znenadání, jako by skutečně spadla z nebe.
Byl to ten nejkrásnější obličej, jaký kdy Noone viděla. Obličej tak souměrný, jako by ho vymodelovali sami bohové.
Obličej ženy, o něco starší než Noone, ale stále ještě mladé. Úsměv spočíval na jejích plných rtech a její oči byly plné tepla, tak sugestivně působícího, že se Noone přestala třást.
Kdo jsi? chtěla se zeptat, ale neznámá jemně zavrtěla hlavou, usmívajíc se vytrvale dál, dotkla se svými prsty Nooniných rtů a jemně je pohladila.
Noone chutnala... cosi. Na jejích rtech bylo cosi, co ještě nikdy neokusila, ale co každým okamžikem chutnalo ještě líp, a Noonin jazyk vyklouzl přes hradbu rtů a té úžasné chuti se zmocnil.
„Co?“ začala, ale její vlastní hlas jí zněl cize a jako by přicházel odkudsi z dálky. Možná, že říkala ještě něco víc, ale už nerozuměla svým vlastním slovům.
Byla nedůležitá. Všechno bylo bezvýznamné. To, co se kolem ní dělo, ztratilo veškerou hrůzu. A Noone sama se cítila lehká, nesmírně lehká.
Když následovala svou krásnou vůdkyni, zdálo se jí, že se vznáší. Její nohy jako by se ani nedotýkaly země. A myslela si, že chvílemi už dokonce letí.
Věděla také, kam letí, i když jí to nikdo neřekl. Bylo to prostě v její hlavě, v její mysli, v níž bylo najednou tak nekonečně mnoho místa.
Letěla do nového života. Do krásného života. Do snu o životě!
A pak přišlo to přistání.
V paláci snů.

Larnův sen skončil dávno předtím, než si to uvědomil.
Těžce oddechuje a s rozkročenýma nohama stanul nad svým padlým soupeřem. Krev kapala z čepelí

jeho mečové hole přímo na smrtelně zraněného muže, spojovala se s tou, která tryskala z jeho ran, stále pomaleji, protože jeho srdce pozvolna přestávalo bít. Pak se úplně zastavilo.
A Larn měl na jeden nekonečný okamžik pocit, že se všechno kolem něho, ba celý svět, utišily. Neslyšel nic z hluku, který ještě stále zuřil kolem, a všechny pohyby se zdály jakoby zmrazeny. Viděl jen mrtvé, které měl na svědomí, viděl jejich krev a cítil jejich poslední výdechy, jako by se všechny shromáždily, aby ho zasáhly jako poryv ledového větru.
Pak byl ten okamžik pryč a svět se točil dál. Rychleji než předtím, jak Larnovi připadalo, protože to, co se stalo v dalších minutách, se odehrálo s nepřirozenou rychlostí. Tak rychle, že se Larn ani necítil jako součást tohoto dění, spíš mu to připadalo, jako by vše jen pozoroval z nějakého vyvýšeného místa, aniž by mohl nějak zasáhnout.
Hluk kolem Larna se změnil. Už to nebyly zvuky boje a zuřivé výkřiky, co teď slyšel. Na jejich místě se ozývalo jásání a nářek. První pocházelo od příbuzných a přátel přeživších bojovníků, druhé od pozůstalých po mrtvých, kteří v tomto strašlivém výběrovém turnaji podlehli.
Z jedné z okolních uliček se vynořila obrovská kára, tažená dvěma monstrózními rohatými kreaturami a doprovázená hordou jakýchsi malých bytostí, které rozčileně a pronikavě pištěly a vykřikovaly, pobíhaly ve svých dlouhých pláštích sem a tam a shromažďovaly mrtvé. Vždycky tři nebo čtyři tito trpasličí tvorové popadli jednu mrtvolu, dotáhli ji ke káře a společně ji vyzvedli na ložnou plochu. Během několika minut bylo rozlehlé prostranství „vyčištěno“ a kára znovu zmizela.
Vítězní bojovníci utvořili průvod. Ještěří jezdci jim v tom pomáhali tak, že muže výkřiky a strkáním ratišti svých kopí zaháněli do formace. Larn odhadoval jejich počet na více než dvacet, možná i třicet. Mnoho mužů bylo zraněno, někteří dokonce tak těžce, že se Larn divil, jak se ještě mohou udržet na nohou.
Pak se, opět na povel jezdců, dal průvod do pohybu. Jásání a provolávání slávy od přítomných diváků se nad muži šířilo jako vlna a Larn se také cítil jako by ho unášela nějaká mohutná vlna. Zdálo se mu, že ani nemusí klást jednu nohu před druhou, aby postupoval kupředu. Zažíval zvláštní, nikdy předtím nepoznaný pocit síly a moci, že myslel, že může létat.
Pochodovali ulicemi a uličkami, které vroubily davy lidí, volajících na ně přání štěstí. Konečně se dostali na jednu zvlášť širokou ulici, která vedla ke stavbě tak mohutné a působivé, že Larnova představivost nestačila k tomu, aby ji ve vší celistvosti vůbec mohl vnímat.
Poutník, který mu kdysi o Roomě vyprávěl, nelhal ani v ničem nepřeháněl. V paláci, který se tu před ním tyčil ve světle zapadajícího slunce, mohli žít jenom bohové!
Ať už Larn o těch bozích, které vzývala jeho horda, jakkoliv pochyboval – tady to nyní vypadalo úplně jinak. Přepychová okázalost a majestát tohoto paláce a všeho, co se dalo z něj vidět, muselo být zřízeno pouze pro bohy – nebo přinejmenším na jejich rozkaz. Byl to prostě zkamenělý zázrak. Něco krásnějšího už nikde nemohlo existovat! A on a ti druzí muži byli vedeni právě sem. Do paláce. K bohům.
Tak aspoň věřil mladý barbar.
Palác obklopovala vysoká zeď. Obrovskou bránu hlídala skupina válečnicky vyhlížejících postav. Když k nim ještěří jezdci a zástup vybraných mužů dorazili, brána se otevřela. Larn měl na okamžik dojem, že se před ním rozevírá tlama jakési obrovité nestvůry, připravená všechny je pohltit, i s kůží a vlasy. A oni v řadě pochodovali přímo do této tlamy...
Za ní však neležel žádný jícen nějaké nestvůry, samozřejmě ne. Vstoupili na oválné prostranství, které muselo měřit přinejmenším tak pět vrhů oštěpem. Prostranství vroubila kolonáda a na ní stály kamenné postavy, jež shlížely dolů na celý rozsáhlý prostor, v jehož středu se tyčila hranatá kamenná jehla. Larn viděl vodní zřídla, jaká ještě nikdy v životě neviděl – vytvořená z kamene a ozdobená kamennými figurami.
A vzadu stál samotný palác. Ve světle nesčetných ohňů, které před ním plápolaly v širokých mělkých mísách, se zvedala stavba tak mohutná, že Larn věřil, že už pouhý pohled na ni ho snad zabije. Korunována polokulovitou střechou, byla větší a krásnější než samo slunce a zdála se tyčit až do nebes.
Muži strnuli v bezdechém tichu. Nebylo mezi nimi ani jediného, který by při tomto grandiózním pohledu nepřišel o řeč. Každý jednotlivec v průvodu se cítil u cíle svých snů. Ale jejich cesta nebyla ještě u konce...

Ještěří jezdci opět pozvedli svá kopí, aby je hnali dále. Jako stádo je postrkovali přes oválné prostranství, kolem lidí, kteří se tu nacházeli.
A Larn náhle vykřikl!
„Noone!“
Žádné pochyby, tam na druhé straně nádvoří stála Noone spolu s nějakou další dívkou. Ale nereagovala na jeho volání! Podívala se sice jeho směrem, ale jen jakoby náhodou, a nezdálo se, že ho vidí.
Znovu ji zavolal. „Noone!“
Do obličeje ho udeřilo ratiště kopí. Krev z poraněných rtů mu zalila ústa. A za jeho zavřenými očními víčky vybuchlo nespočet jasných světel.
Larn se zapotácel. Někdo ho zachytil a pomohl mu jít dál.
Když se zase vzpamatoval natolik, že žádnou pomoc nepotřeboval a jasné vidění se mu vrátilo, zjistil, že jeho okolí se radikálně změnilo. Už nebyli na prostranství před palácem. Byli hnáni kamsi dolů po schodech a nešli už s nimi ještěří jezdci, ale pěší vojáci. Vzali jim zbraně a poručili jim, aby si pospíšili.
Dostali se do jakési podzemní chodby. Páchlo to tu po lidských exkrementech, hnilobě a vlhkosti. Pochodněmi osvětlená chodba ústila do jiné, za ní se rozdvojovaly další a stále znovu byli muži poháněni kupředu.
„Co to má být?“ zamumlal muž, který šel před Larnem. Hlasitěji a přímo se obraceje na jednoho z jejich ozbrojených průvodců pokračoval: „Kam nás to vedete? Máme právo být v paláci bohů.“
Nedostal žádnou odpověď. Místo toho ho udeřil jeden z těch štíhlých až vyzáblých chlapíků ratištěm kopí do šíje. Muž vykřikl a zhroutil se. Larn mu pomohl na nohy a podepřel ho. „V pořádku?“ zeptal se.
Druhý kývl.
„Pak tedy nejsem jediný, kdo slyšel vyprávět tento příběh,“ vrátil se Larn k tomu, co muž říkal předtím. „Že totiž ti nejlepší bojovníci smějí žít v paláci.“
Muž vedle něho potřásl hlavou a současně přikývl. „Ne. Myslím – ano, tenhle příběh jsem také slyšel. Jen proto jsem se účastnil toho boje.“
Nyní se ale vmísil jeden z ozbrojenců, který vedl průvod podzemním páchnoucím labyrintem. „Ti nejlepší bojovníci smějí samozřejmě žít v paláci,“ řekl. „Požívají přízně bohů. Vy ale musíte napřed dokázat, že jste hodni té cti být započítáni k těm nejlepším.“
Larn a ostatní mlčeli. Ale v jejich tvářích bylo vidět zklamání. A v některých i hněv. U dalších strach.
Do čeho jsme se to jen dostali? Tato otázka šla všem hlavou. Odpověď na ni však nedostali. Ne aspoň této noci, kterou strávili ve svých nových ubikacích. A ty neměly nic společného s těmi měkkými a voňavými lůžky z jejich snů.
Ani zdaleka ne, spali v tmavých celách, na slámě a za mřížemi.
Jako zvířata, která ve tmě neviděli, ale slyšeli. Úplně blízko. A hlas každého jednotlivého zvířete zněl... hladově.

„Věříš mu?“ zeptala se Aruula.
Matt Drax pokrčil rameny. „Nevím. Na každý pád to je... zvláštní patron.“
Moss byl už pryč, když se Matt a Aruula probudili. Matt využil této příležitosti, aby se v obydlí tohoto neobyčejného muže důkladněji porozhlédl. Mossova sbírka haraburdí by se přinejmenším dala nazvat pozoruhodnou a Matt doufal, že by se zde snad dalo najít něco, co by řeklo více o tomto muži s nic neříkajícím jménem.
Ale nic takového nenašel, protože vlastně ani dobře nevěděl, po čem by měl pátrat.
Zůstal stát před klavírem. Klávesy byly zažloutlé jako špatné zuby. Chtěl uhodit nějaký akord, ale prsty mu zůstaly viset těsně nad klaviaturou.
„Neetu!“
Mossův hlas doslova šlehl místností a v příštím okamžiku už také stál vedle Matta a přibouchl víko. Z útrob klavíru se vydral pronikavý disharmonický zvuk. Matt stačil právě jen stáhnout ruku nazpět.

Moss měl na sobě zase svou ošumělou kutnu. Jeho temný, nevyzpytatelný pohled ulpěl na Mattovi a asi tak vteřinu na něm setrval, pak se Moss náhle obrátil a postavil na stůl jakýsi vak.
„Kde jsi byl?“ zeptala se Aruula.
Moss vybalil co měl ve vaku. „Donést jídlo.“ Přinesl sušené maso, nějaké ovoce a hliněnou nádobu s mlékem.
„Magaro juu,“ nabídl svým hostům a teprve po těchto slovech si Matt uvědomil, jaký má ve skutečnosti hlad. Aruula se dala do jídla s nemenším apetitem.
Během jídla Matt upustil od kladení dalších otázek. Moss dal předešlý večer zřetelně najevo, že není ochoten nechat se vyslýchat. Teprve když se nyní najedl, dovolil Aruule, aby se zeptala: „A teď? Zavedeš nás k ohnivému ptáku?“
Moss krátce kývnul. Malý, statný muž sáhl znovu do vaku, který s sebou přinesl. Tentokrát vytáhl na světlo plášť, který se dost podobal jeho kutně. Hodil ho Mattovi. „Alraar,“ řekl.
Matt se tázavě podíval na Aruulu. „Máš si to obléct,“ vysvětlila.
„Proč?“
Moss to začal vysvětlovat s četnými gesty.
„Protože bys byl v tvém oblečení nápadný tam, kam nás vezme,“ přeložila to Aruula a dodala k tomu: „Naproti tomu já nic nepotřebuji. To, co mám na sobě, je tady obvyklé.“
Matt spolkl další otázky a natáhl si kutnu. Strašlivě páchla, ale na podobné nepříjemnosti si už během posledních týdnů zvykl. Ví bůh, že to v celé té zatracené situaci, do níž se dostal, bylo ještě to nejmenší zlo.
Pak šli. Moss je vedl z podzemí nazpět na povrch a do labyrintu ulic. Nový den už pokročil a nad Roomou se klenula šedozelená obloha, která jako by podivně svítila. V tomto čase převládalo většinou zvláštní, téměř neskutečné denní světlo. Matt se domníval, že za to jsou zodpovědné změny v atmosféře, k nimž patrně došlo následkem nárazu komety.
Možná, že to už bylo celé věky (doslova), kdy byl Matt v Římě, ale cítil se téměř jistý, že se nacházejí v někdejší čtvrti Trastevere, přístavní části Říma. A měl také dost konkrétní tušení, kam je to Moss vede. Kdyby měl pravdu, nemuseli by už jít daleko, protože Kolosseum leželo v bezprostřední blízkosti Trastevere.
A aspoň v tomto bodu se nemýlil. Kolosseum bylo opravdu jejich cíl. Ale nenacházelo se už na tom místě, kde bylo před více než dvěma tisíci lety postaveno, nýbrž v blízkosti – Vatikánu?
„Úžasné!“ uniklo Mattovi, když se mohutná stavba znenadání vynořila před ním.
Nejenom že mohutný amfiteátr už nestál na svém původním místě, byl také úplně restaurován! A to vůbec ne necitlivě. Naopak, Matt si byl jistý, že při svém otevření v předkřesťanské době muselo Kolosseum vypadat právě takto!
Zachytil postranní Mossův pohled, ale ignoroval ho. Pohled na obnovené Kolosseum ho úplně uchvátil. A jeho myšlenky kroužily kolem představy, co se zde asi muselo dít. Kolosseum zřejmě muselo být napřed rozebráno a pak zde, v bezprostřední blízkosti Vatikánu, znovu postaveno. Stěží bylo možno si představit, jaké úsilí bylo k tomu potřeba. Dalo by se to snad srovnat se stavbou pyramid ve starém Egyptě.
A současně se Matt také ptal sám sebe, na čí příkaz bylo asi toto obrovské dílo vykonáno.
Bohové...“ zašeptal a s tím se dostavil nával uctivé bázně. Ať už tito “bohové„ byli kdokoliv, museli disponovat neuvěřitelnou mocí a vlivem. Jak jinak by mohli přimět lidi k tomu, aby uskutečnili tento gigantický úkol?
Pak se mu v mysli vynořilo ono obrovské monstrum, které přemohli v lese. Doslova mu dusalo v hlavě. Zamyšleně pokývnul hlavou. Ano, bylo docela možné, že obři jako tenhle se na tom podíleli. Ale – a při té myšlence se Matt bezděky otřásl – kolik takových monster bylo potřeba, aby se podobné dílo dalo provést?
Nebyli jediní, kdo putovali ke Kolosseu. Naopak, Matt odhadoval, že to jsou stovky lidí, co proudily obloukovou branou dovnitř do amfitátru. Nechali se unášet tímto proudem.
Matt nevycházel z úžasu, poté co vstoupil dovnitř. Vzpomínal si na svou někdejší návštěvu v Amfiteatro Flavio. I když byl do jisté míry informován, potřeboval tehdy přece jen dost fantazie, aby si představil,

jak to zde v době vrcholného rozkvětu asi vypadalo. Teď k tomu žádné takové úsilí nepotřeboval. Zdálo se, že existuje jen jediný podstatný rozdíl mezi Tehdy a Teď...
...letadlo!
Ten pohled vyvolal v Mattovi tak ostré bodnutí u srdce, že zasténal a musel se vší silou držet, aby se bolestí nezhroutil.
Vrak letadla se nalézal pod nimi, přímo v aréně. Opíral se na výšku o jednu z užších stěn asi stopadesát metrů dlouhého písčitého oválu, jako nějaká jak groteskní, tak i perverzní výstraha. Protože na něm visel jako ukřižovaný mrtvý člověk. Nebo spíše to, co z něj ještě zbývalo. Nějací černí, vranám podobní ptáci si pochutnávali na jeho chladném mase...
Matt rychle odvrátil svůj pohled. Podíval se na Aruulu a zděsil se znovu. Mladá barbarka byla bledá. Ne, ještě víc – přímo smrtelně bledá.
„Tolik smrti...“ vydechla, „...tolik násilí a krve...“ Otřásla se.
Matt jenom kývl. I když nedisponoval Aruuliným zvláštním nadáním, i on mohl cítit, co se na tomto místě asi odehrálo. Bylo to, jako by tu ještě visely ve vzduchu smrtelné výkřiky nespočetných mužů, jako nějaká přízračná ozvěna, která nikdy neumlkne.
Matt přirozeně věděl, k jakému účelu bylo Kolosseum kdysi vybudováno. Kdo by to také nevěděl? A nyní byl zřejmě starý duch znovu oživen. „Hry“ se provozovaly jako kdysi. Nezdálo se, že by se proti oné dávné minulosti něco změnilo. Diváci byli očividně senzacechtiví, téměř krvežízniví jako tehdy a také dnes se našli muži, kteří byli ochotni nasazovat svůj život v aréně pro... ano, proč vlastně? Pro čest a slávu? A pro hrdinskou smrt? Jedna odpověď se Mattovi zdála stejně absurdní jako druhá. A nechtělo se mu už také o tom ani přemýšlet.
Zatraceně, on se chtěl přece dovědět něco docela jiného!
Prudce se otočil k Mossovi, který celou tu dobu mlčel. Když se nyní střetl s Mattovým planoucím pohledem, zůstal jeho obličej i nadále nehybný, aspoň na povrchu. Pod ním, pod touto maskou lhostejnosti a nedotčenosti, měl však Matt pocit, že vidí něco jiného – zuřivost, vztek a cosi jako smutnou trpkost. A když se podíval lépe, měl za to, že kolem Mossových ústních koutků pohrává jakoby náznak cynického úsměvu.
„Co má tohle všechno znamenat:“ naléhal Matt. „Mluv už konečně!“
Ale Moss nepromluvil ani teď. Jenom Mattovi gestem naznačil, aby ztlumil hlas. Při tom se kolem sebe rychle a nenápadně rozhlédl, ale nezdálo se, že by si někdo z diváků byl všiml Mattova „citového výbuchu.“ Pak vyzval Matta a Aruulu, aby zaujali místa. Matt se tedy svezl na kamennou lavici a mladá barbarka usedla mezi něj a Mosse, aby mohla tlumočit.
„Bohové obdrželi zprávu o přistání ohnivého ptáka,“ oznámil Moss. „Dali po něm pátrat. A pátrací oddíl ho našel a dopravil do města. Bůh boje poručil, aby byl pták vystaven zde v aréně.“
„A co se stalo s tím mužem, co je tak oblečen jako já?“ naléhal Matt. „Co víš o něm?“
Moss mu na to nedal žádnou odpověď. Ne že by snad nechtěl, nýbrž protože se stalo něco jiného, co k sobě přilákalo pozornost všech přítomných, Mosse, Matta i Aruulu nevyjímaje.
Oval se ohlušující zvuk, při němž až naskakovala husí kůže. Chvíli to trvalo, než Matt objevil jeho zdroj. Při tom jeho zrak bloudil přes řady diváků na tribunách a bezděky registroval různé bizarní postavy v publiku. V řadě za ním měl dokonce kdosi sluneční brýle, i když pouze s jedním nepoškozeným sklem. Byla to jakási mladá žena a když postřehla, že se na ni dívá, zamžourala naň uličnicky přes prázdnou obroučku. Matt od ní rychle odvrátil pohled a klouzal zrakem dále. Objevil kamenné sochy, stojící na koruně zdí nad arénou. Karikatury lidí, které v sobě měly sotva ještě něco lidského – a přece z nich vyzařovalo jakési zvláštní, osobité, dalo by se říct až nebezpečné charisma.
Jsou to ti – bohové? pomyslel si Matt a znovu cítil, že ho zamrazilo.
Dřív než ještě mohl svou myšlenku dále rozvinout, uviděl, co způsobilo ten úděsný kravál. Na čemsi, co vypadalo jako balkon, přímo naproti vraku letadla, se objevily pestře oblečené postavy a znovu zaduly do mohutných rohů.
Pak se z temného pozadí balkonu vynořilo cosi, co se pomalu sunulo nebo spíše bylo posunováno vpřed. Neforemně tlusté tělo trůnilo na jakési pohyblivé plošině, která se jako sama od sebe pohybovala dopředu až k balustrádě balkonu a zde se zastavila. Pleť této postavy byla zsinale bledá a každé

nadechnutí uvedlo tuto nahou horu tuku do třaslavého pohybu. Paže té bytosti vypadaly oproti tělu maličké, nohy nebylo vůbec vidět. A hlava kreatury mizela téměř mezi mohutnými rameny
„Ach, do prdele!“ uniklo Mattovi. „Co je to?“
„Maars,“ odpověděl Moss vedle něho, aniž vyčkal, až by Aruula přeložila Mattova slova.
„Maars?“
Moss kývl. „Bůh boje a války.“
„To je...“ vypravil Matt ze sebe. Směšné, chtěl říct. Ale náhle už jaksi neshledával tu situaci skutečně směšnou. Naopak, zdála se mu ještě o něco víc hrozivá.
Na okamžik se jeho pohled odtrhl od lóže válečného boha a a zabloudil znovu k sochám na koruně zdi arény. Jedna z nich zřejmě představovala tohoto Maarse – i když daleko méně tučného – a ostatní za ní v ošklivosti nezůstávaly nijak pozadu. A zřejmě každé božstvo starých Římanů si našlo v této době svůj protějšek. I když Matt nevěřil, že ta jejich božskost je opravdová, samozřejmě ne! Nebo snad přece...?
Než se však z tichého pochybování mohlo stát něco jiného, byl Matt náhle vyrušen.
„Noone!“
To Aruula zavolala jméno dívky, téměř zhrozeně. A nebylo ani třeba ukazovat prstem. Matt už také Larnovu družku viděl.
Noone stála uprostřed skupiny dalších dívek hned vedle trůnu válečného boha. Kolem tučného chlapíka se shromáždilo i několik dalších malebných postav, zřejmě jeho dvůr. Jeden z těchto dvořanů teď začal mluvit. Zdálo se, že zastává roli jakéhosi ceremoniáře. Mluvil do megafonu, který stejně tak jako fanfárové rohy byl zhotoven z rohu nějakého (a ohromně velkého) zvířete. Jeho hlas se rozléhal amfitátrem jako by byl zesílen reproduktorem.
„Alzaree juu tu gloriis Maars!“
„Pozvedněte se k poctě Maarse,“ zašeptala Aruula k Mattovi.
Diváci povstali. Moss s sebou vytáhl Matta.
„Čest a dík tobě, bože boje!“ provolávaly tisíce hlasů.
Tímto holdem projevovali diváci Maarsovi své uznání bezpochyby kvůli očekávané podívané v aréně, o tom neměl Matt nejmenších pochyb. Mrtvý na vraku letadla představoval znamení, které se jen těžko dalo špatně vykládat.
Publikum se znovu usadilo a řečník prohlásil hry tohoto dne za zahájené. Vypukl bouřlivý aplaus a volání slávy.
A pak začala perverzní přehlídka krutosti.

V aréně amfitátru přišli o život již dva muži. Jenom tmavé skvrny v písku a několik cárů z jejich oblečení svědčily ještě o tom, že ti muži kdysi existovali. Bestie, velké jako lvi a o nic méně nebezpečné, vykonaly tuto práci, rychle a efektivně. Zabíjely ne jenom z krvežíznivosti, ale i z hladu.
Matt Drax měl pocit, že snad z bezmocnosti musí explodovat. Rád by udělal té hrůze dole nějaký konec – ale současně by to byl i jeho konec. Aruula, jak se zdálo, byla na tom stejně. A Moss neprojevoval žádné pohnutí.
Zbytek publika však hlučně vykřikoval nadšením. Ještě během zápasu, když oba ubozí bojovníci byli v aréně trháni na kusy, diváci smrti zasvěcené oběti už odepsali. Nabízela se otázka, kdo je vlastně horší – zda ještěrům podobné kreatury v aréně nebo ty v lidské podobě na tribunách Kolossea.
Pomocí chytře promyšleného systému provazových táhel, padacích dveří a vrat byly obě bestie nasměrovány do arény tak, aby nebyla ohrožena bezpečnost stráží. Zřejmě byly z minulosti okopírovány nejenom zdi, nýbrž i podzemní zařízení amfiteátru. Bojovníci vešli do arény jedněmi ze dvou vrat. Druhými byly odtaženy jejich mrtvoly – zbylo-li ovšem ještě něco, co stálo za odtažení...
První zápas, jenž se stěží dal označit jako zápas, skončil během pěti minut. Publikum hlasitě hulákalo – zklamáním...
Druhý gladiátor si vedl o něco lépe – nebo, přesněji řečeno, jeho utrpení se mu podařilo o něco

prodloužit. S oštěpem, který mu byl vtisknut do ruky jako zbraň, se mohl o něco lépe bránit. Dokonce se mu i podařilo zranit obě zvířata tak, že byla o něco méně pohyblivá. Možná, že mu k tomuto úspěchu posloužilo i to, že bestie už byly nažrané a tím také o něco pomalejší než v prvním kole. Což jim však nakonec nezabránilo, aby se hltavě nevrhly také i na „druhý chod“...
Dalším kandidátem byl Larn.
Matt sevřel pěsti, Aruula tiše vykřikla a rychle si rukou zakryla ústa, aby svůj výkřik ztlumila.
Mladý barbar pozdravil válečného boha zvednutou pěstí, něco vykřikl, čemuž Matt na dálku nerozuměl (zřejmě se jednalo o nějakou obdobu tradičního gladiátorského pozdravu „Morituri te salutant“) a pak Larn na okamžik strnul – když se Noone naklonila přes zábradlí lóže.
Děvče se podívalo dolů, nalevo i napravo od ní dvě další, chichotaly se a dělaly obscénní gesta směrem k Larnovi, což publikum kvitovalo nadšeným ječením a řevem. Larn se však prudce odvrátil, jako by pocítil nějakou tělesnou bolest.
„Co to má být?“ zeptal se Matt polohlasem přes Aruulu. „Toto děvče uprostřed je družka toho muže v aréně. Každopádně byla ještě do včerejška – tak proč teď dělá... tohle?“
Moss odpověděl: „Byla přijata do služeb božstva. Pocta!“ Z jeho slov zněl nejčistší cynismus. „Slouží především k... uspokojení bohů.“
Slovu „uspokojení“ rozuměl Matt dokonale, protože znělo velice podobně jako „fegaashaa.“ Představa, že ta tučná stvůra tam nahoře se oblažuje s mladou dívkou, ho sevřela jako chladná pěst.
„Kromě toho se mají postarat o božské potomky,“ pokračoval Moss.
Rozhovor skončil, protože v aréně začal boj. Larn byl ozbrojen trojzubcem. A pohyboval svou zbraní s podivuhodnou obratností. Zřejmě bylo její ovládání podobné jako u jeho dvoučepelové mečové hole.
„Buonne aarma,“ poznamenal Moss. A pak: „Buonne uhomo.“
Larn si skutečně v boji proti ještěřím monstrům zatím vedl velmi dobře. Ozvaly se první povzbuzující výkřiky.
Mladý barbar udržoval svým trojzubcem obě bestie v bezpečné vzdálenosti, šikovně se vyhýbal jejich útokům a zasazoval jim dobře mířené rány. Čímž ovšem také v každém případě podnítil jejich útočnost.
Úder ocasem jedné z bestií ho povalil na zem. Druhé zvíře se na něj ihned vrhlo, chtějíc ho pohřbít pod svým tělem. Larn se bleskurychle odvalil stranou. A bodl.
Tři hroty jeho zbraně se hluboko ponořily do slabin zvířete. Jeho tlama se široce rozevřela a uniklo z ní chraptivé zařvání. Larn se vztyčil a vší silou nalehl na konec ratiště, čímž ho vehnal ještě hlouběji do těla ještěra. Pak zbraní otočil a zoufalou silou ji vyškubl z rány. Na špičky zbraně se namotala krvavá střeva a na těle zvířete se rozevřel otvor velikosti fotbalového míče.
Ještěr klesl na bok, cukaje sebou a chňapaje kolem sebe. Ale jeho pohyby postupně slábly.
V obecenstvu propukl jásot. Ozvaly se nadšené výkřiky a hvízdání. Někteří diváci vyskočili, mávajíce zvednutými pěstmi a tleskajíce rukama.
Ale Larn se nedopustil té chyby, aby se tím snad nechal nějak zmást. V tomto boji bylo nutno zvítězit dvakrát, aby se stal skutečným vítězem a on si toho byl velmi dobře vědom. Využil nyní mrtvoly prvního ještěra tak, že ji držel jako štít mezi sebou a zbývajícím zvířetem.
Až se druhá bestie odhodlala ke skoku přes svého mrtvého druha, aby se dostala na svého soupeře. Přihnala se vzduchem se široce rozevřenou tlamou, vztekle prskajíc a napřažujíc své silné přední pracky, jako by jimi chtěla Larna sevřít ve smrtelném objetí.
V té nejposlednější chvíli však Larn napřáhl svůj trojzubec a velká ještěrka se naň nabodla. Hroty jí pronikly hluboko do její rozevřené tlamy.
Prudkost nárazu a samotná váha bestie strhly mladého barbara k zemi. Ale nějak se mu podařilo uhnout, takže nebyl tělem ještěra zavalen. Akrobata připomínajícím kotoulem se dostal z nebezpečné zóny, ihned znovu vyskočil na nohy a vrazil trojzubec tak hluboko do chřtánu ještěra, že se pěstmi téměř dotkl jeho tlamy.
Zbytek už byla formální záležitost. Larn obrátil trojzubec v těle monstra, roztrhal mu vnitřnosti a když zvíře konečně padlo, přistoupil mladý muž ke zdechlině a v teatrálním gestu položil svou nohu na mrtvé tělo, zvedl pěsti do výše a vydal ze sebe divoký triumfální výkřik.
Matt se s překvapením přistihl při tom, že se přidal k aplausu publika. V duchu se omlouval tím, že za to

asi mohlo ulehčení.
Ulehčení, které ovšem nebylo namístě. Protože Larnův boj ještě neskončil.
Pronikavé zadutí fanfár a hluk z řad diváků zmlkl. Další břeskný tón, pak se vrata znovu otevřela a dovnitř vkročil...

„To je ten muž, co ho hledáš," přehlušil Moosův hlas náhle vypuknuvší frenetický jásot publika. „Ten, co je oblečen jako ty."
Matthew Drax cítil, jak bledne. Protože poznal Irvina Chestera, kapitána US Air Force, i když až na druhý pohled. Popravdě řečeno byl k poznání jen podle cárů své uniformy Air Force a snad ještě také podle tmavé barvy své kůže. Jinak však připomínal Mattovi spíše onu obdobu Hulka, s nímž se před několika dny potkali o něco dále na sever!
Matt těžce polkl. V hlavě měl najednou omračující ticho, když Chestera pozoroval. Ještě nebyl tak úplně obrazem toho netvora z lesa – ale to, co ho takto změnilo, bylo už také na nejlepší cestě udělat z něho stejného krvežíznivého svalovce. Paže a hruď Irvina Chestera byly jako napumpované a napínaly látku jeho uniformy. Obličej vypadal oteklý jako po pobodání nějakým jedovatým hmyzem a muž kráčel vpřed zeširoka a lehce se kymáceje jak k útoku se chystající gorila, vydávaje ze sebe sérii bručivých, dunivých a vrčivých zvuků, v jedné ruce kyj, v druhé meč tak mohutný, že by ho Matt nedokázal ani pozvednout.
„Můj bože, co..." vypravil ze sebe Matt, polkl a začal znovu. „Co to s ním udělali?"
„Je to bojovník bohů." Opět zazněl v Mossově hlase chlad a cynismus a Matt se musel vší silou držet, aby mu nevrazil pěst do obličeje!
„Bojovník bohů," zavrčel, namáhavě se snaže ovládnout. Po celém těle se třásl. „Zatraceně, co s ním ty svině udělaly?" Popadl Mosse za límec jeho kápě, omotal si látku kolem pěsti a přitáhl si malého muže k sobě. „Řekni mně to!"
Moss nevypadal nějak zvlášť vyveden z míry Mattovým náhlým útokem. Jenom z koutků očí střelil pohledy vpravo a vlevo, ne snad aby něco viděl, spíše aby Draxe upozornil, že vzbuzuje pozornost. Matt ho pustil. Ale nemohl se zdržet, aby ho neodstrčil tak prudce, že se Moss málem převrátil z lavice.
„Mluv!" poručil, sice tiše, ale o to hrozivěji.
Nedalo se říct, zda na Mosse zapůsobila tato rozhodnost, nebo zda prostě začal mluvit proto, že se mu zrovna chtělo, nebo že usoudil, že je k tomu ten pravý čas. Aruula překládala jeho slova.
„Když nějaký muž přežije dost dlouho v aréně, pak se z něj stane bojovník bohů. – Tvému mladému příteli," Moss ukázal pohybem brady dolů na Larna a přes jeho rysy přelétlo cosi jako posměch, „by tato pocta připadla – za předpokladu, že neztroskotá na... tvém druhém příteli."
Matt okamžik mlčel. Ne proto, že by neměl na jazyku žádné další otázky – ne, ony v něm přímo vypalovaly díry! – nýbrž aby se aspoň trochu uklidnil, aby prostě nevybuchl tváří v tvář šílenství, s nímž byl tady konfrontován!
Zatím už přispěchaly do arény zakrslé, do hadrů oděné postavičky, odtáhly mrtvoly obou ještěrů a položily je na padací příklop, ukrytý pod pískem, který se nyní otevřel. Zabitá zvířata zmizela v hlubinách pod Kolosseem. Patrně poslouží jako žrádlo pro své ještě žijící druhy.
Pak malé, jako lasičky hbité postavy zase odběhly a na zápasišti zůstali jenom Larn a Irvin Chester. Nebylo třeba žádného dalšího povelu. Oba soupeři se začali obcházet jako k útoku připravené šelmy; Larn pružně jako kočka, Irvin C hester těžkopádně, nemotorněji.
„Co dělají s těmi... bojovníky bohů?" zeptal se Matt, vyhýbaje se pohledu k aréně. „Jak to dělají, že jsou tak.... změněni?"
„Plody ze zakázané zahrady," přeložila Aruula to, co Moss odpověděl. Přesto Matt nerozuměl.
„Existuje jedna zahrada za palácem bohů," upřesnil to Moss.
Vatikánská zahrada! proběhlo Mattovi hlavou. Protože "palácem bohů,, musel být míněn někdejší Vatikán, chrám svatého Petra a přilehlé budovy, to mu bylo ihned jasné.

„Tam rostou všechny možné plody. Bozi vědí, odkud pocházejí!“ Moss se své slovní hříčce krátce a chraptivě zasmál. „Každopádně tyto plody způsobují pravé divy. Některé hojí nemoce a zranění, jiné zase způsobují toto.“ Podíval se dolů na Irvina Chestera.
„Ty nevěříš na tyto bohy.“ Aruula nekladla žádnou otázku, pronesla to jako konstatování.
„Ty snad ano?“ opáčil Moss, ústa pohrdavě zkřivená.
Zůstala mu odpověď dlužna.
Protože tam dole v aréně začal zápas.

Larn se odvážil zaútočit první. A ihned za to zaplatil krví.
Irvin Chester odvrátil výpad jeho trojzubce bleskurychlým pohybem paže a okamžitě svým kyjem s hřeby udeřil.
Larn měl ještě štěstí, že stačil odskočit aspoň tak daleko, že ho kovové hroty kyje pouze škrábly na hrudi. Přesto mu však vyryly na kůži krvavé brázdy. A bolest ho odsoudila k nevýhodě.
Mladý barbar přešel k obraně – dohnán k tomu nutností. Protože Irvin Chester nedal už svému protivníkovi žádnou příležitost, aby ho mohl znovu napadnout.
Matthew Drax zatínal zuby tak pevně do sebe, že ho svaly na tvářích bolely a stěží v sobě zadržoval řev, který mu stoupal do hrdla. Pocit bezmocnosti byl přímo nesnesitelný.
Ne každá rána, kterou Irvin Chester vedl, zasáhla svůj cíl. Ale ty, kterým se to podařilo, úplně stačily.
Larn byl už dávno zbrocen krví a Chester ho hnal arénou před sebou. Mladý barbar upadl, ještě se zvedl a potácel se o kousek dál, až ho další rána poslala zase k zemi. Tentokrát se už nezvedl, i když se o to pokusil.
Irvin Chester pozvedl kyj k další ráně. Měla to být ta poslední, smrtelná, která Larnovi roztříští hlavu.
Dav to věděl a reagoval přiměřeně – divokým řevem a hlasitým povzbuzováním.
Ale i Matt reagoval. Mlčky. Ale bleskurychle.
Příliš rychle pro Mosse a Aruulu, kteří oba sice ještě zaregistrovali, co má v úmyslu a pokusili se mu v tom zabránit. Ale byli na něj příliš pomalí.
Armádní pistole se jako kouzlem octla v Mattově pravé ruce. První dva výstřely práskly dřív, než Mossova pěst zasáhla jeho ruku. Další kulka směřovala, tak jako obě předchozí, do písku arény, kde po jejím zásahu vystříkla další fontána písku.
Matt neměl v úmyslu Irvina Chestera zastřelit. Chtěl jenom zabránit poslední smrtící ráně, která by z jeho kamaráda udělala chladnokrevného vraha. Vytažení zbraně a výstřely byly stěží něčím víc než reflexem, učiněným sice vědomě, ale zrozeným jenom ze zoufalství...
Ale nedosáhl tím nic víc než jen krátkého odkladu pro Larna.
Celá scéna se sice na okamžik zastavila jako zmrazená. V Kolosseu zavládlo ticho, vzhledem k takovému množství lidí přímo nepřirozené. Ale okamžik minul a vše se zase dalo do pohybu. Hlasy zesílily a vzedmuly se v divoký řev.
A Irvin Chester dokončil to, co začal. Přitom ryčel tak strašně a zároveň i žalostně, jako by on sám cítil bolest, kterou své oběti způsobil.
Smrtelnou ránu viděl Matt Drax se zvláštní, až úděsnou jasností. Larnův obličej úplně zmizel pod hrotitým kyjem. A zůstal zakryt i pak, když Chester zvedl zbraň ještě jednou a slepě znovu udeřil. A ještě jednou...
Ostatní už Matt téměř nevnímal. I když kolem něho vypuklo peklo a on vězel uprostřed něj!

Co se stalo potom, odehrálo se tak rychle, že Matt tomu skutečně porozuměl až mnohem později. Když se probral z bezvědomí, v úplné temnotě.

Byl to pravděpodobně zápach, který ho vzbudil. Pronikavý zápach jako od dlouho nevykydaného prasečího chlívku nebo od nějaké stoky. Zalykaje se přišel Matt k sobě. Jeho ústa plnila odporná chuť, trpká jako žluč, po níž mu téměř dřevěněl jazyk.
Potom se s námahou a kousek po kousku pokoušel dát skládačku své paměti zase dohromady. Nebylo toho mnoho.
Jeho výstřely v Kolosseu přivolaly na místo vojáky, patrně gardisty bohů nebo něco podobného. Těžce ozbrojená monstra ve zbroji, ne nepodobná těm, která včera rozpoutala tu strašlivou bitku na Piazza di Spagna. Vynořili se jako z ničeho a vrhli se na Matta.
Měl stěží nějakou šanci. A pak už byl také mimo. Rána, dost tvrdá, která by méně silnou lebku určitě roztříštila, poslala Matta do říše snů. A jestliže ho jeho časový odhad neklamal, strávil tam už určitě několik hodin.
A teď? Teď se nacházel na nějakém neznámém páchnoucím, temném místě; ležel na tvrdé kamenné podlaze a vlhké slámě a téměř s jistotou tušil, kde se asi toto místo nalézá. Patrně někde pod Kolosseem. Podle zápachu přiléhaly zřejmě k tomuto podzemnímu systému části římské kanalizace.
Matt zkontroloval obsah svých kapes. Nějaké maličkosti z nouzového kontejneru mu ponechali. Jeho beretta 98G ovšem zmizela.
Zmizela... To slovo ho upamatovalo na Aruulu a Mosse. Co se stalo s těmi dvěma? Byli snad také zajati? Volal jejich jména do okolní tmy. Přímo směšná snaha, která mu jenom přinesla rostoucí bolest hlavy. Posunul se nazpět, až na zádech ucítil vlhkou a studenou zeď, a opřel se o ni. Chvíli jenom tak seděl a čekal, až se píchání v jeho lebce natolik utiší, aby to bylo jakž takž snesitelné.
„Aruulo?“ zavolal pak znovu. A: „Mossi?“ Jeho hlas se tlumenou ozvěnou vracel zpět z temnoty. Nedostal žádnou odpověď. I když kolem něho nastal nějaký pohyb, jakési škrábání a šustění, provázené tichým šepotem, přízračným a nesrozumitelným.
Pomalu, vystříhaje se každého prudkého pohybu, sáhl Matt do kapsy své letecké kombinézy, kterou nosil pod pláštěm. Nahmatal zapalovač, vytáhl ho a zapálil. Maličký plamínek poskytl trochu světla, ne sice mnoho, ale přece jen dost, aby Matt mohl rozeznat své nejbližší okolí. Seděl v jakési kleci. Tři její stěny tvořila mříž z železných tyčí; zadní, o kterou se opíral, byla z kamene. Klenula se za jeho zády do výše a byla zřejmě částí podzemní chodby.
Klece nalevo a napravo od něho byly obsazeny, stejně tak i klec naproti. Dále už světlo zapalovače nedosáhlo.
Ale víc už Matt Drax ani vidět nechtěl, aspoň pro tuto chvíli ne. Ignoruje bolest, smýkl sebou k čelní mříži, objal pěstmi její tyče a vtiskl mezi ně obličej. Pak zavolal jméno zajatce v protější kleci.
„Irvine! Irvine Chestere! Hej, big boy, slyšíš mě?“
Ve tmě tiše zachrastil řetěz, jak se Chester pohnul. Teprve teď Matt viděl železné kruhy, které obepínaly jeho zápěstí. Na nich byly připevněny řetězy, které zase vedly k dalším kruhům, zapuštěným do zdi.
Gladiátor bohů – ha! projelo Mattovi hlavou. V ústech cítil hořkou chuť. Drželi Irvina spoutaného jako nějaké nebezpečné zvíře! Pak si ale vzpomněl, jak Chester svým hrotitým kyjem mlátil jako nepříčetný do Larna a jeho rozhořčení postupně vychladlo.
„Irvine, podívej se na mě! Já jsem tady!“ Zamával rukou, aby na sebe upozornil. „To jsem já – Matt Drax!“
Dlouhé, dunivé zamručení. „Mmmm... Mmmmaaad?“ Chester zvedl hlavu a obrátil svůj napuchlý obličej směrem k Draxovi. Jeho rty se němě pohybovaly. Trvalo to nekonečně dlouho, než ze sebe vypravil další slova.
„Matthew... Drax?“
„Ano! To jsem já, starý brachu!“
„Jjjjak... ccco... dddělášš...“
„Dobrá otázka,“ opáčil Drax. „Nemám ani tuchy, co tu dělám a jak jsem se sem dostal. Víš to snad ty?“
Zavrtění hlavou na druhé straně chodby. Pohyb, který očividně stál Chestera značnou námahu. „Nnnne... Zřitil jsem se... A... a pak...“
Pokrčil rameny. „Sakra, nevím to.“
„Co je s Hankem? Hank Williams! Je tu také?“

„Hank...“ Zdálo se, že Irvin Chester naslouchá zvuku toho jména, jako by měl potíže ho někam zařadit.
„Tvůj kopilot,“ pokusil se mu Matt pomoci.
Chesterova hlava klesla dopředu a jednu chvíli si Matt myslel, že možná omdlel. Když pak tmavý obr konečně znovu hlavu zvedl, rozpoznal Matt pohyb, který se dal interpretovat jako – bezmocné pokývnutí.
„Vzali sem Hanka také?“ zeptal se.
„Ne... Utekl. Poslal jsem ho pryč, protože jsem nemohl běžet. Uvázl jsem pevně v tom zasraném letadle. Napřed... Hank nnnechtěl, ale dal jsem mu příkaz. Dobrý voják, ten chlapec.“ Chester vydal tlumený zvuk, což mohl být neradostný smích.
„A kam šel?“
Pokrčení rameny. Zachrastění řetězů. „K ssseveru. Chtěl k severu. Věřím, že se mu to povedlo!“
„A tebe našli v tom vraku,“ předpokládal Matt Drax. „A pak tě odvlekli sem do Říma.“
Opět to trhavé pokývnutí. „Jo. Do starého Říma.“ A znovu ten tlumený smích. Pak to vypadalo, že se Irvin Chester trochu probral, bylo mu líp rozumět a jeho hlas zněl méně namáhavě. „Matte... kam... jsme se to dostali? Co se to tu děje?“
„Sám bych to chtěl vědět,“ opáčil Drax. „Zní to úplně nemožně, ale nějak nás to přeneslo do budoucnosti. Nemám ponětí jak daleko, ale asi dost. A svět... se obrátil na hlavu. Zdá se, že ta prokletá kometa asi vyhladila všechnu civilizaci. A z jejich trosek vyrostlo něco nového, něco nového starého...“
Zmlkl. Jak měl jenom vysvětlit to, co sám nechápal? „Co je to za týpky, co si říkají bohové?“ zeptal se místo toho. „Víš o nich něco?“
„Úplně šílení bastardi,“ odvětil Irvin Chester. „Načisto jim přeskočilo. Ale ostatní lidi tu bandu úplně žerou. Ten starý princip ještě pořád funguje – chléb a hry, rozumíš? Chleba s cukrem a bič.“
Matt okamžik váhal, pak se přece jenom odhodlal k otázce: „Co to s tebou udělali?“
„Drogy.“ Chesterova odpověď byla strohá a tvrdá, jako šleh bičem.
„Oni sami říkají té věci ‚plody ze zakázané zahrady’. Ale ve skutečnosti se z celého toho krámu jedná jenom o zasrané drogy, jinak nic. Přírodní anabolika, když to chceš říct trochu zaobaleně. Ale není v tom žádný rozdíl.“
„Kde jsou ty zakázané zahrady?“
„Věř si nebo ne – jsou to vatikánské zahrady! Šílené, že? Tihle bohové se usadili v někdejším Vatikánu. Není to ironie...?“
Přes znetvořený obličej přelétlo cosi jako úšklebek.
Matt ho opětoval. Pak zase zvážněl. „Jak je ti, big boy?“
„Big boy...“ opakoval Irvin. „Myslel jsem, že tohle jméno už nikdy neuslyším, víš? – Jak mě je? Cítím se silný jako nikdy předtím,“ znovu se zašklebil, „ale přesto je mně hnusně, veliteli. Ale děkuju za zájem.“
„Musíme se odtud nějak dostat,“ řekl Matt náhle.
„Komu to říkáš? A co myslíš, kolikrát jsem to už zkoušel?“
„No a? Zase tě chytili?“
Chester těžkopádně zavrtěl hlavou. „Ne. Vůbec jsem se k tomu nedostal, abych své plány uskutečnil. Tak při vědomí jako teď jsem málokdy, víš? Většinou nejsem nic jiného než... monstrum.“ Podíval se na Matta prázdným pohledem. Jeho oči byly vlhké.
„Ale teď jsme dva!“ nutil se Matt do optimismu. „Jsme zase tým, big boy! A...“
A dál se nedostal.
Přiblížily se kroky. Prostor zalila chvějivá záře pochodně. Potom hrubý hlas, věta v řeči této doby. „Tady se nebude mluvit!“
Prásk!
Něco tvrdého praštilo Matta do čela. Poslední, co ještě uviděl – mříže, obrovitá postava Irvina Chestera – všechno se rozpadlo do tisíců střepů, které vzplály oslnivou bělostí a shořely v jeho mozku.
To byl aspoň jeho dojem.
Poslední, než bezedná temnota zase všechno pohltila.

Aruula ztratila veškerou orientaci i pojem času. Neměla tušení, jak dlouho už spěchá za Mossem tímto páchnoucím podzemním labyrintem a nevěděla také, kde se nachází. Podle vzdálenosti, kterou museli urazit, už možná ani nebyli pod městem. Právě tak mohlo ale být, že ji Moss pořád vodil v kruhu, a tak ještě stále mohli být pod tou strašlivou arénou.
Moss byl šikovný, to musela uznat. A opatrný. Zdálo se, že vojáky bohů přímo větří, jako by disponoval ostrými smysly zvířete. Kdykoliv hrozilo nebezpečí, že narazí na nějakého nepřítele, věděl to Moss už dostatečně dlouho předtím, takže se včas stačili ukrýt nebo změnit směr.
Aruulin vztek na Mosse to však nezmírnilo. Nechali Madraxe v úzkých – a Moss měl na tom hlavní podíl! Odtáhl ji pryč, když se gardisté vrhli na Madraxe; ještě dřív, než stačila vytasit svůj meč z pochvy na zádech, ponořil se i s ní do davu a otevřel jakýsi skrytý poklop, kterým se dostali do tohoto podzemního bludiště a zmizel v něm i s ní.
Ale teď už toho konečně měla dost! Zůstala stát. Moss udělal ještě pár kroků, než si všiml, že Aruula za ním nejde.
„Co je?“ zeptal se. Přitom zůstal lehce nahrbený, hlavu nakloněnou na bok, jako by stále čekal a naslouchal.
„To se ptám já tebe,“ opáčila Aruula vztekle. „Kam jdeme? Co chceš dělat?“
„V první řadě se nechci nechat od těch chlapíků chytit,“ odpověděl Moss neméně ostře. „A také bych nechtěl, aby chytili tebe. Tím bychom totiž ani nám ani tvému příteli nijak nepomohli.“
„Chceš mu vůbec pomoct? Tenhle dojem zrovna nemám.“
„Jak si tedy tu pomoc představuješ ty?“ V tónu jeho hlasu byla zase obvyklá posměšná ironie. „Myslíš, že bychom tam snad mohli jednoduše napochodovat a osvobodit ho? Brzy bychom seděli v kleci vedle něho a to by bylo tak všechno.“
„Odkud to víš, že ho dají do klece?“ zeptala se Aruula nedůvěřivě.
„Já jsem tady doma, pro případ že bys na to zapomněla, holubičko.“
Aruula potřásla hlavou. „Myslím, že víš mnohem víc, než dáváš najevo.“
„A já myslím, že tady není ani ten správný čas ani pravé místo, abychom se o tom vybavovali. Honem, pojď! Pospěš si!“
Moss natáhl ruku k Aruule, popadl ji za paži a táhl ji sebou, tak rychle a s takovou silou, že nemohla ani pomyslet na nějaký odpor.
A to bylo její štěstí!
Ozvaly se hlasité kroky. A blížily se!
„Tam nahoru!“ Moss ukázal ke stropu chodby.
Aruula teprve na druhý pohled uviděla kulatou štolu, která vedla kolmo nahoru. Do zdi byly zapuštěny železné přístupové příčle. Jedním skokem se Moss dostal k nejspodnějšímu z nich, vytáhl se nahoru a rychle šplhal vzhůru. Aruula ho následovala.
Nahoře zvedl Moss do výšky jakýsi poklop, pak ho spustil stranou a protáhl se vzniklým otvorem ze štoly ven. Aruula ignorovala ruku, kterou k ní napřáhl, aby jí pomohl, a sama se vyšplhala za ním. Byli venku, na volném prostranství. Pak Aruula pomohla Mossovi hranatý kamenný poklop zase položit na své místo. Zapadl tam přesně v okamžiku, kdy kousek pod nimi osvětlila chodbu první pochodeň a v jejím světle se objevily spěchající stíny.
„To bylo těsně,“ zasupěl Moss.
Aruula neřekla nic. Asi tak na vteřinu měla strašný pocit, že ztratila hlas. Nemohla dělat nic jiného než se rozhlížet kolem sebe a přemožená tím vším, co viděla, si připadala úplně malinká a nepatrná!
Ta nádhera... ta velikost..
„K – kde jsme?“ podařilo se jí konečně vykoktat.
„No, kde asi?“ opáčil Moss.
Aruula jen kývla hlavou. Přirozeně znala odpověď.
„V paláci bohů...“

Život byl krásný! A láska úžasná!
Noone se nikdy ani nesnilo, že je jí souzeno takové štěstí. Přišla z ničeho, byla nikdo, a přece se nyní směla slunit v záři bohů. A co víc ještě, směla jim sloužit, nabízet se a dávat se jim. A to dělala s rozkoší a s vášní, o níž nikdy nevěděla, že by jí byla schopna.
Pohybovala se podle rytmu neviditelné hudby a vzdechy a steny boha jí dokazovaly, že si počíná dobře. Seděla na něm, hladila ho a sama si vychutnávala doteky jeho vlhkých rukou a jeho velikost a jeho sílu v sobě.
Vítr chladil její rozpálenou kůži, ale horečka v ní nepovolovala. Pomine teprve tehdy, až se vůle a vášeň tohoto boha naplní...
Otevřela oči a rozhlédla se kolem sebe, aniž by její oko na něčem zvlášť spočinulo. Nasála do sebe aromatickou vůni zahrady, jež pronikala přes otevřené balkónové dveře do místnosti. Pak vděčně opětovala spokojený úsměv boha pod sebou.
Přála si, aby tento akt nikdy neskončil – ale stalo se to náhle a až příliš brzy!
„Chlape, to je ale odporné!“ řekl čísi chraplavý hlas. V příštím okamžiku Noone kdosi odstrčil, takže spadla na podlahu.
Bůh se chtěl zvednout, jeho mohutná postava se roztřásla neovládanou silou. Otevřel ústa, aby zavolal stráž, ale ani zvuk se nevydral z jeho rtů.
Kmitl se jakýsi blesk, pak nalezla čepel svůj cíl. A hlava boha padla.
Teď to byla Noone, co chtěla křičet. Ale čísi pěst jí zavřela ústa a oloupila ji o smysly.
„Ta hnusná taratsa!“ zasykl Moss a odplivnul si, při čemž se docela s rozmyslem a ne náhodou trefil do bezhlavé mrtvoly boha plodnosti.
Tenhle darebák si už nevezme žádnou ženu, kterou napřed omámil drogou, aby byla svolná!
Aruula otřela čepel svého meče do prostěradla, než zase zbraň zastrčila nazpět do kožené pochvy, kterou nosila na zádech. Pak se obrátila k Noone, které předtím Moss ranou pěstí zabránil v tom, aby přivolala pomoc. Nebyl při tom nijak jemný. Děvče bude ještě nějakou dobu spát.
„Vezmeme ji s sebou!“ řekla Aruula.
„To děvče?“ zeptal se Moss. „Nepřichází v úvahu.“
„Neptala jsem se.“
Moss neochotně zabručel. „Dobrá!“ Krátce uvažoval. „Vím v zahradě o jedné vyschlé studni, kde ji můžeme ukrýt. Později se vrátíme a postaráme se o ni.“
Aruule nezbylo nic jiného, než svěřit se jeho vedení. Až dosud jim to spolu šlo docela dobře. Nebylo to vůbec nic jednoduchého, proniknout do palácového okrsku. Hemžilo se to tu všude gardisty a dvořany. Ale díky Mossovým místním znalostem – Aruula se ještě stále musela ptát sama sebe jak to, že se v paláci bohů tak dobře vyzná – se jim to podařilo. Zde jim pomohla náhoda: Nooniny extaktické výkřiky rozkoše je přímo nasměrovaly do této komnaty.
Spustili se po jednom z prostěradel z balkónu dolů do zahrady. Moss blahosklonně pokynul kolem sebe, jako by tu byl domácím pánem. Jeho gesto zahrnulo nespočet stromů a keřů, které byly všechny obtíženy ovocem, jaké Aruula ještě nikdy předtím v životě neviděla.
„Až tvou přítelkyni dostaneme do bezpečí, budeme sklízet,“ řekl Moss.
„A tajemná moc bohů způsobí jejich vlastní konec.“
Aruula se naň nechápavě podívala, ale Moss se neměl k tomu, aby svá slova blíže vysvětlil. Místo toho ukázal do zahrady. „Tudy!“

První, co Matt Drax zřetelně uviděl poté, co se podruhé vynořil z hlubin bezvědomí, byl Larn. Nebo přesněji řečeno Larnova mrtvola.

Přivázali mrtvého na vrak letadla. A opět se objevili ti černí ptáci...
Pocit hnusu zahnal poslední mlhy z Mattovy hlavy.
Probudili ho tak, že ho polili ledovou vodou a pak ho odtáhli z jeho klece. Cestu nahoru k aréně téměř nevnímal. A teď stál zde, v ruce trojzubec. Z tribun nad ním se dolů k němu nesl řev a hluk a denní světlo pálilo v jeho očích.
Nedivil se, že ho poslali do arény. Což ovšem neznamenalo, že by neměl strach. Zvlášť když si byl vědom, že je sotva schopen boje s jakýmkoliv protivníkem; stěží se udržel na nohou. Ale s každým krokem, který v oválu arény udělal, to bylo trochu lepší.
Pocítil téměř cosi jako napětí, když se sám sebe ptal, jakého soupeře mu asi určili.
Ve stejném okamžiku se to dověděl.
Kus od něho, ve druhé půlce arény, klesla na písek rampa a za sebou uvolnila tmavý čtverec. A v něm se objevil...
„Hu!“ uniklo Mattovi. „Tarantule, eh?“
...pavouk. Samozřejmě že ne obyčejný. A také žádný takový, kterého by Matt byl už někdy někde viděl. Ne, tato bestie ho výškou přesahovala minimálně o celou hlavu a její tělo mělo velikost zhruba tak volkswagenu bettle.
Pohybovala se po osmi nohou silných jako lidská paže, které byly porostlé tvrdými drátovitými chlupy a jako pěst velké facetové oči nestvůry se třpytily všemi barvami duhy. Její kusadla sebou cukala a chňapala jakoby v lačné a radostné představě nastávající hostiny.
Matt zůstal stát na místě a cítil, jak mu zase změkla kolena. Pavouk vyčkával také. Pak se pozvedl na zadním páru nohou, vystrčil zadní část těla poněkud dopředu – a vystřelil směrem k Mattovi chuchvalec lepkavé tekutiny.
Jen rychlý skok stranou zachránil Matta před zásahem.
Pavouk popolezl blíž a udělal druhý pokus. Tentokrát Matt unikl před tou lepkavou věcí jen o vlas. Bestie měla zřejmě v úmyslu napřed ho ochromit a opříst pavučinou a pak si na něm v klidu pochutnat. Matt neviděl žádnou jinou možnost než zaútočit sám. Jeho výpad zřejmě pavoučí nestvůru vyvedl z konceptu. Zřejmě s žádným odporem ze strany své oběti nepočítala.
Matt se po ní rozmáchl svým trojzubcem a udeřil. Zasáhl jednu z předních nohou obrovského pavouka. Zlomila se se slyšitelným prasknutím. Rozpřáhl se ještě jednou, ale k ráně se už nedostal. Pavouk po něm hrábnul, jedním svým drápem ho zasáhl do hrudi a odhodil ho nazpět.
Matt se odkulil stranou. Ani o okamžik ne příliš brzy! Na místo, kde ještě před okamžikem byl, dopadl náboj pavoučího sekretu velký jako hlava.
Matt se vymrštil na nohy a odskočil do bezpečné vzdálenosti od zmutovaného zvířete. Musel něco vymyslet, něco zatraceně dobrého, jestli chtěl přežít aspoň tento zápas. A on chtěl, nehledě k tomu, co na něj bude čekat příště. Nad tím si lámat hlavu bude čas až potom.
Vyklouzl ze svého sešívaného kožešinového pláště, podržel ho v obou rukou před sebou a pak se rozběhl jako nějaký torero k nestvůře. Pavouk zareagoval tak, jak doufal. Přiblížil se, nemotorně a s kulháním, vzhledem ke své roztříštěné noze.
Matt si vyčíhal ten správný okamžik, pak mrštil plášť proti nestvůře. A měl štěstí. Zvíře se zamotalo do sešívaných kožešin a aspoň na okamžik bylo zaměstnáno tím, že se z nich snažilo osvobodit.
Okamžik, který Matt potřeboval.
Oběhl pavouka a skočil. Přistál na hladkém chitinovém hřbetě zvířete.
V kleku připravil trojzubec k ráně a zamířil jím přesně do zúžené části pavoučího těla mezi hlavou a trupem. A pak vší silou udeřil! Nalehl při tom na ratiště, aby celou svou vahou dopomohl zbrani proniknout co nejhlouběji.
A vyšlo to! Hroty trojzubce se zaryly hluboko do těla pavouka. Obrovské zvíře sebou škublo, naposled se vzepjalo a pak se pod Mattem zhroutilo.
Lapaje po dechu sklouznul Matt ze hřbetu mrtvého monstra a zůstal v písku klečet, sípaje a kašlaje, ale se smíchem na rtech. Úleva se nekontrolovatelně provalila navenek.
Ale smích ho vzápětí přešel. Protože – jak se dalo čekat – podívaná, v jejímž středu se octl proti své vůli, ještě neskončila.

Druhé kolo bylo odtroubeno, ještě než Matt stačil znovu nabrat dech. Publikum pozdravilo jeho nového soupeře frenetickým aplausem.
Pokud šlo o něho, Matt by si byl téměř přál, aby v boji s pavoučím monstrem podlehl...
...pak by totiž nemusel nastoupit proti kapitánu Irvinu Chesterovi...

Tento Irvin Chester už nebyl týž, s nímž Matt předtím v noci mluvil. Tento muž byl spíše stroj než člověk, naprogramovaný k zabíjení. Museli ho zřejmě nacpat další dávkou těch ďábelských plodů.
Dole, v traktu vězeňských klecí pod Kolosseem, měl Matt dojem, že Irvin – i přes svou obrovitost a hory svalů – není nic víc než hromádka neštěstí. Ve svém současném stavu v něm však Chester vzbuzoval jenom hrůzu – a nezkrotný vztek, který však nebyl namířen proti černému obru, nýbrž proti té zpustlé bandě, která se nad nimi rozvalovala na tribunách, a především proti té tučné ropuše Maarsovi, který sám sebe nazýval bohem!
Vztek Mattovi pomohl. Aspoň trochu. Zabránil mu, aby jen prostě nerezignoval tváří v tvář jediným dvěma možnostem, které mu zbývaly:
buď svého kamaráda zabít, nebo se nechat zabít sám. Snad přece jen najde nějaký způsob, jak by Irvina Chestera přemohl, aniž by mu podstatně ublížil. Což jistě nebude nijak lehké, protože ze své strany nemohl od tohoto bojového stroje očekávat žádnou milost.
Irvin Chester ho už nepoznával. Vyřítil se s rykem vpřed jako nějaká parní mašina z masa a kostí, ohnal se svým kyjem po Mattovi a ten měl co dělat, aby se jeho ráně vyhnul. Na útok se nedalo ani pomyslet!
„Irvine!“ vykřikl. „Vzpamatuj se, big boy! Zatraceně, to jsem přece já – Matt! Matt Drax! Tvůj kamarád!“
Huš!
Obrovitý kyj hvízdnul o vlásek kolem Mattovy hrudi. Jeden z kovových hřebů roztrhl látku jeho obleku a škrábl po kůži pod ním. Jen škrábanec, ale pálil jako oheň!
„Irvine! Musíš proti tomu bojovat! Já nejsem tvůj nepřítel, ale tvůj kamarád, rozumíš?“
Zdálo se mu to, nebo Chesterovy útoky na nepatrný okamžik jako by uvázly? Možná, ale další rána přišla přece.
Matt uskočil dozadu a vlastní rozmach vyvedl Chestera na okamžik z rovnováhy. Než ji opět nabyl, vyřítil se Matt vpřed, zarazil trojzubec do písku a s nohama napřed skočil.
Zasáhl Chestera přímo do hrudi. Obr se zapotácel. Matt se hnal za ním a udeřil trojzubcem. Mířil na Irvinovy ruce a skutečně se mu podařilo Chestera odzbrojit.
„Irvine! Podívej se na mě!“ zařval. „Podívej se na mě, zatraceně!“
Praštil ho pěstí pod bradu. Ale to, co by jiné muže dokázalo uspat na celé hodiny, vyvolalo u drogami napumpovaného obra jen zmatené potřesení hlavou.
Chester chvíli mrkal. Ale už brzy se začal jeho pohled zase vyjasňovat.
„Prober se, big boy!“ naléhal Matt. „Vzpomeň si!“
Prudká rána ho odhodila nazpět. Irvin Chester podrážděně zavrčel a sehnul se pro svůj hrotitý kyj, ale nezvedl ho. Zastavil se. Stál uprostřed arény, sehnutý jako gorila a s pažemi volně se klátícími vedle těla.
Už už začal Matt doufat – příliš brzy! Chester nevrle potřásl hlavou, popadl kyj a zvedl ho. Zbraň zvednutou k úderu, vyřítil se na Matta, kterému se málem zastavilo srdce.
Bylo to pryč. Ztratil přítele.
Podíval se do zkřiveného Chesterova obličeje. Do jeho očí, napůl skrytých za oteklými víčky – očí, v nichž stála bolest snad celého světa a propastný strach. Do očí, v nichž se pravý Irvin Chester téměř ztrácel, uvězněn v tomto drogami řízeném těle.
Matt cítil ten pohled jako bodnutí do srdce. Ochromující pocit v něm rostl, plnil jeho údy olovem.
Připadal si jako příslovečný králíček, krčící se strnulý strachem před hadem.
V příštím okamžiku byl Irvin Chester u něho. Svůj hrotitý kyj držel napřažen.
A udeřil. S nadlidskou silou...

Jako duch se Moss plížil labyrintem chodeb, kobek a přepážek pod Kolosseem. Dolů k němu tlumeně pronikal rachot a hluk z arény.
Nikdo ho neviděl ani neslyšel. Znal a využil každou možnost, jak se před náhodnými pohledy ukrýt. Nezapomněl na nic. Ještě stále mu byla každá stopa země tady dole důvěrně známá. Ani všechna ta léta, co mezitím uplynula, nemohla na tom nic změnit. A stejně tak málo mohla změnit na jeho nenávisti.
Moss pokývnul hlavou, pociťuje škodolibé uspokojení. Čekání se vyplatilo. Konečně přišel pravý čas, zaplatit „bohům" za všechno, co mu udělali.
Jemu a mnoha jiným...
S tím už musí být konec! A Moss se konečně viděl v situaci, kdy bude moct tomuto úděsnému a perverznímu počínání samozvaných vládců Roomy udělat konec, jednou provždy! Jak často už byl svědkem výběrových bojů ve městě, vyhlížeje bojovníka, který by se hodil k jeho plánu?
Nyní Moss už nebyl sám. Získal si spojence. Pochopitelně nic nevěděli o svém „štěstí", ale Moss si byl téměř jist, že budou souhlasit s tím, co měl v úmyslu. Že budou stát na jeho straně, až jim naleje čistého vína a do všeho je zasvětí. Na druhé straně ovšem, člověk nikdy neví...
Na okamžik se Moss necítil jaksi ve své kůži. Protože si uvědomil, že Madraxe a Aruulu víceméně ve svůj prospěch využil.
Rozhodně potřásl hlavou. Ne, ne jenom ve svůj prospěch. Šlo o víc.
V sázce byla budoucnost celého tohoto města! Životy tisíců lidí! Vklad, který ospravedlňoval každou cenu. Blaho mnoha vždy vážilo víc než blaho jednotlivce...
Moss zahnal myšlenky, které nic nepřinášely a také nic nezměnily.
Zvlášť teď, když se už dostal ke svému cíli.
Skrčil se a opatrně nahlédl za roh, aby zjistil, jaká je situace. Jak očekával, byla kobka, k níž mířil, hlídána pouze jedním vojákem. A šupinatý strážce neplnil svůj úkol nijak zvlášť svědomitě. Dřepěl vedle dveří, kopí nedbale v ruce, a dělal dojem, že podřimuje.
Moss hmatal poslepu kolem sebe, našel kamínek a hodil jím. Na druhé straně od nepozorného strážce letící kámen dopadl. Strážcova hlava sebou trhla vzhůru a on se rychle obrátil směrem, odkud se ozval hluk. Z jeho široké tlamy se vydralo zasyčení...
... a v příštím okamžiku se změnilo v chroptivé sténání, protože Moss mu bleskurychle ovinul paže kolem hlavy a krku. Mocné škubnutí – a rup!
Vaz strážce praskl se zvukem zpuchřelé větve.
Moss věnoval asi vteřinu tomu, že ve tmě ostražitě naslouchal a větřil na obě strany chodby. Nic. Zdálo se, že jeho akce zůstala nezpozorována. Nicméně neztrácel už čas.
Vzal mrtvému klíč od kobky, otevřel jím dveře a vklouzl dovnitř.
Mrtvolu táhl za sebou. Pak se rozhlédl po celé prostoře, sloužící jako zbrojnice gladiátorů. Ani zde se za ta léta nic nezměnilo.
Moss hledal něco úplně určitého, o čem si byl naprosto jist, že to sem muselo být přineseno. A po nějaké chvíli hledání to konečně našel – tu věc, která mohla působit potíže.
Moss opatrně zvedl pistoli a ze všech stran si ji prohlédl, dokonce k ní i přičichl. Do nosu mu stoupl štiplavý pach. Netoužil po té zbrani, přesto ji chtěl použít. Pro to, co měl v úmyslu, byla ideální. S nějakou normální zbraní by se mu to nikdy nemohlo podařit. Kromě toho tato zbraň zabíjela z dálky rychleji a lépe než samotný vrhací nůž.
Když opustil kobku a vzdálil se z labyrintu zase tak nepozorovaně jako tam vnikl, myslil Moss již na druhou zbraň, kterou naostřil, aby ji použil pro své cíle. Ale myšlenka na to se mu teď líbila ještě mnohem míň než ta hrom vydávající věc, kterou držel v ruce.
Ale pak se zase uklidnil myšlenkou, že blaho jednotlivce váží méně než blaho mnohých.
Kolem něj vzrůstal hluk z arény.

Matt Drax očekával smrtící ránu Irvina Chestera. Smečka na tribunách řvala tak, že měl dojem, že i země pod jeho nohama se otřásá.
Ucítil závan vzduchu, který se otřel o jeho obličej a pak bolest, která mu ožehla levé rameno. A pak konečně otevřel oči.
Irvin Chester zmizel!
Tak to aspoň v prvním okamžiku vypadalo. Pak ho Matt uviděl o tři, čtyři kroky dál, klečícího na zemi a snažícího se vzpamatovat, zatímco se na někdejšího kapitána USAF řítil jakýsi vztekle ryčící stín.
„...Aruulo?“ uniklo nevěřícně Mattovi. To přece nebylo možné...!
Ale nebylo žádných pochyb, že je to skutečně Aruula – i když byla stěží k poznání! Dívka si počínala jako vzteklá, ječela a soptila. A změnila se, očividně se změnila! Její tělo vypadalo podivně neforemné, svaly abnormálně nateklé. A v Mattu Draxovi vzklíčilo hrůzné podezření, které během jediné sekundy dozrálo k jistotě. Věděl, co je za Aruulinu proměnu zodpovědné!
Plody ze zakázané zahrady... Aruula musela požít tu ďábelskou věc, která měnila bojovníky bohů ve vražedné stroje!
„Velký bože, ne!“ zaúpěl Matt. Vrhl se vpřed, maje v úmyslu nějak zasáhnout, zachránit, co se ještě zachránit dalo – a přece byl pomalý. Protože to, co se před jeho očima odehrálo, proběhlo s přímo nepřirozenou rychlostí.
Aruula zavířila svým mečem ve vzduchu, jako by byl lehký jako fleret.
Čepel, podobná míhajícímu se blesku, spěchala vzduchem a snesla se se smrtící jistotou dolů, na Irvina Chestera. Vystříkla krev, a tekla a vpíjela se do písku arény.
Diváci téměř šíleli.
A Mattu Draxovi bylo tak bídně jako ještě nikdy.
Irvin Chester se válel ve vlhkém tmavém písku. Aruula se chystala k poslední smrtící ráně a než se Matt vůbec mohl aspoň pokusit ji zadržet, udeřila.
Chester se zhroutil, když ho čepel zasáhla. Matt zaslechl ošklivý mlaskavý zvuk, s nímž vjela čepel do masa kamaráda. V příštím okamžiku padl vedle Irvina Chestera na kolena. Jejich pohledy se setkaly.
Něco se dotklo Mattovy ruky. Irvinovy tmavé prsty se sevřely na jeho, stiskly a v tomto posledním okamžiku zmizelo z jeho očí všechno to cizí, co tam bylo předtím. Jeho rty se namáhavě pohnuly a zvlnily se v úsměvu, formujíce poslední slovo, tak tiše, že mu Matt sotva rozuměl.
„Děkuji.“
Pak vyhasla i poslední jiskra v tmavých očích Irvina Chestera.
Matt mu jemně zatlačil oči. Přes všechnu krev, jíž byl pokryt, a přes groteskně deformovanou postavu vypadal nyní Chester pokojně, takřka mírumilovně.
Matt se snažil nalézt útěchu alespoň v tom, že si říkal, že to bylo pro jeho přítele to nejlepší. Že byl konečně vysvobozen z nedůstojného živoření. Ale nechtělo se mu to jaksi podařit – zvlášť když nebezpečí nebylo ještě zdaleka zažehnáno!

Diváci řičeli. Už dlouho nikdo neseděl na svém místě. Lidské množství na tribunách se změnilo ve dmoucí se, hučící moře.
Nicméně stačilo jediné disharmonické zavytí fanfár, aby bylo publikum přivedeno ke klidu. V amfiteátru zavládlo až strašidelné ticho. Ale to vydrželo jen tak dvě, snad tři sekundy.
Pak začal Maars běsnit!
Bůh boje skýtal bizarní pohled. Vypadalo to, že každý kousek této hory tuku a je v pohybu. Na dálku to bylo jako by se nadýmal. A přitom zběsnile řval přeskakujícím mentorským hlasem, který muselo být slyšet všude v prostoru Kolossea.

„Co říká?“ obrátil se Matt Drax k Aruule.
Mladá barbarka, těžce oddychujíc, stála vedle něho, hrot jejího meče se dotýkal země a po jeho čepeli stále ještě stékala krev. Vypadala jako duchem nepřítomná. Matt vyskočil na nohy, popadl ji za ramena a důkladně s ní zatřepal. „Vzpamatuj se, Aruulo!“
Zvedla hlavu a podívala se na něho. V jejím pohledu zablesklo poznání. A pak úlek!
„Stráže,“ vypravila ze sebe chraptivě. „Volá stráže!“
Matt Drax se rychle rozhlédl. Vrata do arény, umístěná pod lóží, se otevřela. Dovnitř vtrhlo více než tucet ještěřích mužů, ozbrojených oštěpy a meči. Zbroj i zbraně řinčely při každém pohybu jejich nositelů.
Také Maarsovy osobní stráže nahoře v lóži skočily teď dolů do arény.
Aruula zavrčela jako zvíře. V jejích očích se znovu rozžehly nepříčetné jiskry a celý její obličej se zkřivil v divokou grimasu. Zakázané plody očividně podněcovaly její agresivitu.
Matt se sehnul a zvedl Chesterův kyj s hřeby. Ubohá zbraň proti přesile, zvlášť když s ní neuměl zacházet. Ale vzdát se bez boje? Nikdy!
Znovu se ozval Maarsův hlas. Teď ale vřískal jako stará žena. A tomu, co teď křičel, rozuměl dokonce i Matt.
„Stát! Zůstat stát! Nechte je být!“
Až do této chvíle patřila Mattova pozornost blížícím se vojákům. Nyní se teprve podíval nahoru do lóže a...
„Moss?“ uniklo mu nevěřícně.
Vskutku, vedle vypaseného boha boje stál Moss, v ruce Mattovu berettu, jejíž hlaveň se téměř ztrácela v Maarsově těstovitém krku.

„Okamžitě odvolej ty své ohyzdné ropuchy!“ zasyčel Moss tlusťochovi do ucha. Maars poslechl. Dole a v aréně se stráže stáhly nazpět.
„Co chceš, Mossi?“ vypravil ze sebe bůh boje namáhavě. Celý se klepal a tento pohyb roztřásl i tukové záhyby na jeho těle.
„Neumíš si to představit?“ zasyčel Moss a přitiskl ústí pistole ještě hlouběji do Maarsova masa.
Tlusťoch vydal zvuk, který byl něčím mezi bolestným zasupěním a pohrdavým odfrknutím. „Musíš být úplně šílený,“ zafuněl pak. „Jestliže mě zabiješ, nikdy se ti nepodaří uniknout!“
„A kdo říká, že chci?“ opáčil Moss téměř udiveně. A pak stiskl spoušť.
První výstřel roztříštil krk boha, druhý změnil jeho hlavu v krvavý oblak.
Publikem proběhl téměř jednohlasý výkřik. Jako na znamení vyskočili všichni ze svých míst.
Moss vystoupil na okraj lóže. „Pojď sem!“ křikl na Matta Draxe dole v aréně. Ten dlouho neváhal a poslechl.
Ale i v řadách stráží nastal pohyb. Zatím byli ještě zmateni a šokováni radikální změnou situace, ale mohlo to trvat jen vteřiny, než se vzpamatují tak dalece, že se na něj a Aruulu vrhnou. Buď jak buď, muselo jim být jasné, že stojí na stejné straně s vrahem jejich boha.
V lóži se Moss připravil k hodu. „Chytej!“ vykřikl a pak mrštil pistolí přes hlavy stráží dolů do arény.
Matt skočil a podařilo se mu zbraň zachytit ještě ve vzduchu. Padl, odvalil se a zase vyskočil.
„Zmizte!“ slyšel seshora Mossův hlas. „Utečte do bezpečí!“ Měl v ruce meč mrtvého boha a držel jím v šachu zbylé stráže, které nechtěly nechat smrt svého pána a boha nepotrestánu.
Matt v duchu popřál Mossovi mnoho štěstí. Bude ho proti přesile svých protivníků velmi potřebovat. A zřejmě ani to nebude stačit.
Ale neměl teď čas lámat si hlavu s Mossovým osudem. Protože jeho a Aruuliny šance si momentálně stály téměř stejně tak špatně. V útěku vraty jim zabraňovaly stráže. Nikdy by se jim nepodařilo prorazit mezi řadou šupinatých bojovníků. I když Aruula působila dojmem, jako by měla tisíc chutí se o to pokusit.
Matt ji strhl zpět. „Pojď!“ zašeptal k ní a táhl ji s sebou dozadu k druhému konci arény. Beretta mířila na

útočníky, kteří se nyní dali také do pohybu.
Matt dvakrát vystřelil a v obou případech zasáhl. Dva protivníci se zranění zhroutili k zemi. Postup falangy na chvíli uvázl.
Ale to neznamenalo nic než malý odklad a Matt neměl tušení, jak by mohl získaného času využít. Neexistovala žádná možnost, jak se vyšplhat po stěnách arény nahoru, aby se ztratili mezi diváky na tribunách.
Letadlo!
Vrak tryskového letadla čněl tak vysoko vzhůru, že jeho předek sahal až ke koruně zdi. Kdyby se jim podařilo vyšplhat se tam, mohli by se zachránit!
Matthew se tam rozběhl, Aruula za ním.
Trup stratosférického tryskového stíhače byl v lepším stavu, než by Matt po jeho zřícení předpokládal. Obě křídla byla sice urvána, ale kokpit a dokonce i palivové nádrže přečkaly náraz bez poškození.
Matt a Aruula podnikli dva pokusy. V obou případech se jim podařilo dostat se až k tomu místu, kde byla přivázana Larnova mrtvola. Dál to už nešlo. Kovový trup letounu byl příliš hladký, než aby poskytl jejich rukám a nohám dostatečnou oporu.
Matt se otočil k blížícím se bojovníkům. Ještě pár okamžiků...
Znovu sáhl po Aruulině ruce a strhl ji s sebou, podél zdi arény, pryč od vraku letadla...
Byli právě tak asi dvacet kroků od něj, když se k letadlu dostali první protivníci.
„Lehnout!“ poručil Matt a strčil vší silou do Aruuly, takže se zapotácela a upadla. Sám se prudce otočil, krátce zacílil – a vypálil. Náboj s ocelovým pláštěm vyrazil díru v kovovém trupu.
Přesný zásah!
Matt se chtěl také vrhnout k zemi, ale nebylo to potřeba. Žhnoucí titánská pěst mohutné exploze to udělala za něho.
Hřmění a rachot trvaly jenom pár vteřin. Pak tupé bubnování dolů padajících trosek začalo ochabovat. A konečně slyšel Matt Drax už jenom výkřiky a praskot plamenů.
Těžce oddechuje se zvedl. Cítil se jako grilované kuře, které v poslední minutě uteklo z rožně. To co předtím udělal, byla téměř sebevražda. Ale, jak rychlým pohledem zjistil, fungovalo to.
Jeho kulka zasáhla neporušenou palivovou nádrž a jediná jiskra stačila, aby pohonná látka v ní vybuchla. Exploze probourala mohutný otvor ve stěně arény. Někteří diváci na tribunách byli zřejmě zraněni. A stráže, které se hnaly za ním a za Aruulou – no, ty měly smůlu, že se zrovna nacházely až příliš blízko u vraku. Několik z nich mělo štěstí, že ihned zemřelo. Ostatní se ještě hýbali...
„Aruulo?“ Matt se ohlédl po dívce. Chvilku se bál, že by snad mohla být... Ale pak se mladá barbarka pohnula, vzhlédla k němu a zamumlala:
„U boha hromu, co...?“
„Pojď honem, vstaň.“ Matt jí pomohl na nohy.
Kličkujíce mezi roztroušenými hořícími troskami, dali se do běhu k otvoru, prolomeném ve zdi. Odtud se už bez problémů dostali do chodeb, obklopujících ze všech stran Kolosseum, a dále pak jedním z východů na svobodu.
Zde se však mladá barbarka náhle zastavila.
„Co je?“ zeptal se Matt netrpělivě. „Už musíme...“
Aruula zavrtěla hlavou. Její obličej byl stále ještě zkřivený, spíše však bolestí než z krvežíznivé bojechtivosti. Zakázané plody už zřejmě přestávaly působit, ale vypadalo to, že se jedná o nanejvýš nepříjemný proces.
„Noone,“ řekla jen.
„Co je s ní?“
„Musíme jí pomoct. Nemůžeme ji tam nechat.“
Matt povzdechl. „No fajn. Tak kde je?“
Aruula mu to řekla.
A Matt zasténal. „Ohromné. Tak tedy nazpět do jámy lvové!“

Mattovy obavy se bohudíky nevyplnily. Dostali se do tajné zahrady bohů úplně nepozorovaně, cestou, kterou Aruula už předtím absolvovala s Mossem. A našli Noone bez úhony na místě, kde ji předtím zanechali.
Matt nemohl než dlouho obdivovat nesmírnou rozmanitost rostlin v této zahradě.
Vůně, které proudily kolem něho, byly přímo omamné. Mohl by to být úplný malý ráj, kdyby se zde byli ne-usadili ďáblové a jejich smrtící pokušení.
„Pořád tatáž stará historie," povzdechl si. Pak pomohl Noone ze studniční šachty. „Tak hotovo," zasupěl potom. „Teď už ale nic dál, a jde se odtud!"
Žádná odpověď.
Aruula zmizela.
Ještě ve stejném okamžiku zaslechl však Matt výkřik své družky – spíš zlostný než bolestný. Rozběhl se tím směrem, odkud zazněl – a po pár krocích se užasle zastavil.
„Mossi!"
Muž v kutně se slabě zašklebil na pozdrav. Jeho roucho bylo pokryto krvavými skvrnami a přes tvář se mu táhl hluboký šrám, ale jinak byl očividně v pořádku.
Což se však nedalo tvrdit o Aruule, která ležela v bezvědomí u jeho nohou, jeden ze zákazaných plodů ještě v ruce.
Matt pochopil. Mladá barbarka nemohla odolat pokušení – či spíše nově se vytvořené náruživosti – a Moss jí v tom zabránil tak, že ji poslal do říše snů. Jednou z těchto plodů okusila a už se stala na nich závislá!
Matt nabyl podezření, že Aruule možná ani tak nezáleželo na tom, aby Noone vysvobodili ze studny, jako na tom, aby se znovu mohla dostat do této zahrady.
„Díky," řekl Matt a myslel to upřímně. Moss jenom kývl.

Všude v zahradě bohů se ozýval hlučný praskot plamenů. Matt společně s Mossem zde založili oheň. Nic nemělo zůstat z těch ďábelských věcí, které zde rostly a už tolik lidí přivedly do zkázy.
Musíme jít, naznačil konečně Moss výmluvným gestem. Je zde až příliš nebezpečno.
Matt kývl a pomohl mu zvednout a odnést stále ještě bezvědomou Aruulu. Noone je následovala. Děvče ještě stále vypadalo vyděšené a zdálo se, že by ve svém současném stavu zřejmě následovalo každého a udělalo vše, co by se po něm požadovalo.
Znovu sestoupili dolů do někdejšího kanalizačního systému Říma a Moss je vedl daleko se větvící sítí suchých, ale stále ještě páchnoucích bývalých stok. Odevšad k nim zaléhal hluk. Výkřiky, řev, řinčení zbraní.
Matt ukázal nahoru a zatvářil se tázavě.
Moss se křivě ušklíbl. „Žádné strachy, Madraxi," řekl v barabarské řeči.
„Osvobodil jsem bojovníky bohů. Výtvory se pozvedly proti svým stvořitelům."
Matt měl sice potíže s překladem toho, co Moss řekl, ale myslel, že vcelku tomu zhruba porozuměl.
Aruula se mezitím probrala, a tak mohl Matt jejím prostřednictvím klást otázky, které ho pálily na jazyku.
Moss je všechny zodpověděl; stručně, ale ochotně.
Ano, nechal Aruulu pojíst z plodů, které dodávají sílu, když spolu byli v zahradě. Jenom tak měla šanci přemoci jednoho z bojovníků bohů a zachránit jeho, Madraxe.
Matt se přesto musel dost nutit, aby pociťoval vděčnost.
„Účinek plodů po nějaké době pomine," vysvětloval Moss.
„A ty?" položil Matt konečně otázku, která ho zajímala nejvíc. „Kdo jsi ty?"
Mossovy rysy ztvrdly. Jeho pohled jako by šel skrz Matta a ztrácel se kdesi v dálce nebo v minulosti.
„Před dlouhou dobou," začal pak konečně temným, tichým hlasem, „jsem sám byl ve službách těch, co si

říkají bohové. Nevadilo mně to, co dělali – a co jsem dělal i já. Protože to mně a mé rodině umožňovalo příjemný a pohodlný život. Utrpení ostatních pro mě neznamenalo nic – až jsem to zažil sám.“
Zarazil se. Aruula překládala pro Matta jeho slova. Po chvilce pokračoval dál.
„Trénoval jsem gladiátory. Podzemní prostory pod Koloseem byly má vlastní malá říše a já s rodinou jsme směli bydlet v paláci bohů. Ale pak...“
Zase umlkl. Vzpomínky se ho zdály přemáhat. Konečně, s viditelnou námahou, mluvil dále.
„Bohové si k sobě přivedli mou ženu a dceru. Jenom tak, na ukrácení dlouhé chvíle. Udělali z nich své otrokyně rozkoše. Můj syn je chtěl bránit, ale byl přemožen a předhodili ho zvířatům. Dověděl jsem se to až pak, když jsem našel jeho hlavu v jedné z klecí.“
Matt se otřásl.
„To mně otevřelo oči. Chtěl jsem rozpoutat vzpouru proti těmto falešným bohům, ale nepodařilo se mně to. Ti, co se svěřili mému velení, zhatili životy v aréně a v klecích. Mě měli za mrtvého. Podařilo se mně celé roky se skrývat. Věděl jsem, že můj čas jednou přijde.“ Podíval se na Matta. „Ten čas přišel s tebou, Madraxi. Věděl jsem to hned v tom okamžiku, kdy jsem tě uviděl. Tys byl poslán od těch pravých bohů, k záchraně všech, kteří v tomto městě žijí. V Roomě nastala nová doba. A já se postarám, aby jméno Madrax zde bylo provždy chováno v úctě.“
Matt zavrtěl hlavou. „To ne,“ řekl, „to je přece především tvoje zásluha. Tys měl odvahu vystoupit otevřeně proti bohům. My jsme byli jen...“ pokrčil rameny, „náhodou v pravý čas na pravém místě.“
Krátce se pousmál.
Aruula to přeložila a dodala k tomu: „Jedno nám slib, Mossi.“
„Ano?“
„Postarej se o to děvče,“ poprosila Aruula a ukázala na Noone.
Moss přikývl a usmál se. „Rád. Snad jsem už připraven mít novou dceru.“

Oba pak doprovodili Matta a Aruulu až k pahorku, kde nechali obojživelný džíp. Moss projevil upřímný obdiv nad tímto podivuhodným vozidlem, i když ne tak bezvýhradný jako Aruulina bývalá horda. Patrně toho ve svém pohnutém životě viděl a zažil příliš mnoho, než aby ho ještě něco dokázalo skutečně překvapit.
Ohlédli se ještě naposledy zpět a nechali svůj zrak klouzat po scenérii Věčného města. Samozřejmě se na ní nezměnilo nic, co bylo možno postřehnout pouhým okem. Ale byla zde naděje, že se věci obrátí k lepšímu a tato naděje spočívala na bedrech mužů jako byl Moss.
Matt mu popřál štěstí. Pak on i Aruula nastoupili do džípu a rozjeli se nazpět k severu.
Našli to, po čem pátrali. I když za jiných okolností, než jak by si Matt přál.
Nepokoušel se myslet na Irvina Chestera, ale to neznamenalo, že by chtěl na svého starého přítele zapomenout. Místo toho myslel na Hanka Williamse, mladého Texasana, který podle Irvinových slov utekl na sever.
Matt doufal, že se mu podaří najít i jeho. Než se jim oběma tato doba stane osudem.
Vedle něho na sedadle spolujezdce se Aruula třásla a drkotala zuby, jako by trpěla horečkou a zimnicí.
Cold Turkey, pomyslel si Matt. Aruula trpěla abstinenční krizí. Dostala se do styku s kletbou, která ničila a otravovala už i jeho svět.
Některé věci, pomyslel si Matt, se opravdu nemění... a jakýmsi hloupým způsobem to jsou vždy ty nejhorší, co přetrvávají nade vším.

KONEC